

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΑ ΝΕΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ—ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ—ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ
ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
ΑΔ. Σ3. V1. φ4.0007

ΟΜΑΛΑ. ΑΓΙΟΣ ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΑΧΑΪΝΟΤΗΤΕΣ
ΑΕΘ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΕΟΥΡΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΑ ΝΕΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ-ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ-ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ
ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Α'.
ΑΘΗΝΑ:

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: Π. ΜΑΡΚΑΝΤΩΝΑΤΟΣ

ΑΡΙΘ. 1
5 ΜΑΡΤΙΟΥ 1934

ΣΟΝΕΤΑ (*)

Σ' ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ ΜΟΥ

Ὅποιος κι' ἂν εἴσαι σὺ πούλ-
|θες ἐδῶ
Νὰ ρίξης μιά ματιά στὸ ἐνθύ-
|μημά μου
Φίλε ἐπισκέφτη, ἐγὼ σ' εὐχα-
|ριστῶ
Σὺ τώρα θὰ θυμᾶσαι ἀπὸ δι-
|κά μου

Ὅ,τι σ' ἐσέγα μ' ἔκανε γνωστό.
Μὰ ἐμὲ σκεπάζει ἡ γῆ τὰ λεί-
|ψανά μου,
Ὡστε νὰ μὴ ἔμπορῶ νὰ σὲ
|αἰσθανθῶ.
Ἔτσι κι' ἐσὺ μὴ χάνεσαι κον-
|τά μου.

Δὲν κατοικιῶνται οἱ τάφοι ἀπὸ
|στοιχιά,
Γιὰ νὰ ἰδῇ ὁ Λασκαράτος τὴ
|μορφὴ σου,
Καὶ σὺ νὰ ἰδῇς σὰν ἀπαισῶ
|του θωριά.

Καὶ μόνον εἰς τὸ διάβα τῆς
|ζωῆς σου
Θυμῶσουνε κι' ἐμὲ καμμιά φορὰ,
Γιὰ νὰ μὲ ἔξῃ εἰς τὴν ἐνθύ-
|μησή σου.

Ἡ ΔΙΑΛΟΚΑΜΠΑΝΕΣ

Καθ' ἐκκλησιά τῶν Χριστια-
|νῶν τοῦ διαόλου
ἔχει καὶ τὸ δημόσιο ἐνοχλη-
|τῆρι της
ὅπου εἶναι ὀλοχρονίς τὸ βά-
|σανο ὅλου
τοῦ τόπου, πού μὲς τὸ πανη-
|γύρι της.

Μέρα καὶ νύχτα, χωρὶς σέβας
|διόλου
γιὰ τοὺς γειτόνους, κάνει τὸ
|χατῆρι της,
ἀλλ' ὅταν χάρη ἐνὸς πανηγυ-
|ριόλου
ἀρχίζει πρὸ ἡμερῶν τὸ πανη-
|γύρι της.

Ἄχ, τότες οἱ γειτόγοι ἀδη-
|μονοῦνε
ἂν τύχῃ κηόλα νάχουνε κι'
|ἀρρώστια
καὶ τοὺς πανηγυριόλους βλα-
|στημοῦνε.

Καὶ δέονται νὸ τοὺς ἔμπουνε
|στά ἐντόσθια
τὰ γλώσσια, νὰν τοὺς κάνουν
|τιροληνῆρι,
γιὰ νάχουνε σωστό τὸ πα-
|νηγύρι.

ΣΤΟ ΝΗΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Καλῶς μου το τὸ νηό μου τὸ
|φεγγάρι.
Καὶ τί νὰ πιάσω δὰ τώρα πού
|σ' εἶδα;
Μήπως ἔχω κλονί μσογαρι-
|τάρι;
Μήπως ποιάζω μιά χρυσή
|ἀλυσίδα;

Ἔχω ἀδειανὸ καὶ κούφιο τὸ
|πουσνάρι.
Καὶ διστάζω σ' ἐσὲ νὰ βάλω
|ἐλπίδα,
Μὰ φεγγάρι μου, ἂν μὲ κανε
|τὴ χάρη
Νὰ μοῦ δώσης κι' ἐμὲ μιά
|λιματίδα.

Ἀπὸ τὴ γιομωσή σου τὴ χρυσή,
Νὰ χρυσώσω κι' ἐγὼ καὶ ἰά
|γιομίσω
Τὴ φούχτα μου καλὰ τὴν
|ἰδαιανή.

Δὲν ἤθελα ποτὲ σοῦ ἀγνωμο-
|νήσω.
Μὰ κάθε πού προβαίνεις στὸ
|βουνάκι,
Πεταχτὰ νὰ σοῦ δίνω ἓνα φι-
|λάκι.

Α. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

(*) Τὰ τοιαῦτα σονέτα εἶναι ἐπὶ μιά σειρά σπανίων καὶ ἀγνωστων τραγουδιῶν τοῦ μεγάλου Λασκαράτου. Τὰ «Κεφαλληνιακά Νέα» θὰ δημοσιεύσουν καὶ στὰ ἐπόμενα φύλλα τους πολλὰ ἀγνωστα τραγούδια τοῦ Λασκαράτου, καθὼς καὶ πεζά.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΣ

ΣΑΝ ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Σ' ὅλο τὸν κόσμο, στὴν Ἀμερική καὶ στὴν Ἀφρική, στὴν Ἀσία καὶ στὴ μακρινὴ Αὐστραλία, στίς ἀφιλόξενες στέπες καὶ στίς ἀτελείωτες ἐρήμους, σ' ὅλες τῆς γῆς τίς χώρες καὶ σ' ὅλους τοὺς ξένους τόπους, εἶναι σκορπισμένοι οἱ συμπατριῶτες μας, καὶ ζητοῦν παλεύοντας σκληρὰ μὲ τὰ χίλια-δυὸ ἐμπόδια ποὺ μπαίνουν μπροστὰ στὸ δρόμο τους, μιὰ καλλίτερη τύχη, μιὰ καλλίτερη ζωὴ. Οἱ Γεράκηδες, οἱ Φωκάδες καὶ τόσοι ἄλλοι ποὺ ἔφθασαν στὰ πιδὺ ψηλὰ ἀξιώματα σὲ ξένες μακρινὲς χώρες, δὲν ἦταν παρὰ ἀνθρώποι ποὺ εἶχαν σὰν μόνο τους ὅπλο τὸ θάρρος, τὴν ὑπομονή, τὴν πίστη.

Καὶ στὸ τελευταῖο ἄκρο τῆς γῆς, ἐκεῖ ποὺ ἴσως σπάνια πόδι Εὐρωπαίου πατεῖ, πραγματικὰ ἐθανυματούργησαν καὶ θανυματουργοῦν πολλοὶ Κεφαλονίτες, ποὺ δίκαια πρέπει νὰ τοὺς δώσουμε τὸν τίτλο τοῦ *ἥρωος*.

Δὲν εἶνε μόνο οἱ οἰκονομικὲς ἐπιτυχίες ποὺ τοὺς κάνουν ἀξιότους αὐτοῦ τοῦ τίτλου, ἀλλὰ καὶ οἱ πολυποίκιλες ἐκπολιτιστικὲς ἐπιτυχίες τους. Πόσοι καὶ πόσοι συμπατριῶτες μας δὲν ἐτίμησαν καὶ δὲν τιμοῦν καθημερινὰ τὸ ὄνομα ὅχι μόνο τοῦ νησιοῦ μας, ἀλλὰ καὶ ὁλοκλήρου τῆς χώρας μας, μὲ τίς θριαμβευτικὲς ἐπιτυχίες των στὸ ἐπιστημονικὸ καὶ γενικὰ στὸ πνευματικὸ ἐπίπεδο.

Πλάι στοὺς μεγάλους ἐπιστήμονες, στέκουν οἱ μεγάλες πολιτικὲς μορφές, καὶ πιδὺ ψηλὰ ἀπ' ὅλους ἂς φέρουμε στὴ μνήμη μας τοὺς πρωταγωνιστὰς τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος τῆς Ἑπτανήσου, ἐκείνους ποὺ ἐθυσιάσαν τοὺς ἑαυτοὺς των γιὰ μιὰ κοινὴ ἰδέα: τὴν ἔνωση τῶν Ἑπτὰ Νησιῶν μὲ τὴν Ἑλλάδα. Οἱ Ριζοσπάστες πάντα θάβαν τὰ φωτεινὰ παραδείγματα, ποὺ θὰ στέκουν ψηλὰ καὶ θὰ δείχνουν τὸ δρόμο ποὺ πρέπει ν' ἀκολουθοῦν οἱ ἄγνοοι πατριῶτες, οἱ ἄγνοοι ἄνθρωποι.

Μὰ μήπως μαζὶ μὲ τοὺς πολιτικούς καὶ μαζὶ μὲ τοὺς ἐπιστήμονες, δὲν ἔχουν τὴν ἴδια θέση καὶ οἱ λογοτέχνες, οἱ ποιητὲς καὶ οἱ καλλιτέχνες τῆς Κεφαλονίδας; Ἀνάμεσα στὴ σειρὰ αὐτῶν τῶν ἀνθρώ-

πων, χωρὶς ἀμφιβολία πιδὺ ψηλὰ στέκει ὁ μεγάλος Ἀνδρέας Λασκαράτος, ὁ ποιητής, ὁ φιλόσοφος, ὁ ἀγωνιστής, ὁ ἄνθρωπος. Ἡ ζωὴ του δὲν ἦταν τίποτ' ἄλλο, παρὰ ἓνας ἀδιάκοπος καὶ σκληρὸς ἀγῶνας μὲ μύριες στερήσεις καὶ κακουχίες, μὲ φυλακίσεις καὶ ἐξορίες καὶ μὲ μιὰ πίστη ἀκράδαντη καὶ ἓνα σκοπὸ: τὴν ἐξυπηρέτηση τῆς ὁλότητος. Μὲ τὴν πέννα στὸ ἓνα χέρι καὶ μὲ τὸ σπαθὶ στὸ ἄλλο ὁ Λασκαράτος, ἀγωνίστηκε καὶ ἐνίκησε. Τὸ ἔργο του πάντα θάβει ἀνεκτίμητο γιὰτὶ χώρια ἀπὸ τίς ἄλλες του ἀξίες ἔχει καὶ μιὰ ποὺ λίγων τὰ ἔργα διακρίνει: *τὴν ἀλήθεια*. Τὰ ὀνόματα τῶν Ἀβλιχων, τοῦ Τυπάλδου καὶ τόσων ἄλλων ἐξαιρετικῶν ἐργατῶν τῆς τέχνης δίνουν στὸ πνευματικὸ παρελθὸν τοῦ νησιοῦ κάτι τι τὸ ἐξαιρετικὸ.

Καὶ σήμερα; Ποὺ εἶναι ἡ πνευματικὴ κίνησις; Ποῦ εἶναι τὰ καινούργια ταλέντα; Οἱ λίγες ἐξαιρέσεις—τὰ μόνα παραήγορα σημεῖα—δὲν εἶναι παρὰ ἡ ἐπιβεβαίωση τῆς πνευματικῆς στειρότητας ποὺ διακρίνει τὸ νησί μας. Πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ νομίζουν ὅτι ἔσβυσσε πιά κάθε ἐλπίδα γιὰ μιὰν πνευματικὴ ἀναγέννηση στὴν Κεφαλονιά. Αὐτοὺς ποὺ μόνο τους διακριτικὸ εἶναι ἓνας παθολογικὸς πεσιμισμὸς, τοὺς ἀφίνομε στὴν ἄκρη. Ἐμεῖς ποὺ πιστεύουμε ἀπόλυτα στὴ δυναμικότητα τῶν χιλιάδων συμπατριωτῶν μας ποὺ σ' ὅλη τὴ γῆ—ἀφανεῖς ἥρωες—δημιουργοῦν, ἐμεῖς ποὺ βλέπουμε πῶς σύντομα θ' ἄρτη μιὰ καινούργια μέρα ποὺ καὶ πάλι ἡ Κεφαλονιά θὰ παρουσιάσῃ μιὰ πνευματικὴ κίνησις ἀντάξια τοῦ παρελθόντος, ἐμεῖς ποὺ νιώθουμε τὴν ἀνάγκη καὶ θέλουμε νὰ δουλέψουμε γιὰ τὴν ἐξυπηρέτηση τῶν πνευματικῶν ἀναγκῶν τοῦ τόπου μας, καλοῦμε ὅλους τοὺς Κεφαλονίτες τοῦ Κόσμου νὰ μᾶς βοηθήσουν. Καλοῦμε ὅλους—νέους καὶ παλαιοὺς—ὅσους νιώθουν τὴν ἀνάγκη αὐτῶν τῶν σκοπῶν, ὅσους πιστεύουν σὲ μιὰ πνευματικὴ ἀναγέννησις στὴ νησί μας νὰ μποῦν στίς ἀγκάλες τῶν «Κεφαλληνιακῶν Νέων», ἔχοντας ἀπόλυτη βεβαί-

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΡΥΣΣΟ

Τὸ νησάκι Μαθηταριὸ ἢ Δασκαλειὸ ἀνάμεσα στὴν
Κεφαλονιά καὶ στὸ Θιάκι.

ΕΝΑΣ ΚΕΦΑΛΟΝΙΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΡΟΣ

*Ἀγαπητοὶ μου συντάχτες τῶν «Κεφα-
λονιτικῶν Νέων».*

Σᾶς συγχαίρω πρώτα-πρώτα γιὰ τὴν ὥραία
ἐμπνευσή σας νὰ βγάλετε περιοδικὸ μὲ σκοπὸ
νὰ κάμετε γνωστὸ τὸν πλούσιο πνευματικὸ
θησαυρὸ τοῦ νησιοῦ μας, καὶ νὰ τὸ καταστή-
σετε κέντρο κάθε Κεφαλονίτικης πνευματικῆς
κίνησης.

Ἡ προσπάθειά σας εἶναι εὐγενικὴ καὶ χρειά-
ζεται νὰ τῇ βοηθήσῃ κάθε Κεφαλονίτης ποὺ
ἀγαπάει ἀληθινὰ τὸν τόπο, ποὺ μᾶς γέννησε.

Προχωρήστε μὲ θάρρος καί, ὅσα στὸ δρόμο
σας βρῆτε ἐμπόδια, ξεπεράστε τα μὲ τὴν πε-
ποιθήσῃ πὸς θὰ πιτύχετε σεῖς οἱ νέοι, ὅ,τι
δὲν πιτύχαμε ἡμεῖς οἱ παλαιότεροί σας.

Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν τιμὴ ποὺ μοῦ κά-
μετε, νὰ μοῦ ζητήσετε τὴ συνεργασία μου. Θὰ
προσπαθῶ πάντα κατὰ νὰ σᾶς γράφω, ὅσο θὰ
μοῦ δίνῃ καιρὸ τὸ χαροπάλαιμα γιὰ τὴ ζωή.

* *

Σήμερα θὰ σᾶς πῶ μερικὰ λόγια γιὰ
ἕναν τολμηρὸ θαλασσοπόρο συμπατριώ-
τη μας, ποὺ λίγοι φαντάζομαι δικοί μας

ἐπειδὴ οἱ δὲν ἐξυπηρετοῦν τὰ συμφέροντα
μιας ομάδος, ἀλλὰ ἐλόκληρη τὴν ἰδιαί-
τερή μας πατρίδα στὴν ὁποίαν ἀνήκει τὸ
περιοδικό.

Ἡ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ

ξαίρουν ἔστω καὶ τ' ὄνομά του.
Τὸ ὄνομά του ἦταν:

Ἰωάννης Φωκάς.

Ἐξησε στὸ 16ο αἰῶνα Ἡ οἰκογένεια
Φωκά καταγόταν ἀπὸ τὴν Πόλη καὶ ἔπε τ'
ἀπὸ τὸ 1453, δυό, οἱ ἀρχηγοὶ της, ὁ
Ἐμμανουὴλ καὶ ὁ Ἀνδρόνικος ἔφυγαν
ἀπο εἰ καὶ πέρασαν στὴν Πελοπόννησο.
Ὁ ἕνας ὁ Ἀνδρόνικος ἔμεινε ἐκεῖ καὶ
ἀπόχτησε χιτήματα, ὁ ἄλλος ὁ Ἐμμα-
νουὴλ πῆγε στὴν Κεφαλονιά στὰ μέσα
τοῦ 15ου αἰῶνα καὶ πρωτοκατοίκησε σὲ
μιά ὁμορφὴ τοποθεσίᾳ τοῦ νησιοῦ, ποὺ
σήμερα λέγεται Ἑλιός. Ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ
αὐτὸν γεννήθηκαν τέσσερα παιδιά οἱ
Στέφανος, Ἐμμανουὴλ, Ἐκτωρ καὶ Ἰά-
κωβος, ὁ πατέρας τοῦ θαλασσοπόρου.
Τότε ποὺ μεγάλωνε κοντὰ στὸν πατέρα
του ὁ Ἰωάννης Φωκάς, ναυτικὸ Κράτος
μεγάλον καὶ δυνατό ἦταν ἡ Ἰσπα-
νία καὶ πολλοὶ ναυτικοὶ Κεφαλο-
νίτες ἔφυγαν ἀπὸ τὸ νησι καὶ πῆγαι-
ναν νὰ βροῦν ἐργασίαν στὴν Ἰσπανίαν.
Ἔτσι ἔκαμε καὶ ὁ Φωκάς. Ταξιδεύοντας
ὁμῶς μέσα στὰ Ἰσπανικὰ καράβια καὶ
περνῶντας τὸν ὠκεανὸ, ἀπόχτησε πολλή

πείρα και σὲ λίγο χρόνο ἡ φήμη του ἦταν τόσο μεγάλη, πὺν ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας τὸν διώρισε πιλότο τοῦ στόλου του. Τῇ θέσῃ αὐτῇ τὴν κράτησε 40 ὁλόκληρα χρόνια. Στὸ διάστημα αὐτὸ μιμήθηκε τοὺς ἄλλους Ἰσπανοὺς καὶ σχημάτισε ἀπὸ τὶς ἀμερικανικὰς χώρες, πὺν εἶχαν στήν ἐξουσίαν τους, μιὰ μεγάλη περιουσία ἀπὸ 60.000 δουκάτα (τὸ καθένα ἦ-αν ἀξίας 4 περίπου μάρκα).

Τὸν ἴδιο καιρὸ πὺν οἱ Ἰσπανοὶ καὶ Πορτογάλλοι θαλασσοπόροι κουβαλοῦσαν ἀπὸ τὶς ἀποικίας, πὺν ἀνακάλυπταν, φρωτάματα τὸ χρυσάφι καὶ τὸ ἀσημι, ἀρχισαν νὰ τοὺς μιμοῦνται καὶ οἱ Ἀγγλοὶ, τὶς ὁποῖες ὑποστήριξε στὶς τέτιες ἐπιχειρήσεις ἡ βασιλισσά τους ἡ Ἐλισάβετ κ' ἕνας ἀπὸ τοὺς τολμηρότερους Ἀγγλοὺς θαλασσοπόρους, ἀληθινὸς ληστοπειρατής, ἀναδείχθηκε τὴν ἐποχὴ ἐκείνην ὁ Θωμάς Κάβεντις. Αὐτὸς ἦταν πολὺ πλοῦσιος, ἀλλὰ ἔχασε τὴν περιουσίαν του καὶ ἀρχισε τὶς ἐπιδρομὰς του στὶς Ἰσπανικὰς χώρες, ληστεύοντας κάθε καράβι πὺν συναντοῦσε στὸ δρόμο του. Ὁ ἴδιος συνάντησε καὶ τὸ Φωκά στὶς Φιλιππίνες καὶ τοῦ πήρε ὅλη τὴν περιουσίαν του.

Ὁ Φωκάς ἐτοιμάσθηκε νὰ γυρίσῃ στὴν Ἰσπανίαν καὶ νὰ ζητήσῃ ἱκανοποίηση ἀπὸ τὴν Ἰσπανικὴ Αὐλήν. Ὁ ἀντιβασιλεὺς ὅμως τοῦ Μεξικοῦ ἀποφάσισε τότε νὰ κάμῃ μιὰν ἐρευνά μήπως στὰ βόρεια μέρη τῆς Ἀμερικῆς ὑπῆρχε κανένα πέρασμα πὺν νὰ ἐνώνῃ τὸν Ἀτλαντικὸν μὲ τὸν Εἰρηνικὸν ὠκεανόν. Πολλοὶ προηγούμενοι θαλασσοπόροι, ὅπως ὁ Μαγγελάνος, ὁ Κορτέζ, εἶχαν κάμει παράμοιες ἐρευνες, ἀλλὰ χωρὶς ἐπιτυχία. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς, ὁ Οὐδσων, πλέοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ σημερινοῦ Labrador ἀνακάλυψε τὸ στενὸν τοῦ Ἀνιάν καὶ διακήρυξε ὅτι ἀπὸ τὸ στενὸν ἐκεῖνο μποροῦσε νὰ περάσουν πλοῖα ἀπὸ τὸ Εἰρηνικὸν στὸν Ἀτλαντικὸν ὠκεανόν.

Γυρίζοντας ὅμως στὴν Πορτογαλίαν γιὰ νὰ φέρῃ τὴ χαρμόσυνην ἀγγελίαν πνίγηκε στὸ δρόμο, καὶ τὸ περίφημον αὐτὸ στενὸν ἔμεινε πάλι ἀγνωστο! Ὁ πόθος γιὰ τὴ δόξα καὶ γιὰ τὰ μεγάλα πλούτη, πὺν διαδόθηκε ὅτι ἔχει ἡ νέα αὐτὴ χώρα, πὺν εἶχε ἀνακαλύψει ὁ Οὐδσων, ἔκαμε, ὅπως εἶπα παραπάνω, τὸν ἀντιβασιλεὺς τοῦ

Μεξικοῦ ν' ἀποφασίσῃ ἕνα νέο ταξίδι γιὰ τὸ στενὸν αὐτὸ καὶ τὴν ἐπιχείρησιν τὴν ἀνάθεσε στὸ Φωκά.

Ἡ ἀποτυχία τῶν προηγούμενων θαλασσοπόρων, ἡ ἀτέλεια τῆς ἐπιστήμης τότε καὶ ἡ ἀγριότητα τῆς θάλασσας στὰ μέρη ἐκεῖνα παρὰσταίναν ἐπικίνδυνον τὸ ταξίδι. Ὁ Φωκάς ὅμως δέχθηκε τὴν πρότασιν καὶ μὲ τρία πλοῖα ἀνοίχθηκε στὸν ὠκεανόν. Πέρασε ἀρκετὸς χρόνος καὶ τὸ θάρρος κ' ἡ ἱκανότητα τοῦ Φωκά κρατοῦσε σὲ πειθαρχία τὰ πληρώματα. Οἱ πολλὰς ὅμως καὶ φοβερὰς τρικυμίες, τὸ ἀγνωστο τέλος καὶ οἱ γνωστὰς ἀποτυχίες τῶν ἄλλων θαλασσοπόρων φόβισαν ὑπερβολικὰ τὰ πληρώματα καὶ στὸ τέλος, σὰν ἔβλεπαν νὰ μὴ φτάνουν στὸ σκοπὸν τους, ἐπαναστάτησαν καὶ ἀνάγκασαν τὸν Φωκά νὰ τοὺς φέρῃ στὸ Μεξικό.

Ὁ Φωκάς ὅμως δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του· τὸ 1592 μὲ δύο ἄλλα πλοῖα ξεκίνησε πάλι καὶ ἔφθασε ἔπειτ' ἀπὸ μύριους κινδύνους, στὸ πιὸ βόρειον μέρος τῆς Ἀμερικῆς.

Ἐκεῖ ξάνοιξε ἕνα ἀνοιγμα θάλασσας καὶ μπῆκε μέσα. Τὸ ἀνοιγμα αὐτὸ δὲν ἦταν ἄλλο παρὰ τὸ περίφημον στενὸν τοῦ Ἀνιάν.

Ἐπλεε 28 ὁλόκληρες μέρες ἀνάμεσά ἀπὸ πολλὰ νησάκια. Τέλος βγήκε στὴ ξηρὰ καὶ βρῆκε ἀνθρώπους ντυμένους μὲ δρόματα ζώων. Ἐξακολούθησε ὕστερα τὸ ταξίδι του γιὰ νὰ περάσῃ στὸν Ἀτλαντικόν. Ἀπὸ φόβον ὅμως μὴν τὸν χτυπήσουν οἱ ἀγριοὶ κάτοικοι τῆς χώρας ἐκείνης γύρισε πάλι ἀπὸ τὸν Εἰρηνικὸν ὠκεανόν, ἀπ' ὅπου ξεκίνησε, στὸ Μεξικό, ἐλπίζοντας ὅτι θὰ λάβῃ ἀμοιβὴ γιὰ τοὺς κόπους του. Σὰν εἶδε ὅτι ὁ ἀντιβασιλεὺς τοῦ Μεξικοῦ τὸν περιπαίξε, φαντάστηκε ὅτι ἂν γύριζε στὴν Ἰσπανίαν ἐκεῖ θὰ εὗρισκε πιὸ εὐγενικοὺς τοὺς ἀρχόντες. Γύρισε πραγματικά, ἀλλὰ κ' ἐδῶ τὴν ἴδιαν ἀχαριστίαν συνάντησε, γιὰτὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν ἀποικιῶν, ἀφοῦ τὸν κράτησε ἀρκετὸν καιρὸ μὲ ὑποσχέσεις, στὸ τέλος τὸν γέλασε ἐλεεινὰ. Μὲ τὴ λύπη στὴν ψυχὴ ὁ Φωκάς ἔφθασε τὴν Ἰσπανίαν κ' ἀποφάσισε νὰ γυρίσῃ πάλι καὶ νὰ μείνῃ στὴν Κεφαλονιά.

Σὰν ἔφθασε στὴ Βενετία συνάντησε τὸν Ἀγγλο Λόκε κ' αὐτὸς τὸν ἔπεισε

νὰ πάη στήν Ἀγγλία καὶ νὰ εἰπῇ τὰ μυ-
στικά καὶ τὶς ἀνακαλύψεις του στὴ βασι-
λισσα Ἐλισάβετ, ἡ ὁποία μισοῦσε τοὺς
Ἰσπανοὺς καὶ εἶχε ὀργανωμένη κατα-
σκοπεία, γιὰ νὰ μαθαίνει κάθε κίνηση
τοῦ Ἰσπανικοῦ ναυτικοῦ στὶς ἀπέραντες
καὶ πλούσιες Ἀμερικανικὲς ἀποικίες.

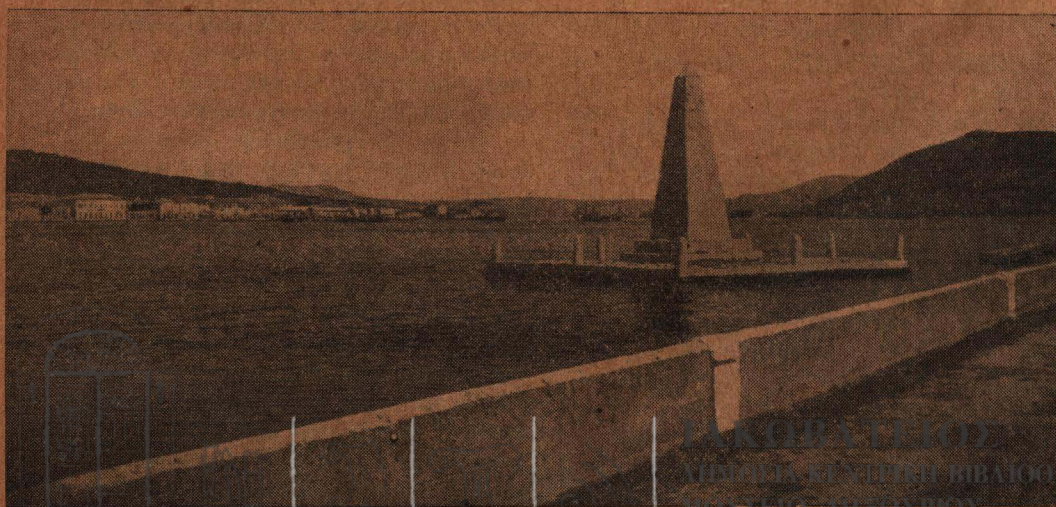
Ὁ Φωκᾶς ἤξαιρε τὸ μῖσος αὐτὸ τῶν
Ἀγγλων γιὰ τοὺς Ἰσπανοὺς, ἤξαιρε δὲ
καὶ τὸν πόθο ποὺ εἶχαν γιὰ ν' ἀνακα-
λύψουν τὸ περίφημο στενὸ τοῦ Ἀνιάν.
Ἐλπίζοντας λοιπὸν ὅτι κάτι θὰ κέρδιζε,
ἂν ἤθελε ὑπηρετήσῃ τοὺς Ἀγγλους, εἶπε
στὸ Λόκε ὅτι εἶναι πρόθυμος νὰ πάη
στὴν Ἀγγλία καὶ νὰ ὀδηγήσῃ τοὺς Ἀγ-
γλους στὸ περίφημο στενὸ, μέσα σὲ τρι-
άντα ἡμέρες, ἀρκεῖ νὰ τοῦ ἔδιδαν δύο
πλοῖα καὶ ἀνάλογα πληρώματα. Ὁ Λόκε
ἀνάφερε τὸ γεγονός στὴν Κυβέρνησή
του καὶ ἡ πρόταση τοῦ Φωκᾶ ἐγίνε
δεκτὴ.

Στὸ μεταξὺ ὅμως διάστημα ἄλλες ὑπο-
θέσεις σπουδαιότερες ἀπασχόλησαν τὴν
Ἀγγλικὴ Κυβέρνηση καὶ ἔτσι ἄργησε νὰ
δώσῃ ἀπάντησιν στὸν Λόκε. Ὁ Φωκᾶς
δὲν ἤμποροῦσε πιά νὰ περιμένη στὴ Βε-
νετία καὶ ἔφυγε γιὰ τὴν Κεφαλονιά. Τὸ
1602 ἔφτασε τέλος εὐνοϊκὴ ἀπάντησιν
στὸ Λόκε καὶ αὐτὸς μὲ μεγάλη χαρὰ ἔφυγε

γιὰ τὴν Κεφαλονιά νὰ τὴν ἀναγγεῖλῃ
στὸ Φωκᾶ. Φθάνοντας ὅμως στὴ Ζάκυνθο
ἔμαθε ὅτι ὁ τολμηρὸς θαλασσοπόρος ἦταν
ἐτοιμοθάνατος καὶ γυρίζοντας στὴν Ἀγ-
γλία δημοσίεψε τὴ βιογραφία τοῦ Φωκᾶ,
ἀπὸ τὴν ὁποία μαθαίνομε ὅτι ὁ Ἕλληνας
θαλασσοπόρος εἶχε ἀνακαλύψει στὰ Βο-
ρειοδυτικὰ παράλια τῆς Ἀμερικῆς τόπους
πλούσιους ἀπὸ χρυσάφι, ἀσῆμι καὶ μαρ-
γαριτάρια καὶ ἔδαφος πολὺ εὐφορο. Τὸ
ταξίδι του αὐτὸ στὸ στενὸ τοῦ Ἀνιάν
θεωρήθηκε στὴν ἀρχὴ σωστὸς μῦθος,
νεώτεροι ὅμως θαλασσοπόροι καὶ ἰδίως
ὁ Ἀγγλος Μέαρς ἐπιστοποίησε ὅτι τὸ
στενὸ ἐκεῖνο τὸ εἶδε στὰ 1788 μὲ ὅσες
λεπτομέρειες τὸ περιέγραψε ὁ Φωκᾶς. Ἄν
ὅπως ὅλους τοὺς μεγάλους καὶ τολμηροὺς,
τοὺς ἀδίκησαν οἱ σύγχρονοί τους καὶ
τοὺς δικαιώνει ὕστερα ὁ χρόνος, ἔτσι καὶ
τὸ Φωκᾶ τὸν ἀδίκησαν, τὸν περιφρόνησαν,
οἱ σύγχρονοί του, τὸν δικαίωσε καὶ αὐτὸν
ὁ χρόνος, μόνος ἀκέραιος κριτῆς, καὶ ἔτσι
οἱ μεταγενέστεροι Γεωγράφοι τὸ στενὸ
ἐκεῖνο, ποὺ μὲ τόσους κόπους καὶ κίνδυ-
νους, βρῆκε ὁ Κεφαλονίτης θαλασσο-
πόρος, τὸ βάφτισαν μὲ τ' ὄνομα : σ τ ε -
ν ὁ τ ο ὕ Φ ω κ ᾶ.

Χ. Ἀντωνᾶτος

ΑΠΟ ΤΟ ΝΗΣΙ ΜΑΣ

ΓΙΑΚΩΒΑΤΤΙΔΟΥ
ΛΗΜΜΕΤΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΠΙΣΤΟΤΗΤΟΥ

Ἡ γέφυρα τοῦ Ἀργοστολιοῦ μὲ τὴν ἀναμνηστικὴν στήλην (Κολώναν).

ΑΠΟ ΜΗΝΑ

ΣΥΜΦΩΝΑ με τις ἀγγελίες μας, παρουσιάζουμε σήμερα στους ἀναγνώστες τῶν «Κεφαλληνιακῶν Νέων» χώρια ἀπὸ τὴν ἄλλη μας ὕλη, καὶ μιὰ σειρά τραγουδιῶν τοῦ Λασκαράτου, τῶν Ἀβλιχων καὶ τοῦ Μολφέτα. Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ —καθὼς καὶ ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ θὰ δημοσιεύσουμε στ' ἄλλα μας φύλλα—εἶναι ἐντελῶς ἄγνωστα καὶ τ' ἄλλα ἔχουν δημοσιευθεῖ σὲ τοπικὲς ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ τῆς ἐποχῆς, ποὺ κυκλοφοροῦσαν σὲ πολὺ μικρὸ κύκλο ἀναγνωστῶν. Ἐτσι μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς πῶς κι' αὐτὰ εἶναι ἀνέκδοτα. Δίνουμε πολὺ μεγάλη σημασία στὴ δημοσίευση τῶν τραγουδιῶν αὐτῶν, γιατί εἶναι ἐξαιρετικὴ ἡ θέση τῶν ποιητῶν ποὺ τὰ δημιούργησαν, ἀνάμεσα στὰ Ἑλληνικὰ γράμματα.

Εἶναι πολὺ λυπηρὸ ποὺ δὲν ἐκδόθηκαν ἀκόμα τὰ ἅπαντα τέτοιων μεγάλων ποιητῶν. Χώρια ἀπὸ τὰ ἄτομα, πρέπει νὰ ἐνδιαφεροῦν ἐπὶ τέλους οἱ Δῆμοι καὶ οἱ Κοινοὶτες καὶ νὰ βοηθήσουν ὕλικά καὶ ἠθικά γιὰ τὴν ἐκδοσὴ αὐτῆ. Καὶ τὰ τόσα κληροδοτήματα ὅμως δὲν θάπρεπε νὰ βοηθήσουν οἰκονομικὰ μιὰ τόσο σπουδαία ἐργασία;

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ θερμότατα τὸν ἐκλεκτὸ Ἱατρό-Καθηγητὴ κ. Διον. Τουλιᾶτο, ὁ ὅποιος εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς στείλῃ ἓνα εὐχετήριο γράμμα καὶ νὰ μᾶς ἀπαντήσῃ, ὅτι παρὰ τίς πολλὰς του ἀσχολίας, θὰ προσπαθήσῃ νὰ μᾶς εὐχαριστήσῃ καὶ νὰ μᾶς στείλῃ συνεργασία του. Ὁ κ. Τουλιᾶτος εἶναι τόσο γνωστὴ καὶ ἀγαπητὴ φυσιογνωμία, ὥστε θεωροῦμε περιττὸ νὰ σᾶς τὸν παρουσιάσουμε. Ἡ θέση [τοῦ ἐκτάκτου Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Γενούης τὴν ὁποίαν κατέχει, καθὼς καὶ ἡ θέση του ὡς μέλους τῆς Ἱταλικῆς Ἱατρικῆς Ἀκαδημίας τῆς Γενούης πάντοτε τοῦ ἔδιναν καὶ τοῦ δίνουν πολὺ ὀλίγο καιρὸ γιὰ ἄλλες ἀσχολίας. Συνδυάζων ὅμως «τὸ τερπνὸν μετὰ τοῦ ὀφελίμου», ἔβρισκε καὶ βρίσκει τὸν

καιρὸ νὰ ἀσχολεῖται καὶ μετὰ γράμματα. Τὸ συγγράμμα του «ὁ Γῦρος τοῦ Κόσμου», εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ λίγα βιβλία ποὺ ἐγράφησαν στὴ γλῶσσα μας μετὰ-ξιδιωτικὲς ἐντυπώσεις. Ὅταν τὸ διαβάζει κανεὶς σκέπτεται ὅτι ἂν καὶ ἐκέρδιζε ἡ Ἱατρικὴ ἐπιστήμη μιὰν Ἐξοχότητα, ἔχασε ὅμως καὶ ἡ λογοτεχνία ἓνα τῆς λαμπρὸ ἀστέρι.

Ο ΧΑΡΙΔΑΟΣ ΑΝΤΩΝΑΤΟΣ, ποὺ μᾶς ἔκαμε τὴν τιμὴ νὰ μᾶς δώσῃ μιὰ ἱστορικὴ του μελέτη, εἶναι γνωστὸς στους πολλούς. Καθηγητὴς ἀπὸ τοὺς πιὸ μορφωμένους, ποιητὴς με λεπτὸ αἶσθημα, βιθὺς μελετητῆς τῆς ἱστορίας καὶ ἰδιαίτερα τῆς Ἑπτανησιακῆς, συγγραφεὺς δεινός. Ἰδιαίτερα ὅμως ἔχει ἀσχοληθεῖ μετὰ Λασκαράτο καὶ τὸ ἔργο του, καὶ ἡ μετάφραση τῆς Αὐτοβιογραφίας τοῦ Λασκαράτου σχολιασμένη, εἶναι ἓνα πραγματικὸ κατόρθωμα γιὰ τὸ συγγραφέα κ' ἓνα πραγματικὸ ἀπόκτημα γιὰ ἡμᾶς. Μιὰ μελέτη τοῦ κ. Ἀντωνάτου γιὰ τὸν δημιουργὸ τοῦ «Ληξοῦριου» ποὺ θὰ δημοσιευθῇ στὰ «Νέα» θάναί το καλλίτερο μνημόσυνο ποὺ μπορεῖ νὰ γίνῃ στὸν ποιητὴ. Εὐχαριστοῦμε τὸν ἐκλεκτὸ μας συνεργάτη, ὅχι μόνον γιὰ τὴν πολυτιμὴ του συνεργασία, μὰ καὶ γιὰ τὰ καλὰ καὶ ἐνθαρρυντικὰ του λόγια.

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΑΣ θὰ δοῦνε σὲ ἄλλη σελίδι τὴν προκήρυξη τῶν δύο πρώτων διαγωνισμῶν μας. Πιστεύουμε ὅτι οἱ διαγωνισμοὶ εἶναι ἓνα θαυμάσιο μέσο γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῆς πνευματικῆς κινήσεως καὶ μάλιστα μετὰ τῶν νέων. Ὁ λογοτεχνικός, ἀσφαλῶς, θάχη μιὰ μεγάλη ἐπιτυχία καὶ περιμένουμε ὅλους ὅσους μποροῦν νὰ γράβουν νὰ μᾶς στείλουν διηγήματά τους. Ἀλλὰ καὶ ὁ καλλιτεχνικός μας διαγωνισμός, πρέπει νάχη ἀνάλογη ἐπιτυχία. Ἡ φωτογραφία σήμερα ἔχει ἐξελιχθεῖ σὲ τέχνη καὶ μιὰ καλὴ φωτογραφία, μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς

Σ Ε Μ Η Ν Α

πὼς ἀξίζει ὅσο καὶ ἓνας ζωγραφικὸς πίνακας. Εἶναι τόσες οἱ ὥμορφες τοποθεσίες στὸ νησί μας, τόσες οἱ καθημερινές σκηνές ἀπὸ τὴ ζωή, ποὺ χωρὶς ἄλλο πρέπει νὰναι πλούσιος σ' ἀποτελέσματα ὁ διαγωνισμὸς αὐτός. Τὸ ἐλπίζουμε καὶ τὸ περιμένουμε.

ΣΤΙΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ ἐλέγαμε ὅτι ποτὲ ἀπὸ τίς στήλες τοῦ περιοδικοῦ μας δὲν θὰ γίνουν πολιτικὲς συζητήσεις. Μένουμε καὶ θὰ μείνουμε πιστοὶ σ' αὐτὴ μας τὴ γνώμη καὶ ἀπόφαση. Τὰ «Νέα» εἶναι ἓνα περιοδικὸ καθαρὰ πνευματικὸ καὶ κάθε πολιτικὴ συζήτηση δὲν θάχε καμμιὰ θέση στὶς σελίδες μας Μονάχα λογοτεχνική, καλλιτεχνική, καὶ ἐπιστημονικὴ συνεργασία θὰ δημοσιεύεται στὸ περιοδικόν, καθὼς καὶ ἡ κοινωνικὴ κίνηση τῶν Κεφαλλήνων ὅλου τοῦ κόσμου. Γι' αὐτὸ παρακαλοῦμε τοὺς ἀγαπητοὺς μας συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας νὰ προσέχουν ὅταν μᾶς στέρνουν διδῆναι γιὰ δημοσίευση ν' ἀποφεύγουν ν' ἀναφέρουν κἄν γιὰ πολιτικὴ, γιατί τότε θὰ βρισκόμαστε στὴν ἀνάγκη νὰ μὴ δημοσιεύουμε τὴν συνεργασία τους.

ΠΟΛΥ ΣΥΝΤΟΜΑ ἓνας ἀπὸ τοὺς συνεργάτας μας θὰ περιοδεύσῃ σ' ὅλη τὴν Κεφαλονιά καὶ θὰ δημοσιεύσῃ στὰ «Κεφαλληνιακά Νέα» τὶς ἐντυπώσεις του μὲ πλῆθος καλλιτεχνικῶν φωτογραφιῶν. Ἀπὸ πόλιν σὲ πόλιν καὶ ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ θὰ γυρίσῃ ὅλο τὸ νησί, γιατί δὲν πρόκειται νὰ κάνῃ μόνον μιὰ φιλολογικὴ περιγραφή—χορτάσανε οἱ συμπατριῶτες μας ἀπ' αὐτὲς— ἀλλὰ θὰ ἐξετάσῃ ἔλα τὰ ζητήματα ποὺ ἀφοροῦν τὸ κάθε μέρος καὶ θὰ προσπαθήσῃ νὰ διαφωτίσῃ τοὺς ἀρμόδιους γιὰ τὶς ἀνάγκες τῆς πατρίδος μας. Πιστεύουμε ὅτι μὲ τὴ βοήθεια τῶν τοπικῶν ἀρχῶν καὶ ὅλων τῶν ἀγαπητῶν φίλων θὰ φέρῃ σὲ αἴσιο πέρας τὴν ἀποστολὴν του αὐτῇ.

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ καὶ ἐμεῖς οἱ ἴδι-

οὶ ὅτι εἶναι πάρα πολλὲς οἱ ἀτέλειες ποὺ ἔχει αὐτὸ τὸ φύλλο. Ἡ φιλοδοξία μας εἶναι νὰ καταστήσουμε τὴν ἐπιθεώρησίν μας, τὴν καλλίτερη ἐπαρχιακὴ περιοδικὴ ἔκδοσιν, καὶ θὰ τὸ κατορθώσουμε. Γιὰ τίς σημερινὲς ἀτέλειες ζητᾶμε συγγνώμην καὶ ὑποσχόμαστε πὼς δὲν θὰ ξαναπαρουσιασθοῦν. Τ' ἄλλο φύλλων «Κεφ. Νέων» θὰ ναι καθ' ὅλα τέλειο.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΗ προσοχὴ θὰ δώσουμε στὶς ἐργασίες τῶν νέων καὶ μὲ κάθε μας χαρὰ θὰ δημοσιεύουμε τὰ ἔργα τους, ὅσα κρίνονται ἀπὸ τὴν κριτικὴ ἐπιτροπὴ δημοσιεύσιμα. Εἰδικῶς ἀπευθυνόμαστε στὸ προσωπικὸ καὶ στοὺς μαθητὰς τῶν Γυμνασίων τοῦ νησιοῦ μας καὶ ζητᾶμε τὴν ἐνίσχυσίν τους. Σὲ κάθε φύλλο μας εἴμαστε προθυμότατοι νὰ διαθέτουμε εἰδικὰ σελίδες ὅπου χωριστὰ ἀπὸ τίς δημοσιεύσεις τῶν μαθητικῶν κομματιῶν, θάχομε καὶ ἀνταποκρίσεις ἀπὸ τὴν κίνηση τὴν ἐσωτερικὴν τῶν Γυμνασίων μας (ἐκδρομές, γιορτὲς κτλ.). Εἴμαστε βέβαιοι ὅτι θὰ μᾶς ἐνίσχυσουν ὅλοι γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸν. Κάθε Γυμνάσιο πρέπει νάχη τὸν ἀνταποκριτὴ του.

ΚΑΝΕΝΑΣ μέχρι τώρα δὲν ἐφρόντισε νὰ συνάξῃ τὸ λογογραφικὸ ὕλικὸ τῆς πατρίδος μας, ποὺ εἶναι ἀφθονώτατο. Ποὺ εἶναι οἱ συλλογὲς μὲ τὰ δημοτικὰ μας τραγούδια, μὲ τίς παραδόσεις, μὲ τὰ γνωμικά; Ἐντελῶς ἰδιαίτερη προσοχὴ θὰ δώσουμε σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Θὰ ἐξυπηρετήσῃ ὅχι μόνον τὸ περιοδικὸ μας, ἀλλὰ ὁλόκληρη τὴν πατρίδα μας, ὅποιοι μᾶς βοηθήσῃ σχετικὰ. Στείλτε μας ἀπὸ τὰ χωριά σας κάθε τι τὸ λογογραφικόν. Τὰ δημοτικὰ τραγούδια ποὺ δίχως ἄλλο θὰ τὰ ἔχουν οἱ γέροντες καὶ οἱ γοητές, τοὺς μύθους, ἡθῆ καὶ ἔθιμα, γνωμικά, αἰνίγματα κλπ. Εἶναι πραγματικὸ αἶσχος γιὰ τὸ νησί μας ν' ἀφίσουμε νὰ χαθῇ ἓνας πραγματικὸς θησαυρὸς, θησαυρὸς ποὺ ἔτσι δὲν θὰ τὸν ξαναδοῦν τὰ μάτια μας.

ΠΡΟΑΝΑΚΡΟΥΣΜΑ

ὦ σεῖς, ποῦ θὰ διαβάστε ἐτοῦτα ἐδῶ
ἐν πρώτοις πρέπει γράμματα νὰ ξέρετε,
νᾶχετε γοῦστο, νᾶχετε μυαλὸ
γιὰ νὰ μπορέστε κρίση ὀρθὴ νὰ φέρετε.

Ἀλλῶς τὸν κακὸ σας τὸν καιρὸ
στραβὰ—κουτσὰ θὲ νὰ τὰ καταφέρετε
καὶ τὸν ἑνδεκασύλλαβον ρυθμὸ
δὲν θὰ μπορέσετε οὔτε νὰ προφέρετε.

Καὶ θάτανε καλλίτερη δουλειὰ
νὰ πᾶ νὰ ρίξετε μέσα σας ἀγγούρια
παρὰ μὲ στίχους τὸν καιρὸ νὰ χάνετε.

Ἡ ἀμάρθεια, ἡ κουφότης ἢ ἀλλαλία
τὸ πέταμα τοῦ στίχου δὲν αἰσθάνεται...
Τὰ λούλουδα δὲν εἶναι γιὰ γαιθούρια.
Καὶ τὰ σονέτα δὲν εἶναι σανὸς
γιὰ δόντια—μὲ συμπάθειο—καθενός....

ΕΙΣ ΠΛΟΥΣΙΟΥΣ

Ἐξ οἴκτου συμβουλὴ

(Gratis)

Σεῖς πῶχετε μπερκέτι τὸν παρὰ
κι' ὅπου διψᾶτε πάντα γιὰ περσότερα,
ὅπου σᾶς τρῶν' οἱ ἔγνοιες τὴν καρδιά
καὶ τρῶτε τὰ φαγιά τὰ προστυχότερα.
Σὺν τάνταλοι κατὰδικα κορμιὰ
σιτὰ στρώματα τηράξετε τὰ κατώτερα
πῶς βασιλεύει ἡ μάγισσα Χαρά!
καὶ ζήσετε καὶ σεῖς ἀνθρωπινώτερα.
Σᾶς βασανίζει ἀρώστεια τοῦ μυαλοῦ
καὶ κάνετε καλὰ νὰ τηραχθῆτε...
περίγελο τοῦ κόσμου νὰ μὴ γένεσθε,
Γιατὶ ὅχι... Ἐτσι ποτὲ μὴ στοχασθῆτε,
Εἰκόνας ὅπως εἶσασθε Θεοῦ....
Τοῦ Βελζεβούλ καρικατοῦρες φαίνεσθε.

ΣΗΜ. «Κ. Ν.»

Σὲ παληὰ περιοδικὰ βρήκαμε αὐτὰ
τὰ δυὸ σονέτα δημοσιευμένα χω-
ρὶς καμμιά ὑπόγραφῃ. Ἀπὸ τὴν
τεχντροπία καὶ τὴ μεγάλη πνεὴ
ποῦ ἔχρυν, φαίνονται καθαρά, ὅτι
εἶναι τοῦ Μικέλη τοῦ Ἀβλίου. Καὶ
στὰ ἐρχόμενα φύλλα θάχομε τὸ εὖ-
τύχημα νὰ παρυσιάσομε μιὰ σειρά
ἄγνωστων τραγουδιῶν τοῦ Ἀβλίου.
Ἐπίσης θὰ δημοσιεύσομε μιὰ με-
λέτη γιὰ τὸν ποιητὴ καὶ τὸ ἔργο
του, γραμμένη ἀπὸ ἐκλεκτὸν λόγιον
καὶ συνεργάτη μας.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΒΙΟΥ

ΚΕΦΑΛΟΝΙΤΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΜΙΑ ΑΠΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΚΩΣΤΑ ΜΑΡΚΑΤΟΥ

Ήταν βράδυ. Ἡ θάλασσα γαληνεμένη κοιμόταν μεσ' τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ λιμανιοῦ καὶ τὰ λιγοστὰ μικροκάικα ἀραγμένα ἀ- ρόδου στέκονταν ἀκίνητα καθρεφτίζον- τας τὴν ὄψη τους μεσ' τὰ νερά, κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ χαρούμενου φεγγαριοῦ. Τὸ φανάρι ἀναβόσβυνε σιὸν κάρβο κανο- νικά κι' ἀργὰ-ἀργὰ καὶ τὰ φῶτα ἑνὸς βα- ποριοῦ ποὺ περνοῦσε μεσοκάναλα, τρεμό- σβυναν. Στὰ λίγα σπίτια τοῦ πόρτου ἦ- ταν φωτισμένα τὰ παράθυρα κ' ἓνα δυὸ καφεενδάκια, ποῦταν καὶ ταβέρνες μαζί καὶ μαγέρικα, εἶχαν τὴ λιγοστὴ γνωστή τους πελατεία: καμπόσους ναυτικούς τοῦ λιμανιοῦ, τοὺς δυὸ χωροφύλακες τοῦ «Ἀστυνομικοῦ Σταθμοῦ» καὶ κἀνα— δυὸ περαστικούς: ποῦχαν ἔρθει γιὰ δου- λειὲς τους καὶ κάθονταν γιὰ μιὰ νύχτα στὸ χωριό. Ὅλα ἦταν σὰ νεκρά. Κι' οἱ λιγοστεῖς βάρκες ἀκόμα, ἦταν βγαλμένες στὴν ἀμμουδιά οἱ περισσότερες, παραπε- τισμένες ἀπεριποίητες, γιομάτες χορτάρια, λὲς κ' ἦταν χωρὶς ἀφέντη. Ἡ ἡσυχία ἦταν τόση ποὺ νόμιζες τὸ δίχως ἄλλο πὼς βρί- σκεσαι μακριὰ—πολὺ μακριὰ, σὲ τόπο ποὺ ἡ ἐρημιὰ βασιλεύει παντοῦ καὶ στέ- κει ἀπάνου ἀπ' ὅλα. Καὶ τὸ γαῦγισμα τῶν σκύλων ἀκόμα, κι' οἱ φωνὲς τῶν ναυτικῶν κι' ὁ κάθε θόρυβος σοῦ κά- νουν ἐντύπωση, σὲ ταραίζουν λὲς καὶ σὲ τρομάζουν. Στὴν ἐρημιὰ ὅταν βρίσκεσαι κ' ἡ δική σου φωνὴ ἀκόμα σὲ γι μίζει τρόμο.

Τὰ σπίτια αὐτὰ τὸ βράδυ καθὼς τὰ φώ- τιζε τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ—σπίτια μι- κρὰ σὰν καλύβια με ἀπροσδιόριστο γχη- μα καὶ σπύτια μεγάλα, πελώρια με πολλὰ παράθυρα, με πολεμῆστρες καὶ καμάρες ποὺ τ' ἄφισε δείγματα στὸ διάβα του ὁ σκοτεινὸς Μεσαίωνας—ἔμοιαζαν σὰ ζων- τανὰ κοριμιά, λὲς καὶ κουνιόνταν κατὰ πᾶ- νω σου, ἔτοιμα νὰ σὲ καταπιοῦν, νὰ σὲ σβύσουν. Ἐνας ὄγκος στὸ βάθος τερά-στιος, με τ' ἀμέτρητα κλειστὰ παράθυρα

καὶ τὶς ἀκανόνιστα βαλμένες πόρτες, με τοὺς ἐξώστες καὶ τὶς πολλὲς του πολε- μῆστρες, ἓνας ὄγκος σὰν ἀκατέργαστος σὲ κύτταξε μ' ἓνα φωτεινὸ μάτι—τὸ μικρὸ του φωτισμένο παράθυρο—ψηλὰ στὴν ἄκρη, κοντὰ στὴν πελώρια μαύρη σκέπη.

Κάποιο τραγοῦδι ἀκούστηκε. Τὸ λέγα- νε με γέλοια καὶ με χάχανα οἱ ἀνδρῶποι τῆς ταβέρνας, χτυπώντας τὸ χέρια τους ρυθμικά. Φαίνεται πὼς θάταν χαρούμε- νο. Μὰ ἔξω στὰ μικρὰ δρομάκια τοῦ χω- ριοῦ, πλάι στὰ βουβὰ χίτρια, ἀκούονταν σὰ μακρινὸς λυγμός, σὰ θρήνος.

Εἶναι θλιβερὸ νὰ κάθεται νὰ κυττᾷς τὰ λιγοστὰ φῶτα, νὰ βλέπης τὸ φεγγάρι νὰ χουσίζη τὴ θάλασσα, τὸ φανάρι ν' ἀ- ναβοσβύνη ρυθμικά, μονότονα καὶ κου- ραστικά, ν' ἀκοῦς ἓνα τραγοῦδι ποὺ θέ- λουν νὰ τὸ λένε χαρούμενο κ' ὕστερα νὰ κυττᾷς τοὺς ὄγκους τῶν μεγάλων σπι- τιῶν, ποὺ λὲς καὶ θέλουν νὰ σὲ κατα- πιοῦν, καὶ τὸ μικρὸ φωτισμένο παρά- θυρο ψηλά, κοντὰ στὴ μαύρη πελώρια σκέπη.

Ἐνα φωτισμένο παράθυρο... Ἐ! καὶ τί; Μήπως δὲν εἶναι τόσα φωτισμένα παράθυρα ἓνα γύρο; Αὐτὸ ὅμως εἶν' ἐκεῖ. Σὰ μάτι στὸ τεράστιο αὐτὸ σπίτι, ψηλὰ πολὺ καὶ σὲ κυττᾷ περιέργω, ἐ- ρευνητικά, σὰ νὰ θέλῃ νὰ σὲ γνωρίσῃ καλά, νὰ δῇ ποιοὺς εἶσαι. Καὶ νομίζεις πὼς σὲ φωνάζει παρακλητικά στὴν ἀρχή, διαταχτικά ὕστερα.—"Ελα.. Ἐλα.."

Τὸ τραγοῦδι σπαταλεῖ. Ὑστερα ξαναρ- χινάει με περισσότερα γέλοια, πιδ θορυ- βώδιστα, καὶ τότες περσότερο μοιάζει με θρήνο.

Ἡ ἀνοιξὴ εἶχε μπεῖ. Τὸ λιμάν. ἦταν γιομάτο ἀπὸ λογιῆς—λογιῆς καράβια. Σκούνες καὶ μικροτέρες, τρεχαντήρια καὶ γολέτες, ἦταν ἀραγμένες κοντὰ—κοντὰ καὶ ἔμοιαζαν σὰ δάσος τ' ἄρμπουρα με τὰ ξάρτια καὶ τὶς ἀντένες. Τὰ παλληκάρια τραγουδώντας σιγούριζαν τὰ καράβια τους

κι' ὅλο τὸ χωριὸ ἀπὸ τὸ πρῶτ' βρίσκονταν στὸ πόδι, τρέχοντας πάντοι—κάτου γιὰ τὴ μιὰ καὶ γιὰ τὴν ἄλλη δουλειά, φροντίζοντας γιὰ τὸ κάθε τί. Οἱ ἀφεντάδες κάθε τόσο ξεπρόβελναν στὰ παραθύρια τῶν ἀρχοντοσπιτιῶν τοὺς ἢ κατέβαιναν στὸ μῶλο γιὰ νὰ δοῦνε πὼς πᾶνε οἱ δουλειές. Κι' ὅλοι τότες ἀπὸ σεβασμὸ κι' ἀπὸ φόβο μαζί δούλευαν διπλά, γιὰ νὰ δείξουν στ' ἀφεντικά τοὺς τὴν ἱκανότητά του ὁ καθένας.

Τὰ βουνὰ ψηλὰ ἦταν ὀλοπράσινα κ' ἡ γῆς ἄλλαζε κάθε τόσο ντύματα, πότε φορώντας κίτρινα, πότε ἡ ἀγρίοβιολέττα τὴν ἔκανε ὀλόλευκη καὶ πότε χίλια—δὺο χρώματα φοροῦσε. Ὀλάκερο τὸ χειμῶνα ἦταν δεμένα τὰ καράβια μὴ τολμώντας νὰ ξεμυίσιον γιὰ τὰ μακρινὰ ταξίδια. Καὶ τώρα πού μύρισε ἡ ἀνοιξη, ὅλα ἐτοιμάζονταν νὰ πᾶνε ταξίδι. Στῆς Μπαρμεριάς τὰ μέρη, στὸ Μισίρι, στὴ Μαροσία, στὴν Ὀνέσσα καὶ στὴν Πόλη. Μπογιατισμένα ὅλα, κατακάθαρα, μὲ τὰ πανιά τοὺς ἀπλωμένα στὸν ἥλιο γιὰ νὰ στεγνώσουν, ἔπειτα ἀπὸ μιὰν ἀνοιξιάτικη βροχούλα, μὲ τὶς γοργόνες μπροστὰ στίς πλώρες πού περήφανα κύτταζαν μὲ τὰ λαμπερὰ γυαλένια τοὺς μάτια. Μὰ μέσα σ' ὅλα, ἐξώριζε τρικάρταρο κι' ὀλόλευκο μὲ τὰ ζουνάρια του σειρά, τὸ κίτρινο, τὸ μαῦρο καὶ τὸ κόκκινο, τ' ὀλοκαίνουργο καράβι τῶν ἀφεντάδων τῶν Μερέτιδων, ποῦχαν σ' ὅλο τὸ νησί τὸ πιὸ ξακουστὸ ὄνομα. Τὸ σπίτι τοὺς, μιὰ σπιταρῶνα πελώρια, μὲ τὰ πολλὰ του παραθύρα καὶ τὶς καμάρες, ἦταν τὸ καλλίτερο σπίτι σ' ὅλο τὸν τόπο, τὸ πιὸ πλούσιο καὶ τὸ πιὸ ἀρχοντικό.

Οἱ Μερέτιδες, πατέρας καὶ γιός, ἦταν ἄνθρωποι γνωστικοὶ καὶ νοικοκυραῖοι, πού βρίσκοντας μιὰ μικρὴ περιουσία ἀπὸ κληρονομίες τὴν ἔκαμαν μεγάλη κ' ἔγιναν ἀπὸ τοὺς δυνατότεροὺς ἀφεντάδες. Μαζί μὲ τὸ τρικάρταρο καράβι τοὺς, τὴ «Μαριγῶ», εἶχαν κι' ἄλλα μικρότερα καΐκια καὶ στὸν κάμπο πολλὰ χωράφια κι' ἀμπέλια ἦσαν δικὰ τοὺς. Γιὰ ὅλα φρόντιζαν, γιὰ ὅλα ἔτρεχαν μὰ πιὸ πολὺ, ἔτσι, ἴσως ἀπὸ ἀγάπη στὴν παλιὰ τοὺς τὴ φιλενάδα τὴ θάλασσα, γιὰτὶ κι'

αὐτοὶ ἦταν ναυτικοί, τοὺς ἄρρες νὰ φροντίζουν γιὰ τὸ τρικάρταρο καράβι τοὺς. Γιὰ νὰ τὸ καμαρώσουν κατέβαιναν κάθε μέρα κάτου στὸ μῶλο καὶ τὸ κύτταζαν ὥρες πολλές, κάνοντας παρατηρήσεις στοὺς ναῦτες, δίνοντας ὁδηγίες, παρατηρώντας καὶ τὶς πιὸ μικρὲς λεπτομέρειες καὶ τὰ πιὸ μικρὰ λάθη πού εἶχαν γίνει. Τὴν πονοῦσαν οἱ Μερέτιδες τὴ «Μαριγῶ» σὰν παιδί τοὺς, σὰν ἓνα κομμάτι τοῦ ἴδιου τοῦ ἑαυτοῦ τοὺς. Κ' ἦταν ἓνα καράβι!...

Ὁ Καπιτὰ-Γεράσιμος ὁ Μερέτης, ὁ πατέρας τοῦ Καπιτὰ-Γιάννη, θάταν ἴσαμε ἑβδομήντα χρονῶν, μὰ ἔμοιαζε σὰν πενήνταρης καθὼς περπατοῦσε καμαρωτὸς-καμαρωτὸς καὶ ντοῦρος μὲ τὴ χοντρού του μαγκούρα στὸ χέρι καὶ στὸ πλάϊ του ἔχοντας πάντα τὸ γιό του, ἓνα λεβεντόκορμο γιομᾶτο παλληκάρι, ἴσαμε τριάντα χρονῶν. Χρόνια τώρα δὲν ταξίδευαν καθόλου κ' οἱ δὺο, παρὰ φυλακισμένοι στὸ νησί, περίμεναν τὰ καράβια νὰ γυρίσουν ἢ τ' ἀποχαιρετοῦσαν στὴν ἀναχώρησή. Ὁ θάνατος τῆς γυναίκας τοῦ Καπιτὰ-Γεράσιμου τοὺς ἔκανε ν' ἀφίσουν τὴ θάλασσα, γιὰτὶ δὲ μποροῦσε νὰ μένη μοναχὴ τῆς ἡ κόρη του, ἡ ἀρχοντοπούλα τοῦ τόπου. Ὁ γέρος δὲν ἤθελε ν' ἀφίσουν τὸ γιό του νὰ πάη μοναχὴς τοῦ ταξίδι κ' ἔτσι ἔμεναν ὅλοι τοὺς στὴν πατρίδα. Περνοῦσαν πλούσια καὶ καλά, μὰ πάντα μέσα τοὺς ἐνιωθαν κάτι νὰ τοὺς τραβᾷ πρὸς τὴ θάλασσα, στὰ μακρινὰ πελάγη, ἐκεῖ στὰ ξένα μέρη.

Μὲ τὸν κ' ἰεὸ βάρυναν πολὺ τὰ χρόνια στὴν πλάτη τοῦ Καπιτὰ-Γεράσιμου κι' ὁ τάφος σκέπασε γιὰ πάντα τὸ κορμὶ του. Ἔτσι εἶναι. Ὅλοι θὰ πεθάνουμε μιὰ μέρα καὶ θ' ἀφίσουμε πίσω μας μονάχα τὰ ἔργα ποῦλαμε ὁ καθένας. Ὁ Καπιτὰ-Γιάννη; πολὺ θλίψη ἐνίωσε γιὰ τὸ θάνατο τοῦ γέροντα πατέρα του καὶ θλιμένος τώρα, κατέβαινε μονάχος στὴν ἀκροθαλασσιὰ καὶ κύταζε μακρὰ πολὺ, τὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα πού μόνη τῆς συντοφίᾳ εἶχε τὰ διαβατάρικα καράβια. Οἱ γλάροι πετοῦσαν μὲ τέχνη καὶ τὰ κυματάκια τῶνα πίσω ἀπὸ τ' ἄλλο παίζανε ἓνα ἀδιάκοπο κηρυγτὸ, χωρὶς τέλος. Ὅλα σοῦλεγαν κάτι, ὅλα σοῦ μιλοῦσαν τὴ γλῶσσα τὴ δικιά τοὺς καὶ

ψιθύριζαν, ψιθύριζαν... Κ' ένα καυκά-
βαινες μονάκι, τόνιασες καθαρά. Κάτι
πού σέ τραβούσε, πού σέ καλούσε για
ένα ταξίδι, για πολλά ταξίδια, μα-
κρυνά, εκεί πού μόνο κληνηγώντας τόν ή-
λιο φθάνεις. Μά πιδ πολύ νά φύγη για
τά ξένα ποθοῦσε ὁ Καπιτά-Γιάννης· καί
πιδ πολύ ἔνωθε τήν ἀνάγκη νά ξινακά-
νη συντροφισά του τήν πλατειά θάλασ-
σα καί ν' ἀρμενίσει στήν ἀγκαλιά της μέ
τὸ πενιμένο του καράβι, τῇ «Μαριγώ»
τὴν τρικάρτη. Σά σκοτεινὸ κελὶ φυλα-
κῆς τοῦ φαίνονταν ὁ τόπος του κ' ἤθελε
ἂν ἦταν δυνατὸ νά φύγη μακρυνά, πολὺ
μακρυνά. Ἡ στεριά γι' αὐτὸν ἦταν θάνα-
τος καί πικρὲς περνοῦσαν οἱ ὥρες του
σὺ νησί του.

Καί μιὰ μέρα, κάποιο πρωῒνὸ, πού μό-
λις ἔρχινε τὶς ὀλόχρυσες ἀχτίνες του πίσω
ἀπὸ τὸ Θιάκι ὁ ἥλιος, με σηκωμένα τὰ πα-
νιά καί μ' ἀνοιχτοὺς τοὺς φλώκους, ξεμ-
πούκερνε ἀπὸ τὸ πόρτο ἀργά-ἀργά κ' ἐπί-
σημα ἡ «Μαριγώ» πέρνοντας μαζί της
για καπιτάνιο της τὸ Γιάννη τὸ
Μερέτη. Τ' αὐλάκι π' ἄφινε πίσω του
τὸ καράβι, ἔσβυνε σὲ λίγο, καθὼς ἔσβυ-
ναν κι' ἀπὸ τὴν ψυχὴ τοῦ Καπιτά-Γιάν-
νη τὰ περασμένα τούτη τῇ στιγμῇ. Τί-
ποτα δὲν τὸν ἔνιαζε. Μόνο ἤθελε νά φύ-
γη ἀπὸ τὴ φυλακὴ, νά πάη κάπου, ν' ἀ-
γναντέψῃ τὴν πλατειά θάλασσα ν' ἀπλώ-
νεται μπροστὰ στὰ μάτια του, νά δῇ και-
νούργιους κόσμους. Κατὰ τ' ἀπομεσήμε-
ρο δὲ φαίνότανε πουθενὰ ἡ «Μαριγώ».
Εἶχε χαθεῖ βαθειὰ στὸν ὀρίζοντα καθὼς
ὁ στρωτὸς ἀγέρας τὴν ἐπῆγαινε πρῶμα.

Πέρασε πολὺς καιρὸς. Τὰ καράβια
ξανόρθανε κι' ἀράξανε για νά διαβῇ ὁ
χειμῶνας, ξανάφυγαν τὴν ἀνοιξη καί πά-
λι ξανόρθαν. Μά τὸ τρικάρτη δὲ φά-
νηκε καθόλου. Ἡ ἀδερφή τοῦ Καπιτά-
Γιάννη μάθαινε ἀπὸ τοὺς ναυτικούς για
τὸν ἀδερφό της, πὼς πάντα ταξίδευε μα-
κρυνά σ' ἀφιλόξενα πέλαγα, πού οἱ φουρ-
τοῦνες ταραίζουν τὴ θάλασσα κ' οἱ ἀγέ-
ρηδες πάντα φουσᾶνε μανιασμένοι. Στὴν
Μπαρμπεριά τὸν εἶδανε, στὴ Μαρσίλια
ἦταν ἀραγμένη ἡ «Μαριγώ», στὴν Κό-
προ εἶχε πάει... Μά πλώρη για τὸ νησί
δὲν ἔβαλε ποτέ, ποτέ δὲ νοστάλγησε, δὲν
πιθύμησε τὸν τόπο του, τὸ χωριὸ του.

Ἡ μαύρη του ἀδερφή περίμενε ἀπὸ
στιγμὴ σὲ στιγμὴ, ἀπὸ μέρα σὲ μέρα,
ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνον τὸν ἀδερφό της. Στὸ
παράθυρο καθισμένη καθημερινὰ κύτ-
ταζε τὸ κανάλι καί δακρυσμένη προσεύ-
χονταν στὴν Παναγιά για τὸν ἐρχομό
του. Ὅταν ἀντίκριζε κανένα καράβι νῆρ-
χεται κατὰ τὸ χωριό, ὥρες ὀλάκερες κα-
θόταν καί κύτταε νῆρτη κοντά, νά δῇ
μὴν εἶναι ἡ «Μαριγώ», τὸ τρικάρτη
τὸ καράβι τους, πού πῆρε τὴ συντροφιά
της, τὴν ψυχὴ της καί τὴν ἄφισε ἔρημη
μέσα στὸ ἀρχοντικὸ τῶν Μερέτιδων νά
λυώνῃ ἀπὸ τὴν πίκρα. Μά πάντα, μὲ
κοντοζύγωνε κι' ἄραζε τὸ πλεούμενο, τὸ
γνώριζε καλά. Δὲν ἦταν τὸ δικό τους.
Καί τότε πῆγαινε σὲ μιὰν ἄκρη κ' ἔκλαι-
γε ὥρες πολλές, οὔτε κι' αὐτὴ ἔξερει
πόσες.

Σιγὰ σιγὰ, με τὸν καιρό, ὅλο καί πιδ
ἀριὰ μάθαινε για τὸν Καπιτά-Γιάννη,
ὅλο καί λιγώτερο τὸν ἔβλεπαν οἱ ἄλλοι
συντοπίτες του ναυτικοί. Κ' ὅστερ' ἀπὸ
λίγο δὲν ξανάμαθε κανεὶς τίποτε γι' αὐ-
τόν. Χάθηκε για καλά. Στὴν Πόλη τὸν
εἶδε για στερὴν φορὰ ὁ Καπιτά Στάθης,
ἔτσι τυχαῖα, καθὼς διάβαινε ἓνα στενοσό-
κακο. Δὲν τοῦτε τίποτε για τὸ χωριό.
Ὅλα τὰ ἔεχασε, ὅλα. Ὁ ἔκνος κόσμος
τὸν ἐμάγειρε καί τὸν ἐπῆρε, σκλάβος τῆς
ξενιτειᾶς· ἔγινε παντοτεινός. Μά ἡ μαύρη
του ἀδερφή πάντα περίμενε. Ὁ καλλίτε-
ρος σύντροφος τ' ἀνθρώπου, ἡ ἐλπίδα,
τῆς ἔδινε λίγο θάρρος. Στὸ παραθύρι
κάθε μέρα κουράστηκε νά κυττάῃ τὴν
ἴδια πάντα θάλασσα, με τὰ βουνὰ τοῦ
Θιακιοῦ ἀντίκρυα καί τὴ Λευκάδα βαθειὰ
στὸν ὀρίζοντα. Μά περίμενε, περίμενε, ὅ-
πως περιμένουμε ὅλοι.

Καί μιὰ μέρα, κάποια μέρα, ὁ τάφος
σκεπάζοντας τὸ κουρασμένο της κορμί,
ἔδωσε τέλος στὴ μάταιη ἀναμονή. Ἔτσι
τελειώνουν ὅλα.

Εἶναι κάτι ἱστορίες τόσο ἀπλές, κ' ὅ-
μως τόσο ἀνθρώπινες, πού εἶναι σωστὲς
τραγωδίες. Τέτοιες εἶναι ὅλες οἱ ἀληθι-
νές, ὅλες ἐκεῖνες πού παίζονται στὴ με-
γάλη σκηνὴ τῆς ζωῆς, με πρωταγωνιστὲς
ὅλους ἐμᾶς τοὺς ἀνθρώπους. Καί τίς βλέ-
πει κανεὶς καθημερινὰ μπροστὰ στὰ μά-
τια του, καί τίς ἀκούει πολλὲς φορές, καί

τι· ζεῖ ὁ ἴδιος.

Ἔτσι καὶ μιὰ μέρα, ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ὅταν εἶχαν λησμονήσῃ στὸ χωριὸ τὸν Καπιτὰ-Γιάννη καὶ τὴν ἐξαφάνισή του στὸ μεγάλο ρέμα τῆς ζωῆς, φάνηκε ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους· ἐπιβάτες ποὺ βγαίνανε ἀπὸ τὸ βαπόρι κ' ἕνας γεροντᾶκος, σκυφτὸς καὶ καμπούρης, ντυμένος ἀπλᾶ καὶ σχεδὸν φτωχικά. Ὅλα εἶχαν ἀλλάξῃ στὸ χωριό. Τὸ πόρτο ἦταν ἄδειο ἀπὸ κιθάβια. Δύο τρία μοναχὰ μικρὰ παληοκάικα ἦταν ἀραγμένα ἀρόδου κι' οἱ βάρκες μόνο ἦταν πολλές. Ὁ κόσμος εἶχε φύγει. Τὰ περισσότερα σπίτια ἦταν κλεισμένα, γιατί οἱ πολλοὶ ἔφευγαν προσπαθώντας νὰ βροῦν ἄλλοῦ τὴν τύχη τους. Τὰ γλήγορα βαπόρια ἔριξαν στὴν ἀχρηστία τὰ καίκια Περγοῦσε κόσμος καὶ κοσμάκης κάθε πού εἶχε βαπόρι ἀπὸ ἐκεῖ κ' ἔτσι κανένας δὲν πρόσεξε τὸ γεροντάκο, γὰρ δὲν ἔνιαζε τὸν καθένα νὰ ρωτήσῃ ποιὸς εἶν' ὁ ἕνας καὶ ποιὸς ὁ ἄλλος.

Μὰ κατὰ τ' ἀπόγιομα, σὰ φύγανε ὅλοι γιὰ τὰ χωριά τους κ' ἔπεσε ξανὰ τὸ λιμάνι στὴν ἴδια πληχτική του νάρκη, μαθεύτηκε σ' ὅλο τὸ χωριὸ πὼς ἦρθε ὁ Καπιτὰ Γιάννης. Κανείς δὲν τὸ πίστεψε, μὰ ὅταν πῆγαν καὶ τὸν εἶδαν μὲ τὰ μάτια τους, σωστὸ ἔρεϊπιο, τὸ πίστεψαν. Χαιρετοῦσε μηχανικά, νευρικά, δὲ μιλοῦσε παρὰ λίγο, τὸν στενοχωροῦσαν οἱ γνωριμίες. Τὰ μάτια του γυάλιζαν παρὰ ξένα καὶ σὲ κυττοῦσαν ἐρευνητικά.

Διάβαιναν οἱ μέρες. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦρθε ὁ Καπιτὰ-Γιάννης δὲν βγῆκε καθόλου ἔξω. Τίποτα δὲν πεθύμησε νὰ δῇ. Οὔτε τὰ χωράφια του στὸν κάμπο, ποὺ εἶχαν ρημαίσει κ' εἶχαν λογγόσει καθὼς τὰ πιὸ πολλά. Κλεισμένος μέσα στὸ πελώριο σπίτι, ζοῦσε σὰν ἐρημίτης, μακρὰ ἀπὸ τὸν κόσμο, μακρὰ ἀπὸ τὴ ζωή. Δὲν τὸν ξανάδε μάτι ἀνθρώπου. Μιὰ στιγμή μόνο ξετρύπωνε κ' ἔπαιρνε κάτι γιὰ φαί, μὰ κι' αὐτὸ γινόταν κάπου-κάπου. Στὸ χωριὸ λέγανε πολλὰ γι' αὐτόν. Ὁ καθένας ἔπλαθε μὲ τὴ φαντασία του μιὰ ἱστορία καὶ τὴν ἔλεγε ὅπως ἤθελε, προσπαθώντας κι' ὁ ἴδιος νὰ τὴν πιστέψῃ κι' ὡς τὴν ἤξερε γιὰ ψεύτικη. Μὰ τὸ μυστικὸ του τὸ κρατοῦσε βαθειὰ μεσ' τῆς ψυχῆς του τὰ βάνη ὁ Καπιτὰ-Γιάν-

νης. Κ' ἦτανε μιὰ ἀπλὴ ἱστορία. Ἔτσι σὰ νᾶνε τώρα τὸ θυμάται. Ὡ ναί... ναί...

Στὴν Ὀντέσα βρισκότανε ὕστερα ἀπὸ ἕνα μακρυνὸ καὶ δύσκολο ταξίδι. Ἡ «Μαριγὼ» μπῆκε στὸ λιμάνι μὲ ζημιές, μὲ ξάρτια κομμένα καὶ σκισμένα πανιά. Ὁρεσ πάλευε καὶ μέρες στ' ἀνοιχτὰ τῆς Μαύρης Θάλασσας μὲ τ' ἀγριεμένα κύματα, ποὺ λὲς καὶ ζητοῦσαν νὰ τὴν καταπιοῦν. Ὁ Καπιτάνιος τότες μοναχὰ θυμήθηκε τὰ περασμένα, θυμήθηκε τὸ χωριὸ του, τὴν ἀδερφή του, τὰ λουλούδια τῆς ἀνοιξης ποὺ ἔδω καὶ χρόνια τᾶξε ἀφίσει φεύγοντας. Μὰ μόλις μπουκάρισε στὸ λιμάνι, ὅλα τὰ ἔξεχσε, ὅλα ἔφυγαν ἀπὸ τὸ νοῦ του. Ὁ χειμῶνας ἦταν πολὺ ἄσχημος κ' ἔτσι ἀποκλείστηκε μαζὶ μὲ τὸ πλήρωμά του στὴν Ὀντέσα περιμένοντας τὸ καλοκαίρι γιὰ νὰ ξεμπουκάρῃ γι' ἄλλα ταξίδια.

Μιὰ στιγμή μπορεῖ νὰ τὰ κάμῃ ὅλα. Γιὰ ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας μπορεῖς ν' ἀνέβης ψηλὰ στὸ τέλειο καὶ νὰ γκρεμιστῇ βαθειὰ στὸ βοῦρκο. Μπορεῖς νὰ δημιουργήσῃς καὶ νὰ καταστρέψῃς. Ἔτσι καὶ τότες. Σ' ἕνα σοκάκι περγοῦσε, σὲ κάποιο δρόμο τῆς κρύας πόλης τοῦ Βορηᾶ, καὶ τὴν ἀντίκρυσε Ἡ ματιά της τὸν γήτεψε, σκλάβο τους λὲς καὶ τὸν δέσανε τὰ μακρὰ χρυσὰ μαλλιά της, τὰ σπαθιά τῶν φρουδιῶν της τὸν τρυπήσανε κατάκαρδα, τὸν λαβώσανε γιὰ καλὰ. Στὰ μάτια της γνώρισε τὴν καλὴ του τὴ φιλενάδα, τὴν πλατεῖα, τὴν ἀπεραντὴ γαλάζια θάλασσα. Καὶ στάθηκε κεῖ. Ξανὰ διάβηκε καὶ πάλι καὶ πάλι. Χίλιες φορές. Γιὰ τίποτα δὲν τὸν ἔνιαζε. Ἦταν ὅλα ἕνα μηδενικὸ μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴ Ροῦσσα, μπροστὰ στὴν κορμοστασιά της ἔσβυναν ὅλα... ὅλα...

Κι' ὅταν τὴ γνώρισε, κι' ὅταν κοντὰ της γνώρισε τὴν εὐτυχία, τότες γιὰ πάντα σκλάβος της ἔγινε, γιὰ κείνη ζοῦσε, γιὰ κείνη ἀνάνευε. Κ' ἔτσι πέρασε ὁ χειμῶνας. Ἐνας χειμῶνας γλυκὸς σὰν τὴν ἀνοιξη, στὸ πλάι τῆς ἀγαπημένης του, στὸ πλάι τῆς ψυχῆς του. Ἡ ἀνοιξη ἦρθε καὶ κόντενε τὸ καλοκαίρι, μὰ ἡ «Μαριγὼ» τὸ πρῶτο πλεούμενο, χορτά-ριαζε στῆς Ὀντέσας τὸ λιμάνι ἀραγμένο. Ὁ Καπιτὰ-Γιάννης δὲν ποθοῦσε

τώρα τὴν συντροφιά τῶν «μακρυνῶν» θα λασσῶν, δὲν ποθοῦσε τῆς Μεσόγειου τὰ γαλανὰ νερά, κι' οὔτε τὸ νησί του θυμόταν καθόλου. Τῇ ζωῇ μόνο κύτταε, τῇ ζωῇ του, ποὺ δὲν ἦταν παρὰ ἡ Κατοῦσα του, ἡ γλυκειὰ του συντροφιά, τὸ γλυκὸ του ταῖρι. Καὶ περνοῦσαν οἱ μέρες, περνοῦσαν. Ἔστησε τὴ φωλιά του στὴ μακρυνὴ πόλῃ, κι' ἔσβυσε τὰ περασμένα νιώθοντας μονάχα τὰ τ' ὀρινά.

Λύπη δὲ γνώριζε, ὅλα τοῦ φαίνονταν ὥραϊα στὸν κόσμον, ὥραϊα καὶ καλὰ φκιασμένα.

Μιὰ μέρα μόνο λίγο λυπήθηκε ποὺ πῆγε κ' εἶδε στὸ λιμάνι τὴ «Μαριγώ», ποὺ τὴν πήγαιναν ἄλλοι ν' ἀράξη ἐκεῖ ποὺ βάζανε τὰ παληοκάικα ποὺ δὲν ἦταν πιά γιὰ ταξίδι. Σφίχτηκε ἡ καρδιά του μὰ γλήγορα συνῆρτε στὸ πλάι τῆς ζωῆς του.

Καὶ θάταν ὅλα καλὰ, ὅλα ὥραϊα καὶ γλυκὰ, μέχρι τὸν πικρὸ χωρισμό, τὸ θάνατο. Ἐνα παιδάκι ποὺ γεννήθηκε σκόρπισε καινούργια χαρὰ καὶ στοὺς δυό. Πόσο τ' ἀγαποῦσαν, πόσο τὸ κύτταζαν καὶ τὸ καμάρωναν. Μὰ ἦρθαν κακὲς μέρες. Ἡ «Μαριγώ» πουλήθηκε γιὰ ἓνα κομάτι ψωμί καὶ βαθεῖα λυπήθηκε ὁ Καπιτὰ—Γιάννης γι' αὐτὸ τὸ χωρισμό. Οἱ ἀρρώστειες πλάκωσαν τὸ σπῆτι καὶ τὰ ἔξοδα ἦταν πολλὰ. Ἀρχισαν νὰ κυτπάνε τὴν πόρτα του τῆς διχόνοιας τὰ κακά. Καὶ μιὰ μέρα ἔτσι ἀπλᾶ—ἀτλᾶ καὶ χωρὶς θόρυβο ἔχασε ὁ Καπιτὰ—Γιάννης τὴ ζωὴ του, τὴν ψυχὴ του. Δὲ μίλησε, δὲ φώναξε, δὲν εἶπε τίποτα στὸν κόσμον. Σκοτωμένος, θλιμένος βαθεῖα κάθησε σὲ μιὰ ἄκρη καὶ βοιβὰ ἔκλαψε. Τῇ ζωῇ του δὲν τὴν ἤθελε πιά, δὲν τοῦ χρειάζονταν, μὰ σκέφτηκε τὸ παιδί ποὺ τοῦμεινε. Μικρὸ κι' ἀρρωστιάριον καθὼς ἦταν τὸ δίχως ἄλλο δὲν θὰ ζοῦσε.

Μὰ ὅλη του τὴν ἀγάπη, ὅλες του τίς

ΤΟΠΕΙΑ

Ἡ Ἀκολλη

φροντίδες, τίς ἔριξε ἀπάνου σ' αὐτὸ τὸ πλασματάκι. Δούλευε σὰ σκυλί γι' αὐτὸ κι' ἔκλαιγε πικρὰ ποὺ τὸ βλεπε νὰ ὑποφέρει χωρὶς τὴ μανοῦλα του πλάι του.

Ὅτι κι' ἂν τὸ κάμε, δὲ στάθηκε δυνατό νὰ τὸ κρατήσῃ στὴ ζωῇ. Σὰν τὸ λουλοῦδι ποὺ τὸ κόβεις, ἔτσι κι' αὐτὸ μαράζωσε κι' ἔσβυσε γιὰ πάντα. Ὁ Καπιτὰ—Γιάννης, σὰν κουρέλι τώρα, ποὺ τὸ πέρνει ὁ ἀγέρας καὶ τὸ ἀνεμίζει στοὺς δρόμους, τυφλὰ καὶ χωρὶς νὰ ξέρῃ κι' αὐτὸς ποὺ πάει, πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ χωριό. Στὴ μοναξιά τοῦ νησιοῦ ζητοῦσε παρηγοριά. Μὰ δὲν τὴ βρῆκε. Καὶ κάθε βράδυ πίσω ἀπὸ τὸ φωτισμένο παράθυρο, ποὺ στέκονταν σάν σαστανικὸ μάτι καὶ κύτταε στὰ σκοτάδια τῆς νύχτας, θυμόταν τὰ περασμένα. Τὴ γλυκεῖα του τὴν γυναικοῦλα καὶ τὸ παιδί του, τὸ ἀγαπημένο του γλυκὸ παιδάκι, ποὺ τὸ κορμάκι του, τὸ κανὴν σιμπόσιο νὰ συχαμερὰ τῆς γῆς σκυλίκα. Τὰ κλαμμάτα του τὸν ἐπνίγαν. Κ' ἔκανε σὰν τρελλός... σὰν τρελλός...

ΚΩΣΤΑΣ ΜΑΡΚΑΤΟΣ

ΔΙΑΔΙΔΕΤΑΙ ΤΑ «ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΑ ΝΕΑ»

Ἔτσι υποστηρίζετε ὁλόκληρο
τὸ νησί μας, ποὺ ὄργανό του
εἶναι τὸ περιοδικό μας.

Σημ. «Κ. Ν.».

Τὸ «Ζιζάνιο» ! Φέρνει ἀμέσως στὴ μνήμη τὸ μεγάλο σατυρικὸ ποιητὴ Γεώργιο Μολφέ-
τα. Ποιὸς δὲν τὸν ξέρει; Ποιὸς δὲν ἔχει διαβάσει κάτι τι διχὸ τοῦ καὶ ποιὸς δὲν
ἔχει νιώσει πραγματικὴ ψυχικὴ ἀνακούφιση καὶ χαρὰ, διαβάζοντας στίχους ἀπὸ
τὸ «Ζιζάνιο». Ὁ Μολφέτας δὲν ἦταν μόνο λεπτὸς σατυρικὸς τεχνίτης καὶ λυ-
ρικὸς ποιητὴς· δὲν ἦταν μόνο ὁ ἐξάσιος κιθαρωδὸς καὶ ὁ καλὸς δημοσιογράφος,
ἦταν καὶ κάτι ἄλλο : ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν παιδιάτικη καρδιά, ποὺ πάντα ἀνοι-
χτὰ ἔλαμπε φωτισμένη ἀπὸ τὸ φῶς τῆς εὐλικρινείας, τῆς ἀπαράμιλης εὐλικρινείας.
Κι' ὅσοι ἀκόμη δὲν τὸν ἐγνώρισαν ἀπὸ κοντά, αὐτὸ τοῦλάχιστο καταλαβαίνουν
διαβάζοντας τὸ «Ζιζάνιό» του—τὴ ζωὴ του. Τὰ «Κεφαλληνιακὰ Νέα» θεωροῦν
ἀληθινὸ πολῦτιμο ἀπόκτημα τὴν ἀγορὰ ὁλοκλήρου σχεδὸν τῆς σειρᾶς τοῦ «Ζι-
ζανίου». Ἀπὸ ἐκεῖ παίρνουμε κι' αὐτὸ τὸ χαριτωμένον τραγοῦδι ποὺ δημοσι-
εῖομε.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

Τώρα μοῦπανε πῶς· πᾶνε λόγῳ συναναστροφῆς,
φιλοσόφοι ποὺ κανέναν τραπουλόχαρτα δὲν παίζει·
καὶ μαζεύονται εἰς κύκλον καὶ διὰ τῆς ἐπαφῆς
μαγνητίζουν τὸ τραπέζι.

Ἐμφανίζεται τὸ πνεῦμα καὶ κουνάει τὴ ροτόντα
καὶ ἔξηγάει στοὺς κυρίους παρελθόντα καὶ παρόντα
καὶ συγκοινωνοῦν μὲ τρόπο ἀρκετὰ μυστηριώδη
οἱ γνωστοὶ τους πεθαμένοι μὲ τοῦ τραπεζιοῦ τὸ πόδι,
τὸ ὁποῖον μαγνητίζουν κι' ἀσηκώνεται ψηλὰ
κι' ὅλοι σοδαροὶ τὸ βλέπουν καὶ κανέναν δὲν γελᾷ.

Ὡμορφη φιλοσοφία καὶ ἀπόλαυσις συνάμα,
νὰ ρωτᾷς ἕνα τραπέζι νὰ σοῦ λέγῃ κατὰ γράμμα,
πῶς περνοῦν στὸν κάτω κόσμον συγγενεῖς σου πεθαμένοι,
πόσους ἐραστὰς καὶ ποίους ἔχ' ἢ τάδε παντρεμένη,
διατὶ ὁ Κοσμετάτος πῆγε ξάφνου στὴν Ἀθήνα,
τί παιδί θὰ ξεφυτρώσῃ ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς δεῖνα
κι' ἄλλες τέτοιες ἀπορίες ποὺ κανέναν δὲν τῆς λυεῖ,
παρὰ μόνον τὸ τραπέζι
τὸ ὁποῖον περιπαίζει
τὸν θνητὸν ποὺ τοῦ μιλεῖ !

Οἱ θαμῶνες καθισμένοι
κι' ἡ ροτόντα σηκωμένη
στά ποδάρια τῆς τὰ δύο,
τί σπετάκοιο περ' Ντίο !

Ἄν δὲν ἤθελε φοδῶμαι το' ἀστραπὲς καὶ τὸ σεισμό,
θάπνενα παρικαλῶντας νὰ μὲ δάλουνε κι' ἐμένα
πρὸ τῆς στοργυλῆς τραπέζης πῶχει τὸν ἡλεκτρισμό

καὶ τὰ πόδια σηκωμένα, **ΚΩΒΑΤΕΙΟΣ**
κι' ἤθελα νὰ ἐρωτήσω νὰ μοῦ ποῦν οἱ πεθαμένοι
ποῦ στὸ μνήμα σέπουνε **ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ**
πῶς μπορῶ νὰ κλέψω κότες **ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΕΟΥΡΙΟΥ**
ὅχιως νὰ μὲ βλέπουνε !

Οἱ κινῶντες τὸ τραπέζι, ἤγουν οἱ πνευματισταί,
 φυσιογνωμίαι ὅλκι συμπαθεῖς μου καὶ γνωσταί,
 εἶν' ἀληθινό, μοῦ λένε, τὸ τραπέζι πῶς κινεῖται,
 νᾶρθετε καὶ θὰ τὸ γδῆτε.
 Ἄλλ' ἐγὼ ποῦ δὲν πιστεύω τσῶλεγα μ' ἐπιμονή
 πῶς ἢ κάποιος ἢ καὶ κάποια τεχνηέντως τὸ κουνεῖ.

— — —

Ἐνα πρᾶμα μοναχό του νὰ κουνιέται δὲν μπορεῖ!
 Κάτι δάκτυλο θὰ εἶναι ποῦ σᾶς τὸ μετεωρεῖ,
 ἀλλὰ σεῖς προσηλωμένοι στὰ ψηλὰ τὰ ἰδεώδη
 δὲν κυττᾶται τί συμβαίνει ἀπουκάτ' ἀπὸ τὸ πόδι.
 Ἄλλως τε, καθὼς μοῦ λέτε, δὲν σᾶς ἐπιτρέπεται
 παρὰ μοιναχά ν' ἀκοῦτε καὶ οὐχὶ νὰ βλέπετε.

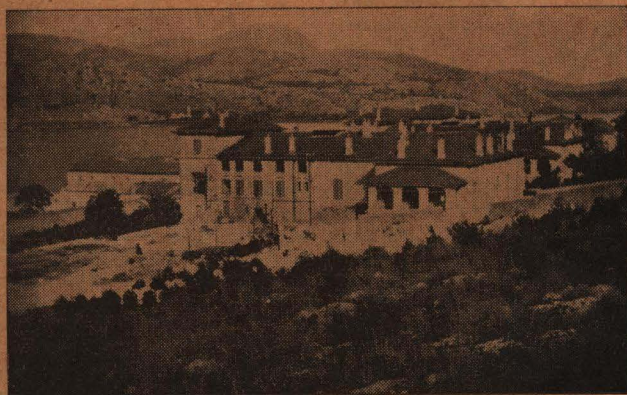
— — —

Ὅσα θέλετε νὰ πῆτε
 κι' ὅσα πνεύματα νὰ γδῆτε,
 τὸ ἐλάχιστον γιὰ μένα
 εἶν' τὰ λόγια σας χαμένα
 καὶ δὲν θαῦρουνε ἡχώ.

Τὸ τραπέζι τὸ κουνοῦνε δὲν κουνιέται μοναχό.
 Καὶ ἂν εἶναι καὶ χρονῶνε τὸ τραπέζι ποῦ μιλεῖ,
 γιὰ νὰ κατεβῇ τὸ πνεῦμα θέλει κούνισμα πολὺ!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΛΦΕΤΑΣ

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙ

Νοσοκομεία

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

Δοκίμιον συγγραφὲν Ἰταλιστὶ ὑπὸ Ἰωάννου Π. Λοβέρδου Κωστῆ. Ἐξελληνισθὲν ὑπὸ Παύλου Κωνσταντίνου Γρατσιατοῦ. Καὶ διὰ σημειώσεων πλουτισθὲν.

Βιογραφήσας πρὸ ἐτῶν δέκα ἕνα τῶν Κεφαλλήνων ἐκείνων, οἵτινες ἠγωνίσθησαν κατὰ τῆς Ἀγγλικῆς Προστασίας ἐν Ἑπτανήσῳ, ἱστορήσα βραδύτερον τὰ κατὰ τὸν τελευταῖον Πρόεδρον τῆς παρὸν Ἰονίου Πολιτείας, προτάξας σκέψεις τινὰς περὶ τῆς ἐν ταῖς νήσοις καὶ ἰδίᾳ ἐν Κεφαλληνίᾳ γενομένης κοινωνικῆς προόδου κατὰ τὰς τελευταίας ἑκατονταετηρίδας. Δι' ἀμφοτέρων τῶν συγγραφῶν τούτων ἠθέλησα νὰ παράσχω οὐνοπτικὴν, ἀλλ' ἀκριβῆ ἐκ τῶν ἐνόντων εἰκόνα τῆς ἱστορικῆς ἐκείνης περιόδου. Ὅτε λοιπὸν προϋτάθῃ μοι παρὰ τοῦ ἐκγόνου τοῦ Ἰωάννου Π. Λοβέρδου Κωστῆ ἡ ἐξελληνιστὶς τῆς ὑπὸ τούτου Ἰταλιστὶ συνταχθείσης ἱστορίας τῆς νήσου Κεφαλληνίας, ἀρχομένης ἀπὸ τῶν μυθικῶν χρόνων καὶ ληγούσης εἰς τὰ ἔτη, καθ' ἃ τὸ πρῶτον ἤρξαντο οἱ Ἄγγλοι ἐγκαθιστάμενοι ἐν ταῖς Ἰονίοις νήσοις, προθύμως ἐπελαβόμεν τῆς μεταγλωττίσεως συγγραφῆς ἀξιολόγου, ἧς ὥσπερ τις συνέχεια πρόκεινται τὰ εἰρημένα πονήματά μου. Τοῦ ἱστορικοῦ τούτου δοκίμιον εὐφήμως μνημονεύουσιν ἔγκριτοι τῶν παρ' ἡμῶν μεσαιωνολόγων, οἷοι ὁ Λούντζης, ὁ Ρωμανός, Χιώτης καὶ ἄλλοι, αὐτὸς δὲ ὁ Μουστοξύδης διὰ σοφωτάτων σημειώσεων ἐπλούτισε τὰ τρία πρῶτα κεφάλαια, περιέχοντα τὴν ἀρχαίαν τῆς νήσου ἱστορίαν ἄχρι Ρωμαίων καὶ ἑλληνοἰταλιστὶ δημοσιευθέντα τῷ 1835 ἐν τῇ Ἰονίῳ Ἀνθολογίᾳ. Ὁ συγγραφεὺς σαφῆς τὴν ἀφήγησιν καὶ γλαφυρὴς, εὐφυὴς δὲ τὴν κρίσιν καὶ φιλοδίκαιος, ἔχων δὲ καὶ βαθύ θρησκευτικὸν αἰσθημα, φιλοτίμως ἐπιδιώκει ἀκρίβειαν περὶ τὰ γεγονότα καὶ ἀλήθειαν. Τούτου δ' ἐνεκεν βελτιῶν καὶ διασκευάζων τὸ ἔργον του κατέλιπε πολλὰ ἀντίτυπα, ὧν τὸ τελευταῖον, καίπερ συντομώτερον τῶν ἄλλων, συνέστησεν ἀποδηνίσκων, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῶν συγγενῶν του, ὡς τὸ κρεῖττον, τοῦτο δὲ καὶ ἐγώ, ἐπόμενος τῇ γνώμῃ τοῦ ἐκδότου, μετέφρασα προσθεὶς ὅτι, ἄξιον μνείας εὗρον ἐν τοῖς ἄλλοις. Ἀλλὰ τὸ δοκίμιόν του ἐφιλοπύει κατὰ τὴν τρίτην ἢ τετάρτην δεκαετηρίδα τοῦ παρόντος αἰῶνος, ὅτε αἱ φραγκοβυζαντιναὶ μελέται ἦσαν ὅλος ἡμελημέναι, οὐπω δ' εἶχον προαχθῆ εἰς φῶς τὰ πλεῖστα τῶν ἱστορικῶν πονημάτων τοῦ σοφοῦ Λουκαγγίου, οὐδὲ τὰ τοῦ ἑτέρου πολυμαθοῦς Γάλλου Καρόλου Buchon, οἱ αἱ ἀνακαλύψεις καὶ ἰδίᾳ ἡ τοῦ βιβλίου τῆς Κονγκέστας (livre de la conquête), ὅπερ μόλις τῷ 1845 ἐδημοσιεύθη μετὰ τοῦ χρονικοῦ τοῦ Μωραῖως, εἵλκυσαν τὴν προσοχὴν πολλῶν ἐμβρι-

θῶν ἀνδρῶν καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Εὐρώπης καὶ ἐν Ἑλλάδι. Ὁ Λοβέρδος ἄρα, ὅστις οὔτε εἰς Εὐρώπῃν ἀπεδήμησε πρὸς ἀναδίφησιν ἀρχαίων καὶ βιβλιοθηκῶν, οὔτε ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι εὗρισκε βοηθητικὰ συγγράμματα, περιέπεσεν εἰς τινὰς ἀνακριβείας, κατέλιπε δὲ καὶ κενά. Διὰ τοῦτο πρὸς συμπλήρωσιν ἐπισυνῆψα ὅσας ἔκρινα ἀναγκαίας σημειώσεις, δδηγὸς προστησάμενος τὸν Λούντζην, Ρωμανόν, Χιώτην καὶ τὸν ἕτερον Κεφαλλῆνα ἱστοριογράφον Πινιατόρρον, συμπεριλαβὼν δὲ καὶ τὰ εἰρημένα σχόλια τοῦ σοφοῦ Μουστοξύδου.

Ὁ συγγραφεὺς ἀπήλλαξέ με τῆς ἀναγραφῆς πλείονων βιογραφικῶν περὶ αὐτοῦ σημειώσεων, αὐτὸς ἐπιμεληθεὶς νὰ ἐκθέσῃ τὰ σημαντικώτερα τοῦ βίου του ἐν τοῖς τελευταίοις κεφαλαίοις, καθ' ὅσον μετέσχε τῶν ἐν αὐτοῖς ἱστορουμένων. Ἀλλὰ τὸ ὠφελιμώτατον πόνημά του, καίπερ πρὸ ἐξήκοντα ἐτῶν φιλοτεχνηθέν, πρὸ χρόνου δὲ οὐ μικροῦ ἐξελληνισθέν, ἤθελεν ἐπὶ πολὺ ἔτι βραδύνῃ νὰ δημοσιευθῇ, εἰμὴ ἐπήρχετο ἀρῶνς ἡ Δημαρχία Κρανίων, διὰ ψηφίσματος, ὅπερ ἐν τέλει δημοσιεύεται, παρασχοῦσα γενναίαν συνδρομὴν πρὸς ἐκτύπωσιν, ἐφ' ᾧ ὁ ἐκδότης κύριος Γερ. Α. Λοβέρδος ἐκφράζει δημοσίᾳ τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὸν Δημάρχον κ. Γ. Δρακόπουλον καὶ τὰ μέλη τοῦ Δημοτικοῦ συμβουλίου.

Ἐν Ἀργοστολίῳ τῇ 20 Φεβρουαρίου 1888

Παῦλος Κωνστ. Γρατσιατὸς

ΠΡΟΛΟΓΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Καταρτίσας τὸ πλεῖστον τῆς ζωῆς μου εἰς ποικίλας καὶ δυσχερεῖς δημοσίας θέσεις, ἀπεστράφην τοιοῦτο στάδιον καὶ ἀπεχώρησα εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον. Ἐδυσφόρουν ὅμως μένων ἐν ἀργίᾳ καὶ βλέπων ὅτι τῶν λοιπῶν μὲν νήσων τοῦ Ἰονίου πολλοὶ συνέγραψαν μερικὴν ἱστορίαν, μόνῃ δὲ ἡ Κεφαλληνία στερεῖται τοιαύτης, καίτοι σὺχ ἦτον τῶν ἄλλων εὐμοιροῦσα ἀνδρῶν πολυμαθῶν. Ἐν τῇ σχολῇ μου ταύτῃ προεβλήθη νὰ γράψω δοκίμιον τῆς ἱστορίας ταύτης, καίπερ γινώσκων τὴν ἐμὴν ἀδυναμίαν καὶ ὅτι ὀλίγα βοηθήματα δύναμαι νὰ εὗρω ἐν βιβλιοθήκῃ τῶν συμπολιτῶν μου. Μὲ δυσχερεῖς πρὸς τοῦτοίς ἡ σκέψις μήπως μετὰ τὸν θάνατόν μου ἐπισκοπισθῶσι μὲν σημαντικὰ γεγονότα, μεροληπτικῶς δὲ παραστῶσιν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους αἱ ταχεῖς μεταβολαὶ τῶν τῶν Ἐνετίαν διαδεξαμένων κυβερνήσεων. Καὶ τοῦτο

ἔτι μᾶλλον παρώτρυνέ με νὰ γράψω, οὐχί ἵνα ἐπιδείξω πολυμάθειαν οὐδὲ ἵνα ἶδω τὸ πόνημά μου τετυπωμένον, ἀλλ' ἵνα τὸ ἀπεριτέκνητον τοῦτο ἔργον μου ὠθήσῃ ποτὲ τινὰ τῶν υἱῶν μου εἰς συμπολιτῶν μου εἰς πλουτισμὸν καὶ τελείωσιν αὐτοῦ.

Ἡ συγγραφή διαιρεῖται εἰς κεφάλαια τρία καὶ δέκα, ὧν τὸ 1ον εἶνε στατιστικὴ γνῶσις τῆς νήσου, ἐν ἣ' καταστάσει εὗρισκετο τῷ 1829, ὅτε ἐπεχείρησα νὰ συγγράψω. Τὸ 2ον περιέχει πᾶσας τὰς ἱστορικὰς εἰδήσεις, ὡς ἠδυνήθηεν νὰ πορισθῶ ἐκ πολλῶν ἱστοριογράφων καὶ ποιητῶν ἀπὸ τῶν μυθικῶν καὶ ἡρωϊκῶν χρόνων ἄχρι τῆς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων κατακτήσεως. Ἐν τῷ 3ῳ περιγράφω τὰ λείψανα τῶν τεσσάρων ἀρχαίων πόλεων τῆς νήσου μετὰ τιναν ἐπιγραφῶν καὶ ἄλλων ἀντικειμένων εὗρεθέντων ἐν ἀνασκαφαῖς, μετ' αὐτῶν δὲ καὶ τοὺς διαφορῶς τύπους τῶν νομισμάτων ἐκάστης τῶν πόλεων ἐκείνων προσθεὶς ἐξηγήσιν καὶ διασάφειν αὐτῶν. Τὸ 4ον περιλαμβάνει ἱστορικὰς εἰδήσεις ἀπὸ τῆς ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων κατακτήσεως τῆς νήσου ἄχρι τῆς ὑπὸ Λατίνων ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τὸ 5ον περιέχει τὰς εἰδήσεις τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἡ νήσος ὑπετάγη εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Ταραντίνων πριγκήπων, εἶτα τῶν Τόρκων, ἔπειτα τῶν Ἑνετῶν καὶ τέλος τῶν Τούρκων.

Μετὰ λύπης βλέπων ἐλλείμματα καὶ κενὰ ἐν τῷ 2ῳ 4ῳ καὶ 5ῳ κεφαλαίῳ δὲν ἀπετόλμησα νὰ τὰ καλέσω ἱστορίαν ἀλλὰ ἱστορικὰς εἰδήσεις. Ἐν τέλει τοῦ 5ου κεφαλαίου κατέγραψα οἰκογενεῖας τινὰς, αἵτινες μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν Τούρκων ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως μετόκησαν ἐνταῦθα καὶ ἄλλας ἐχούσας Ἰταλικὴν ἢ Γαλλικὴν καταγωγὴν. Ἐκ τῶν ἐπομένων κεφαλαίων τὸ μὲν 6ον περιλαμβάνει τὴν ἱστορίαν τοῦ πρώτου αἰῶνος, τὸ δὲ 7ον καὶ 8ον τὴν τῶν λοιπῶν δύο αἰώνων τῆς Ἑνετικῆς κατακτήσεως. Πρὸς ταῦτα ὠφελήθη ἐκ τῶν ἀστικῶν νόμων, οὓς ἀντέγραψα νέος ἔτι, καὶ οἵτινες ἐσώθησαν ἐκ τῆς καταστροφῆς τῆς γενομένης ἐν τῷ Χαρτοφυλακείῳ τῆς νήσου κατὰ τὰς ἐπελθούσας ἐπαναστάσεις. Ὀφελήθη δὲ καὶ ἐκ πληροφориῶν ὡς ἔλαβον παρὰ σεβαστῶν πρεσβυτῶν συμπολιτῶν μου, καὶ ἐξ ὧν ἐγὼ αὐτὸς ἐνθυμούμαι. Δὲν παρέλειψα νὰ ἀναφέρω πολλοὺς Κεφαλλήνας διαπρέψαντας ἐν τῷ ἔξωτερικῷ καὶ συγγράμματα δημοσιεύσαντας. Τὰ τελευταῖα 5 κεφάλαια περιλαμβάνουσι τὴν θλιβερὰν ἱστορίαν τῶν μετὰ τοὺς Ἑνετοὺς ἀλλεπαλλήλων μεταβολῶν ἄχρι τῆς ἀφίξεως τῶν Βρεττανῶν.

Ἐπικαλοῦμενος τὴν ἐπιείκειαν τῶν ἀναγνωστῶν δηλῶ ὅτι σκοπὸν μόνον προεθέμην νὰ παρᾶσχω ἑμαυτῷ ἐκινηχόλησιν καὶ νὰ διαιωνίσω μεθ' ἱστορικῆς ἀμεροληψίας τὰ γεγονότα ἅπερ εἶδον καὶ ἐκείνα ἅπερ ἔμαθον ἐν ἑγγράφοις ἢ παρ' ἀξιολόγων προσώπων.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

—Εἰσαγωγή εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς νήσου Κεφαλληνίας καὶ περὶ γραφὴ αὐτῆς.

Ἡ Κεφαλληνία κεῖται ἐν τῷ Ἰονίῳ πελάγει, ἀντικρὺ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, μετὰ τῶν Νήσων Ζακύνθου, Ἰθάκης καὶ Λευκάδος. ἔχει περίμετρον 60 λεύγας, σχῆμα ὠσειδὲς καὶ μῆκος μὲν 180 30' πλάτος δὲ 380 10'. Εἶνε σχεδὸν κατὰ τὸ ἡμισυ πετρώδης, καὶ ἔχει μακρὰν σειρὰν ὄρεων, ὧν ὑψηλότερα εἶναι ὁ Αἶνος, καλούμενος σήμερον καὶ Μαῦρο Βουνό, καὶ ἡ Βαία, σήμερον Ἀγία Λυνατὴ (Μελετίου γεωγραφία). Τὸ μὲν ὠνομάσθη οὕτω ἀπὸ ναοῦ τοῦ ΑἰνΗΣΙΟΥ ΔΙΟΣ (Στράβωνος βιβλ. α'. κεφ. 16) κειμένου ἐπὶ μιᾷ τῶν κορυφῶν του (1),* καὶ οὐ οὐδὲν λείψανον σώζεται ἢ σωρεῖα συντετριμμένων ὀστῶν, ἅπερ πιθανῶς ἦσαν ὅσα τῶν ζώων τῶν θυομένων ἐκείνῃ τῇ θεότητι. Τὸ δὲ ὠνομάσθη ἀπὸ Βαίου κυβερνήτου τοῦ Ὀδυσσεὺς (Μελ. γεωγ.) Τὸ πρῶτον, λέγεται, ὅτι ὑπέρκειται τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης 1750 βήματα (passi) καὶ τὸ δεύτερον κατὰ τι ὀλιγώτερον. Διευθύνεται δὲ ἡ ῥηθεῖσα σειρὰ ἀπὸ ἀνατολῶν πρὸς ἀρκτον. Ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ πολλὰ κατώτερα ὄρη, πάντα κατὰ τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν, μετὰ δὲ τούτων καὶ ἐκείνων πολλοὶ κοιλᾶδες καὶ πεδιάδες καλλιεργούμεναι καὶ τὸ ἔδαφος διαιροῦσαι.

Ἡ νήσος ἔχει νῦν δύο πόλεις, Ἀργοστόλιον, ἔδραν τῆς διοικήσεως, καὶ Ληξούριον, δύο φρούρια μετὰ δύο προαστείων, τοῦ Ἀγ. Γεωργίου ὅπερ ἦν παλαιὰ ἔδρα τῆς Κυβερνήσεως, καὶ τῆς Ἀσσοῦ ἣτις τὸ πάλαι ἐλέγετο Νάξος. (2) Διαιρεῖται εἰς 16 περιοχάς, ὧν ἡ Λιβαθῶς, Σταλαμναί, Ποταμιάνα, Ὀμαλά, Εἰκοσιμία, Ἐλμός, Κορωνοί, Ἡράκλειον, Πυργί, Σόμος, Πύλαρος καὶ Ἐρισος κεῖνται ἐν τῇ περιφερείᾳ τοῦ Ἀργοστολίου· ἡ δὲ Θηναία, Ἀνωγῇ, Μεσοχώρια καὶ Κατωγῇ ἀνήκουσιν εἰς τὴν τοῦ Ληξουρίου· πᾶσαι δὲ περιέχουσιν 180 χωρία.

(*) Οἱ σημειώσεις ἐπὶ τὸ τέλος καθ' ἑκάστη κεφαλίου. (Σημ. «Κ. Ν.»).

Εἶναι ἀξιοσημείωτος ἡ νῆσος διὰ τὴν πληθὺν τῶν λιμένων καὶ ὁρμῶν, καὶ μάλιστα διὰ τὸν λιμένα Ἀργοστολίου, ἕνα τῶν εὐρύτερων καὶ ἀσφαλεστέρων ἐν Ἑλλάδι. Ἐν τῷ στομίῳ τούτου πρὸς Νότον κεῖται σκόπελος ὁμαλός, ἔχων περίμετρον τριῶν μιλίων, τὸ πάλοι μὲν καλούμενος Λιθία, (=Λητοῖα Μελ. γεωγ.) νῦν δὲ Γκουαρδιάνοι, καὶ ἐφ' οὗ ὑπ' ὄρει μοναστήριον καὶ φάρος κατασκευασθεὶς ὑπὸ τὴν Ἀγγλοῖόνιον κυβέρνησιν. Ὁ πόρος τοῦ Οὐϊσκάρδου χωρίζων τὴν Κεφαλληνίαν ἀπὸ τῆς Ἰθάκης παρέχει ἐπίσης καλλίστους ὁρμούς, Οὐϊσκάρδον, Φώκην, Καμίνους, Δυλίχα, Κακογγίλον, Ἀγ. Εὐφημίαν, Σάμον, Ἀλεξάνδρειαν, καλουμένην καὶ Κοιλάδα Ἀλεξάνδρειας, Ἀντίσαμον καὶ Πορτοπόρον. Πρὸς μεσημβρίαν εἶναι οἱ ὅρμοι τῆς Ἀσσοῦ καὶ Πορτοτέρας πρὸς νότον δὲ ἡ Ἀγ. Πελαγία καὶ Μινιαῖς (3).

Ἀκρωτήρια ἄξια σημειώσεως εἶναι τὸ Οὐϊσκάρδον πρὸς βορέαν ἀντικρὺ τῆς Λευκάδος, Κάπρος πρὸς τὸν Πελοπόννησον, τὸ τῶν Κορωνῶν πρὸς τὴν Ζάκυνθον διευθυνόμενον, τὸ Εὐ ἐστραμμένον πρὸς τὸ νότιον καὶ ὁ Γερογόμπος πρὸς τὸ νοτιοδυτικόν.

Ἐπὶ τοῦ ὁρεινοῦ μέρους ὁ ἀήρ εἶναι ὑγιεινός, οὐχὶ ὅμως καὶ ἐπὶ τῶν πεδιάδων ἔνθα τὸ θέρος ἐπικρατοῦσι περιοδικοὶ πυρετοί. Ἡ νῆσος ἀφθονεῖ πηγαιῶν ὑδάτων, ὧν μᾶλλον ἄξια λόγου εἶναι τὰ ἐν Σάμῃ, Βάλταις καὶ Ἡρακλείῳ ὅπου περιστρέφονται πολλοὶ ὑδρομυλοὶ. Ἀλλὰ Ἐριςος, Ποταμιάνα καὶ Σταλαμιαὶ ἔχουσι σπάνιν ὑδατος καὶ μεταχειρίζονται δεξαμενὰς πληρουμένας ὀμβρίου ὑδατος.

Ἡ νῆσος ὑπόκειται εἰς συχνοὺς σεισμούς, ἐξ ὧν πολλὰ ἔπαθε κατὰ διαφόρους ἐποχάς. Οἱ πρεσβύτεροι μνημονεύουσι σεισμῶν γενομένων κατὰ τὰ ἔτη 1766 καὶ 1767 ἐξ ὧν πολλοὶ ζημίαι ἐπῆλθον ἀνὰ πᾶσαν τὴν νῆσον, πολλοὶ δὲ ἐθανατώθησαν. Διὰ τοῦτο αἱ κατασκευαζόμεναι οἰκαὶ εἰσὶ στερεαί, καὶ συνήθως μονόροφοι.

Υπάρχουσι διάφορα θάσση δημόσια καὶ δημοτικά· δὲν ἐλλείπουσι δὲ θήρεα ζῶα, οἷα ἀλώπεκες, ἰκτίδες καὶ λαγωοί.

Τὰ πτηνὰ τὸ πλεῖστον εἶναι διαβατικά, διαρκῶς δὲ ἐμφωλεύουσιν αἱ πέρδικες. Υπάρχουσι καὶ γένη ἵππων, ὑποζυγίων καὶ βοῶν, μικροσάμων ἀλλὰ ζωηρῶν καὶ εὐρώστων. Ἡ νῆσος συντηρεῖ νῦν περίπου 100.000 πρόβατα καὶ αἰγας, 700 ἄροτριῶντας βοῦς, 1.000 ἵππους καὶ ἡμιόνους καὶ 2.000 ὄνους.

Οἱ κάτοικοι ἀριθμοῦνται εἰς 60.000 ὧν τὸ ἕκτον οἰκεῖ ἐν ταῖς πόλεσι. Ὁ πληθυσμὸς βαίνει αὐξάνων ἀφ' ὅτου εἰσῆχθη ὁ δαμαλισμός, διότι ἡ εὐφλογία ἐθέρριζε πολλούς. Οἱ κάτοικοι κατὰ τὸ πλεῖστον εἰσὶν εὐμορφοὶ καὶ ζωηροί. Ζῶσιν 70, πολλοὶ δὲ καὶ 80 ἔτη καὶ ὁλίγιστοι 100. Εἶναι ὀξύνους, ἐπιχειρηματῖαι, ἐργατικοί, σκέπτονται πολὺ πρὶν ἢ ἐπιχειρήσωσι τι, εἶναι δὲ εὐσταθεῖς καὶ ἐπιμονοὶ ἄχρις οὗ ἐπιτύχωσιν. Ὅταν προσβάλλωνται κατὰ τὴν τιμὴν ἢ τὸ συμφέρον, ἐξάπτονται λίαν καὶ ἱκανοποιοῦντο ἄλλοτε διὰ τῶν ὄπλων, σήμερον δὲ διὰ τῶν δικῶν. Εἶναι ὀλιγαρκεῖς, δὲν ἀνέχονται τὸν ἐξευτελισμόν, εἶναι φιλόξενοι. Ὅρεγονται ἐμβριθῶν μελετῶν καὶ ἀνὰ πᾶν ἔτος ἀποστέλλονται νεανίαι εἰς ἰταλικά πανεπιστήμια, εἰς Ἑλβετίαν καὶ Γαλλίαν. ἵνα ἐκμάθωσιν ἐπιστήμας, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν σπουδάζουσιν εἰτὴ ἱατρικὴν, χειρουργικὴν καὶ νομικὰ καὶ διὰ τοῦτο ταιαῦτα ἐπαγγέλματα μετέρχονται πλείονες τοῦ δέοντος. Πολλοὶ Κεφαλλῆνες ἰατροὶ εὐδοκίμως ἤσκησαν τὸ ἐπάγγελμά των ἐν Τουρκίᾳ, Ρωσσίᾳ καὶ ἄλλαις Εὐρωπαϊκαῖς χώραις, ἔνθα ἐκτίσαντο ὑπόληψιν καὶ πλοῦτον, καὶ ἄλλοι μὲν αὐτῶν ἐπανεκάμψαν εἰς τὴν πατρίδα, ἄλλοι μένουσιν ἔτι ἐν τῷ ἑξωτερικῷ.

Οἱ Κεφαλλῆνες εὐχερέστατα νυμφεύονται καὶ διὰ τοῦτο αἱ πλείους τῶν εὐγενῶν οἰκογενειῶν δὲν εἶναι πολὺ πλούσιαι, διότι τὰ τέκνα διανέμονται τὴν κληρονομίαν, ἣτις ἔπειτα διαιρεῖται καὶ ὑποδιαίρεται ὑπὸ τῶν ἐγκόνων. Ὁ Κεφαλλῆν πλεῖστος ἐπὶ τῆς χορείας εὐκόλως ἀπέρχεται τῆς παιριόδος καὶ μετοικεῖ ἀλλαχοῦ καὶ διὰ τοῦτο πολλοὶ αὐτῶν εὐρίσκονται ἐν ταῖς λοιπαῖς Ἰονίοις νήσοις, ἐν τῇ ἄλλῃ Ἑλλάδι, ἐν ταῖς παραλίοις πόλεσι τῆς Μικρᾶς Ἀσί-

ας και τοῦ Εὐξείνου Πόντου, ὅπου ἐνυμφεύθησαν καὶ ἐπλούτισαν μὴ διακόψαντες τὰς μετὰ τῆς Μητροπόλεως καὶ τῶν συγγενῶν σχέσεις.

Πάντες σχεδὸν πρεσβεύουσι τὴν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὴν θρησκείαν. Αἱ κυβερνήσεις ὅμως, αἵτινες ἀνῆκον εἰς τὸ Ρωμαιοκαθολικὸν δόγμα, εἰσήγαγον πολὺς Ἰταλίδας οἰκογενείας καὶ ἴδρυσαν τρεῖς μονὰς καὶ πολλὰς ἐκκλησίας. Νῦν ὅμως δὲν ὑπάρχει εἰμὴ μία μονὴ μετὰ δύο κληρικῶν καὶ ἕξ ἢ ἑπτὰ οἰκογένειαι δόγματος Ρωμαϊκοῦ, διότι αἱ λοιπαὶ ἡσπασθῆσαν τὸ ἀνατολικόν. Οὐδὲ οἱ Ἑβραῖοι μονίμως οἰκοῦσιν ἐν τῇ νήσῳ καὶ μόνον χάριν ἐμπορίας μεταβαίνουσιν ἐκ Κερκύρας καὶ Ζακύνθου.

Ἐν Ἀργοστολίῳ ὑπάρχουσι τὸ κτίριον τῶν φυλακῶν καὶ ἀγορά, ἔργα τῆς Ἀγγλοῖονιον κυβερνήσεως καὶ λοιμοκαθαρτήριον κατασκευασθὲν ὑπὸ τοὺς Ἑνετοὺς καὶ εὐρυνθὲν ὑπὸ τὴν ἐνεστῶσαν κυβέρνησιν.

Ἀξίαι λόγου εἶναι καὶ αἱ ὁδοὶ τῆς πόλεως καὶ τῆς ἐξοχῆς, κατασκευασθεῖσαι ὑπὸ τὴν Ἀγγλοῖονιον κυβέρνησιν, καὶ τούτων μᾶλλον ἀξίωσι μείωτοι εἶναι ἡ γέφυρα καὶ ἡ προκυμαία Ἀργοστολίου. Αἱ ἐξοχικαὶ ὁδοὶ πολὺ διηυκόλυναν τὴν ἐσωτερικὴν ἐμπορίαν καὶ συνετέλεσαν εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς γεωργίας. Καὶ ἐν Ληξουρίῳ ἡ νῦν κυβερνήσις ἀνήγειρε μέγα κτίριον, οὗ ὥραϊον εἶναι τὸ περιστύλιον ἔχον ἐξήκοντα μονολίθους κίονας, ρυθμοῦ δωρικοῦ καὶ ὅπερ περιλαμβάνει πλείστα ἀρχεῖα, εἰρηνοδικεῖον, ἀστυνομίαν, ὑγειονομεῖον, τελωνεῖον καὶ δημοτικὸν σχολεῖον, ἐνῶ τὸ εἰσόγειον χρησιμεύει ὡς ἀγορά.

Ἡ γεωργία καὶ τὸ ναυτικὸν εἶναι οἱ δύο πρῶτιστοι πόροι τῶν κατοίκων, αἱ δὲ ἄλλαι τέχναι δι' ὧν συντηροῦνται τοσοῦτοι λαοὶ εἶναι ὀλίγῃ γνωσταὶ αὐτοῖς. Ἐκ τῆς νήσου ἐξάγονται ἐτησίως ὀκτὼ περίπου ἑκατομμύρια ἐνετικά λίτρα σταφιδοκαρποῦ, ἀγοραζομένου τοῦ πλείστου ὑπὸ Ἀγγλῶν ἐμπόρων, καὶ ἀποστέροντος πρὸς ὅσον 400.000 διστήλων ἰσπανικῶν. Ἀλλ' οἱ γαιοκτήμονες καὶ οἱ γεωργοὶ ἐνθαρουνθέντες ἐκ τῆς καλῆς τιμῆς τοῦ καρποῦ ἐποίησαντο καὶ ἀξιοκλουθοῦσι ποι-

ούμενοι ἐμφυτεύσεις καὶ μετ' ὀλίγα ἔτη ἡ παραγωγή θὰ ἀνέλθῃ εἰς δώδεκα περίπου ἑκατομμύρια. Μετὰ τὸν σταφιδοκαρπὸν καλλιεργοῦνται ἡ ἄμπελος καὶ ἡ ἐλαία. Οἴνων καὶ ἐλαίου ἐγίνετο ἄλλοτε μεγάλη ἐξαγωγή εἰς Ἑνετίαν καὶ εἰς Μαύρην θάλασσαν· ἀλλὰ νῦν δὲν ἐπιζητοῦνται καὶ σχεδὸν καταναλίσκονται ἐντὸς τῆς νήσου, μικρᾷ ποσότητος ἀποστελλομένης εἰς τὰς παρακειμένας νήσους. Οἱ ἐκ λιπαρῶν γαιῶν παραγόμενοι οἶνοι ὀλίγον διαρκοῦσι καὶ δεινοῦνται δι' ἀγνοίαν τῆς οἰνοποιίας· ἀλλ' οἱ ἐκ λεπτῶν καὶ μεσημβρινῶν γαιῶν εἶναι ἰσχυροὶ καὶ διαρκοῦσι πολὺ.

Ἡ νήσος παράγει σιτηρὰ καὶ ὄσπρια παντοειδῆ, δυνάμενα ἐν εὐτηρίᾳ νὰ συντηρήσωσιν ἐπὶ τριμηνίαν τοὺς κατοίκους. Ὁ βάμβαξ ἔτι παλὴ νῦν καλλιεργεῖται, ἀλλ' ἐν σμικρᾷ ποσότητι, διότι εἰς τὰς ἀρίστας τῶν γαιῶν ἐνεφυτεύθη σταφίς. Ἄλλοτε ὅμως ἐξήγετο εἰς μέγα ποσὸν βάμβυξ ἀκατέργαστος καὶ εἰργασμένος ἀνθ' οὗ εἰσήγοντο ἐνιαυσίως περί τὰς 20.000 χρυσᾶ νομίσματα ἐνετικά. Μετὰ τὴν ἐφεύρεσιν τῶν κλωστικῶν καὶ ὑφαντικῶν μηχανῶν, καὶ διὰ τὴν ἀφθονίαν καὶ εὐθηνίαν τῶν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ εἰσαγομένων βαμβακερῶν, δὲν συμφέρει ἡ χρῆσις ἐγχωρίων ὑφασμάτων, ὧν ἡ ποιότης εἶναι κατωτέρα, ἡ δὲ δαπάνη μείζων. Ἀλλ' οἱ ἀγρόται ἐνδύονται ἔτι ὑφάσματα ἐκ βάμβακος, λίνου καὶ ἐρίου κατεργαζόμενα ὑπὸ τῶν γυναικῶν πρὸς χρῆσιν τῶν οἰκογενειῶν.

(Ἀκολουθεῖ)

Γίνετε ἀνταποκριταὶ τῶν
«ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΩΝ ΝΕΩΝ»

Ὁ κ. Λιβαθυνόπουλος, ὁ ἐκλεκτὸς ἱατρός, τέως Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, τέως βουλευτὴς καὶ ἐκλεκτὸς λόγιος μᾶς εἶχε ὑποσχεθεῖ ὅτι θὰ μᾶς ἐδίδοε συνεργασίαν τοῦ γι' αὐτὸ τὸ φύλλο τοῦ περιοδικοῦ μας. Τὴν τελευταίαν ἑμὰς στίγμιν, λόγω ἐκτάκτου ἀπαροχλήσεως τοῦ ὁ κ. Λιβαθυνόπουλος δὲν ἐπρόλαβε νὰ μᾶς γράψῃ τίποτε. Στὸ ἐρχόμενο φύλλο, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεσιν του, θὰ ἔχομε συνεργασίαν του.

ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΜΙΚΡΑ ΤΙΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

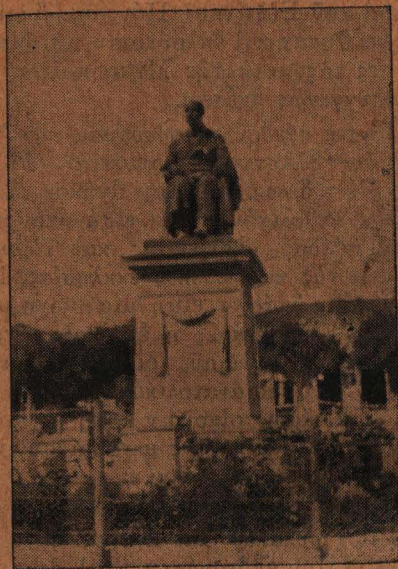
ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

Ἡ ἱστορική αὐτὴ σελὶς ἐξήχθη ἐκ τοῦ Ἀρχαιοφυλακείου τῆς Κεφαλληνίας, καταχωρηθεῖσα εἰς τὸ Βιβλίον τῆς κυβερνήσεως περὶ τὸ 1509 ὑπὸ τοῦ κ. Φραγκίσκου Λουκίσσα ἀντικαγγελαρίου τῆς νήσου, ὅστις εἶχεν ἀντιγράψει αὐτὴν ἐκ τῆς πρωτοτύπου ἐκδόσεως τοῦ π. Ἰωάννου Λουκίσσα πατρός του, ἐκπονήσαντος τὴν ἱστορίαν τῆς Κεφαλληνίας. Ἐχει δὲ οὕτως.

«Ἡ νῆσος Κεφαλληνία κατελήφθη καὶ κατεδеспόζετο ἐπὶ πολλὰ ἔτη μὲν τῶν νήσων Ζακύνθου καὶ Λευκάδος, καὶ τῶν πόλεων Ἀρτῆς, Ἰωαννίνων, Πρεβέζης καὶ τῶν ἐξαριθμημάτων αὐτῶν ὑπὸ τῶν κ.κ. Καρόλου καὶ Λεονάρδου Δε-Τόκων Ἰσπανῶν. Πλὴν ἀνέξομαι καὶ ἰσχυροποιηθεῖσα ἡ Ὀθωμανικὴ φιλή, ἤρπασεν ἐκ διαλειμάτων ὅλας τὰς θηθείσας κτήσεις ἀπὸ τοὺς Δε-Τόκους, οἵτινες ἀπεσφύρθησαν εἰς τὴν Ἰσπανίαν. Εἷς δὲ μόνος ἐκ τῶν ἀπογόνων τῶν εἶχεν ἀπομείνει καὶ ἦτον ἐγκαταστημένος εἰς Νεάπολιν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἱστορίας ταύτης.

»Οἱ διαδεχθέντες λοιπὸν τοὺς Δε-Τόκους Τοῦρκοι, ἐδέσποζον ἐπὶ τῆς Κεφαλληνίας μέχρι τοῦ ἔτους 1498, ὅτε ὁ στόλος τῆς Ἑνετικῆς πολιτείας ἐπιστρέφων ἐκ Κρήτης, καὶ διευθυνόμενος πρὸς τὴν Κέρκυραν, ἠγκυροβόλησεν ἔνεκα ἑναντίων ἀνέμων πρὸς τὸν μυχὸν τῆς Κεφαλληνίας πλησίον τῆς νησίδος Λητοῦς (Βαρδιάνων). Οἱ Τοῦρκοι ἰδόντες αὐτὸν καὶ νομίσαντες ὅτι προοιμίετο νὰ προσβάλλῃ τὴν νῆσον, ἐκλείσθησαν ἐντὸς τοῦ Φρουρίου τοῦ ἁγ. Γεωργίου.

»Γιαννοῦλης τις, τὸ ἐπώνυμον Πατρίκιος, δρᾶξας τὴν περίστασιν καὶ παρουσιασθεὶς πρὸς τὸν ναύαρχον τοῦ Ἑνετικοῦ στόλου Βενέδικτον Πέζαρον, ἐξέθηκε εἰς αὐτὸν τὸν πανικὸν φόβον, ἔξ οὗ εἶχον κυριευσθῇ οἱ Τοῦρκοι, τὸ ἀλιγὰριθμὸν αὐτῶν, τὴν κατάστασιν τοῦ φρουρίου καὶ τὸν ἐντὸς αὐτοῦ ἀποκλεισμόν των, ἀνευ τροφῶν καὶ πολεμοφοδίων ἢ ἐτέρων προ

Τὸ ἄγαλμα τοῦ Βαλλιάνου στὸ Ἀργοστόλι

μηθειῶν, καὶ τὸν ἔπεισε νὰ ὤρεληθῇ ἐκ τῆς θέσεως αὐτῆς τῶν πολεμίων καὶ νὰ κατακτήσῃ τὴν νῆσον.

»Ἀποβιβάσας λοιπὸν ὁ ναύαρχος ἱκανὸν ἀριθμὸν στρατιωτῶν ὀδηγουμένων ὑπὸ τοῦ θηθέντος Γιαννοῦλη, περιέζωσε τὸ φρούριον, τὸ ὁποῖον μετ' ὀλίγας ἡμέρας καὶ ἀσημάντους τινὰς ἀψιμαχίας ἐκυρίευσεν, αἰχμαλωτίσας καὶ ἅπαντας τοὺς Τοῦρκους. Ἀναχωρῶν δὲ ἐκ Κεφαλληνίας, ἀφήκεν ὥς προσωρινὸν ἀντιπροβλεπτὴν τῆς νήσου ἓνα τῶν πλοιάρχων του, καλούμενον Δονά Μόρον π. Βαρθολομαίου Πληροφορηθεῖσα μετ' οὐ πολὺ περὶ τοῦ εὐτυχοῦς γεγονότος καὶ ἡ Ἑνετικὴ πολιτεία, Δόγης τῆς ὁποίας ἦτο τότε ὁ Πέτρος Λεονάρδος Λορεδάνος, ἀπέστειλε περὶ τὸ 1501 ὡς Προβλεπτὴν τῆς νήσου τὸν κ. Ἀλιβιζην Σολομόν, ὃν περὶ τὸ 1504 διεδέξατο ὁ κ. Νικόλαος Μαρκέλλος.

Ἰσόβια δὲ δικασθὼν φονῇ μου
Τὰ δύο σου φλογερά καὶ μαύρα μάτια
Ποῦ ἐσχεμμένως τὴν ἀθάνατὴν καρδίαν μου
Ἐκέμανε τοῦ δούτιχου κορμμάτια.

ΔΙΑΚΟΣ

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΣΥΝΤΑΓΗ

Πάρε δυο σύγνεφα: μιὰ λίτρ' ἀγέρα·
 Δροσιᾶς δυο γράνα καὶ μιὰ φλογέρα·
 Τρεῖς τόννους Πίνδο· τέσσαρους χιόνι·
 Μιὰ λίτρ' ἀνάσαςι καὶ ἓνα ἀηδόني,
 Δεμάτια τέσσερα δάφνες, μυρτοῦλες·
 Ράσσα· ξεσκλίδια· γύφτους· αὐγοῦλες·
 Πέντ' ἔξη σήμαντρα· γλάν—γλάν καμπόσα·
 Χιλιάδα κύματα· Ὀλυμπο καὶ Ὅσσα·
 Κρεβδάτια γαίματα· σάπια κουφάρια·
 Ἀστροπελέκια· σκύλους καὶ ψάρια .
 Ἕνα ξεφτέρι· δυο πῆγες ράμμα·
 Καμπόσα δάκρυα μέσα σὲ γράμμα·
 Λαψάνες λάπατα καὶ καυκαλίδες·
 Περικοκλάδι καὶ τσουτσουμίδες·
 Δυο δράμια ἄγρια, σκληρὰ σκουλήκια·
 Βροντές· βορειάδες· ρόδα καὶ φύκια·
 Ἀητὸ κλωσοῦρα· δέκα φλοκάτες·
 Δυο ραμπαούνια· μάτια πινιάτες·
 Μιὰ νυχτερίδα· μία χελώνα·
 Νειόνημψη ἀνοιξί· προεστὸ χειμῶνα·
 Βλαστήμιες ἀπειρες· σάρκα καμπόση
 Καὶ νεκρολούουδα χορτάτη δόσι·
 Ἀχιτίδες· σάββανα καὶ ἔρμα πλάγια·
 Ἕνα δρυκόλακα· μιὰ κουκουβάγια·
 Ἕνα Ἀλήπασσα· καντάρι τρέλλα...
 Σὲ μιὰ θεόχτιστη ρίξ' τα παδέλλα.

Ὑστερα κρούσταλλο ρίξε νεράκι,
 Βρυσοῦλας γέννημα... ἢ καὶ ἀπ' αὐλάκι...
 Πέσε τ' ἀνάσκελα καὶ πίθωσέ τα
 Στὰ ἔρμα στήθια σου καὶ βάσταέ τα.
 Φύσησε, φύγησε ὅτ' αὐθιγὰ σου·
 Καρμίνι ἀναψε μέσ' στὴν καρδιά σου.
 Ἄς τὴν παδέλλα νὰ πάρῃ θράσι,
 Μονάχα πρόσεχε νὰ μὴ σοῦ σπάσῃ.
 Ἄς πάρῃ μπούρμπουλα μονάχα τρία,
 Καὶ εἶναι ἔτοιμο μ' ἐπιτυχία
 Γιαχνὶ ἀθάνατο, ποιητικὸ...
 Κένωστο, κένωστο ζεστό-ζεστό
 Σὲ ἀλαβάστρινο σκουτέλι ἢ πιάτο...
 Καὶ πὲς τοῦ κόσμου· «Κόπιασε φάτο».

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΝΑΣ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Ἐπήγγιναν οἱ τρεῖς μαζί. μὲ χάρι καὶ
 μὲ νάζια
 ντυμένες εὐρωπαϊκά·
 ἢ μιὰ στὰ κατακόκκινα, ἢ ἄλλη στὰ γα-
 λλάζια,
 κι' εἶχαν στὴ μέση τὰ λευκά.
 Κι' ἐγὼ ποῦ τίς συνήνητσα παρὰ τὴν προ-
 κυμαῖαν,
 ἀπλῶς τίς ἐχαιρέτισα ὡς Γαλλικὴν ση-
 μαῖαν !...
 Φ.Χ.Ψ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΡΥΣΣΟ

ΓΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Ὁ γιάλδς τοῦ Βαρουῦ

Ἄγιος Γεράσιμος

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

Α'. ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ένας από τους κυριώτερους σκοπούς του περιοδικού μας είναι και η εμφάνιση των νέων από τις στήλες μας, με λογοτεχνικές, καλλιτεχνικές κ' επιστημονικές εργασίες τους. Το νησί μας που ανάδειξε μιάν ολόκληρη σειρά εκλεκτών πνευματικών εργατών, τα τελευταία χρόνια σπάνια μας παρουσιάζει νέα ταλέντα. Είναι αλήθεια ότι δεν υπάρχει κ' ένα καθαρά λογοτεχνικά — καλλιτεχνικό όργανο, απ' όπου θα μπορούσαν να παρουσιαστούν τα έργα των νέων. Πιστεύουμε πως χώρα από την άλλη υποστήριξή μας στους νέους, θα βοηθήσει πολύ και η προκήρυξη ενός διαγωνισμού λογοτεχνικού. Γι' αυτό τα «Κεφαλληνιακά Νέα» αποφασίζουν και προκηρύσσουν τον Α' λογοτεχνικό τους διαγωνισμό διηγήματος με τους πιο κάτω όρους:

1) Μέρος στο διαγωνισμό μπορεί να λάβη κάθε συνδρομητής, άναγνώστης μας και φίλος Κε φ α λ ο ν ί τ η ς .

2) Τα διηγήματα πρέπει ν' έχουν, αν είναι δυνατόν, κεφαλονίτικη ύποθεση.

3) Τα χειρόγραφα πρέπει να ει-

ναι καθαρογραμμένα και από την μιὰ μεριά του χαρτιού.

4) Ένας μόνο περιορισμός: η γλώσσα πρέπει να είναι δημοτική. Η καθαρεύουσα αποκλείεται.

5) Τα διηγήματα θ' αποσταλούν στά γραφεία μας μέχρι τις 20 'Ιουλίου το αργότερο. Τ' αποτελέσματα θα δημοσιευθούν στο φύλλο του Αύγουστου 1934.

6) Κανένας δεν επιτρέπεται να υπογράψει με τ' όνομά του, αλλά με ψευδώνυμο. Τ' όνομά του θα το κλείσει μέσα σ' ένα μικρό φακελάκι, επάνω στο οποίο θ' έχει γραμμένο το ψευδώνυμό του. 'Ο φάκελος θ' ανοιχτεί μετά την κρίση της 'Επιτροπής κ' έτσι θ' αποφύγουμε τα παράπονα.

7) Θα δοθῇ ένα βραβείο 500 δρχ. στον συγγραφέα του καλλίτερου διηγήματος και δύο έπαινοι. Τα τρία διηγήματα που θα βραβευθούν θα δημοσιευθούν στο περιοδικό με τις φωτογραφίες των συγγραφέων.

Τα όνόματα των μελών της κριτικής 'Επιτροπής που θ' αποτελείται από γνωστούς λογίους και συγγραφείς θ' αναγγείλουμε στο επόμενο φύλλο.

Α'. ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Μαζί με το λογοτεχνικό διαγωνισμό αποφάσισαν τα «Κεφαλληνιακά Νέα» να προκηρύξουν κ' έναν καλλιτεχνικό φωτογραφικό διαγωνισμό με τους εξής όρους:

1) Κάθε συνδρομητής, άναγνώστης και φίλος μας μπορεί να πάρη μέρος σ' αυτό το διαγωνισμό.

2) Οί φωτογραφίες πρέπει ν' είναι παρμένες από τη ζωή του νησιού μας (άγροτικές σκηνές, τοπεία Κεφαλονίτικα, θαλασσινή ζωή, προσωπογραφίες τύπων του νησιού μας κ.λ.π.).

3) Προτιμώτερο είναι οί φωτογραφίες ν' είναι βγαλμένες σε χαρτί μὰτ και μαύρο χρώμα.

4) Οί καλλίτερες φωτογραφίες, άποσες λαβαίνουμε, θα δημοσιεύονται

στο περιοδικό.

5) Θα δοθῇ ένα βραβείο 150 δρχ. στην καλλίτερη φωτογραφία και θα δημοσιευθῇ ή φωτογραφία του καλλιτέχνη που θα πάρη το βραβείο. Επίσης θα πάρουν έπαινο άλλες δύο φωτογραφίες.

6) Αποκλείονται από το διαγωνισμό οί επαγγελματίαι φωτογράφοι.

Τα όνόματα των μελών της κριτικής 'Επιτροπής θα τ' αναγγείλουμε στο επόμενο φύλλο.

Οί φωτογραφίες θα γίνονται δεκτές μέχρι τα τέλη του 'Ιουνίου. Τ' αποτελέσματα θα δημοσιεύσουμε στο φύλλο του 'Ιουλίου. Οί καλλίτερες φωτογραφίες θα δημοσιευθούν με τη σειρά τους στα «Κεφ. Νέα».

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ
Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΑΠΕΘΑΝΕ Η ΔΑΝΑΗ !

«Ἀπέθανε ἡ Δανάη !» — Μὲ δυὸ λόγια
ἡ μάνα ἡ πικραμένη ζωγραφίζει
τὴ λαύρα ποῦ τὴν καίει καὶ τὴ φλογίζει,
τὴ μαύρη συφορά, τὴ μαύρη ἀλήθεια,
ᾧ χεὶ θαθεῖα στὰ στήθια !

«Ἀπέθανε ἡ Δανάη !» Ἄχ ! νυφουλά
ᾧ γινω ᾧ μερῶν ! Ρόδο ἀνθηρό, δροσάτο,
ἀγαπημένο, ὄλο ζωὴ γεμάτο
ἐμάθησαν τὰ μσχοβολησμένα
τὰ φύλλα σου στὰ ξένα !

Πετάει ἐδῶ ἡ λευκὴ περιστερουλά,
ὀλόχαρη, νὰ κτίσῃ μὲ τὸ ταῖρι
τὴν πλουμιστὴ φωλιά... κ' ἤλθ' ἄγριο
[ἄγρι....
λοξοδρομαίει μὲς τὸ ἄπειρο... καὶ πάει !...
«Ἀπέθανε ἡ Δανάη !»

Τοῦ φέρετροῦ τῆς τ' ἀνθη σοῦ θυμᾶνε,
πῶς εἶχε κ' ἡ καρδιά τῆς πληθος ἀνθη
ἦτανε περιδόλι, ποῦ ἐμαράνθη,
ὅτι ἄρχισε ἡ ἀνοιξὴ του νὰ γελάῃ !...
«Ἀπέθανε ἡ Δανάη !»

.....
.....

Ἀλλὰ τὰ θερμὰ δάκρυα κ' οἱ θρήνοι,
δὲν ἀνασταίνουν τ' ἄψυχό τῆς σῶμα !...
Πλέξτε στεφάνια, στρώστέ τα στὸ χῶμα,
ὅπου τὴν ἀλαδάστρινι φυλάει,
τὴν εὐμορφῇ Δανάη.

Φυτέψτε τῆς ἱτιές, μυρτιές, λουλουῖδια !...
ᾧ ἀμάρανται, κισσοὶ καὶ κυπαρίσσια,
φυλάτε τῆς τὰ κάλλη τὰ περίσσια,
ὅαν δρέχῃ, ὅαν χιονίζῃ, ὅαν βογγάῃ,
νᾶχ' ἡσυχιά ἡ Δανάη.

Ἀργοστόλιον, 15 Νοεμβρίου 1889
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Γ. ΑΒΛΙΧΟΣ.

ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΛΕΞΕΩΝ

Ἀλεξιβρόχιον

Ἀπὸ τὸ Ἀλέξης καὶ βροχή. Ἦταν ἄλ
λατε εἰς τὰς Ἀθήνας ἕνας λογιώτατος,
ὀνομαζόμενος Ἀλέξης ὅστις δὲν ἐδαστούσε

ποτὲ ὀμπρέλα ὅταν ἔδρεχε· καὶ τὰ παιδιὰ
τοῦ δρόμου τοῦ ἐφωτάζανε, «Ἀλέξῃ δρέ-
χει, Ἀλέξῃ βρέχει.» Ἔτσι ἀπὸ τῆς φω-
νῆς «Ἀλέξῃ δρέχει, Ἀλέξῃ βρέχει», ἐγινε
τὸ Ἀθηναϊκὸν «Ἀλεξιβρόχιον».

Α. ΔΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

Παραμύνα

Ἀπὸ τὸ παρὰς καὶ μύνα, ἐπειδὴ
εἶναι μητέρα τὴν ὁποῖαν ἀγοράζεις μὲ
τὸν παρᾶ.

Γιατρὸς

Ἀπὸ τὸ Γεῖα (ὕγεια) — καὶ τρώγω.
Ἐπειδὴ ἂν ἐμπιστευθῇς τὸν γιατρόν, σοῦ
ἔφασε τὴν ὕγεια. — Ἐκτὸς τῆς τσέπης ἐν-
νοεῖται.

Η ΜΥΗΣΗ ΜΟΥ

Πόσο σεμνὴ μοῦ φαίνονταν ἡ θέα
μὲς στὸ Νάο ! Μυστήρια ψαλμωδία
ξεχύθηκε στὴν ὀλην ἀρμονία
κι' ἀντήχησε στὴν τέχνη τὴν ὠραία.
Προσκυνητῆς κι' ἐγὼ ταπεινομένος,
μὲς στῆς ζωῆς τὸ σάλο ποῦ χαλαεῖ
τὰ κάστρα τῆς χαρᾶς καὶ τυραννάει,
χαμῆλωσα στὴ Μοῦσα δειλιασμένος.
Κι' ἀνάμεσα στοῦ Κόσμου τῆς τὰ κάλλη,
σὰν ντροπαλὸς μικρὸς ἐρασιτέχνης,
κατήχησα στ' ἀπόρρητα τῆς τέχνης,
μέ σεβασμό, τὸ πνέμα μου. Καὶ πάλι
σηκώθηκα κι' αἰστάθηκα τὸ μῦρο
τῆς σκέπης τῆς Θεᾶς νὰ πλημμυρίζῃ
καὶ τοῦ Ναοῦ τὸ σήμαντρο ν' ἀρχίζῃ
νὰ ξεφυσᾷ τοὺς ἤχους τοῦ τριγύρω.

ΑΛΕΚΟΣ ΓΙΑΚΑΣ

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Κάθε ἐπιστήμων ἐγγραφόμε-
νος συνδρομητῆς ἔχει τὸ δι-
καίωμα νὰ δημοσιεύσῃ στὰ
»Κ. Ν.« μίαν ἀγγελίαν τοῦ,
ἐντελὸς δωρεάν.

ΗΛΙΑ ΖΕΡΒΟΥ ΙΑΚΩΒΑΤΟΥ

«ΤΑ ΑΝΤΙΚΥΘΗΡΑ ΚΑΙ Η ΦΥΛΑΚΗ ΜΟΥ»

(Ἀπόσπασμα)

Ἡ ἀπελευθέρωσις τῆς Ἑπτανήσου ἀπὸ τὸν Ἀγγλικὸ ζυγὸ καὶ ἡ ἔνωσις τῆς μετὴν Ἑλλάδα δὲν ἐστοίχισε λίγα, εἰς τοὺς ἡρωϊκοὺς ἀγωνιστὰς Ἑπτανησίους καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τοὺς Κεφαλλήνας. Ὅταν τελειώσῃ ἡ Ἱστορία τῆς Κεφαλληνίας τοῦ Λοβέρδου, τότε θὰ δημοσιεύσουμε τὴν Ἱστορίαν τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος τῶν Ἑπτανησίων καὶ θὰ δοῦν οἱ ἀναγνώσται μας μὲ πόσους σκληροὺς ἀγῶνας καὶ μὲ πόσο αἷμα ἔκρδηθηκε ἡ ἐλευθερία τῆς πατρίδος μας. Δημοσιεύουμε σ' αὐτὸ τὸ φύλλο ἓνα ἀπόσπασμα ἀπὸ ἀνέκδοτο ἔργον τοῦ Μεγάλου Ἡλίου Ζερβοῦ Ἰακωβάτου, ποὺ ἐπιγράφεται: «τὰ Ἀντικύθηρα καὶ ἡ φυλακή μου». Στὸ μαρτυρικὸ αὐτὸν τόπον, ἔμεινε ἕξ ἡ περίπου χρόνια ὁ Μεγάλος Ἀγωνιστὴς κοί Ἡρώς, ἐξόριστος.

«Τὰς δύο Ὀκτωβρίου 1851 ἐνῶ πληροστάτη τάξις καὶ ἡσυχία ἐπεκράτουν εἰς ἅπασαν τὴν Κεφαλληνίαν καὶ σημεῖα ἀταξιῶν καὶ θορυβῶν δὲν ἀνεφαίνοντο, εἰ μὴ εἰς μόνας τὰς καταχρήσεις καὶ τὰς μηχανορραφίας τῆς κυβερνήσεως, ἐν ἀπόσπασμα ἀστυνομικῶν χωροφυλάκων, ὀδηγούμενον ὑπὸ ἐνὸς λοχίου εἰσῆλθε αἴφνης ἐντὸς τοῦ γραφείου καὶ ἄφωνον ὡς συμμορία ληστῶν μ' ἀπέσυρε βιαίως ἐκ τῶν δημοσιογραφικῶν ἀσχολιῶν μου, μὲ συνώδευσεν ἄνευ συγκοινωνίας μέχρι τῆς προκουμαίας, ὅπου ῥίψας με ὡς λαθρεμπόρευμα ἐντὸς μιᾶς λέμβου μ' ἐπεβίβασε κατ' εὐθείαν ἐπὶ τοῦ Ἰονικοῦ ἀτμοπλοίου ἀφικθέντος κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐκ Κερκύρας. Ἐτερον δὲ ἀπόσπασμα ἀφήρπασεν ὡσαύτως ἐκ τοῦ γραφείου του τὴν ἰδίαν στιγμὴν τὸν συντάκτην τῆς «Ἀναγεννήσεως» κ. Ι. Μομφεράτον καὶ τὸν ἀπῆγαγεν εἰς τὰς φυλακάς, ὅθεν μετὰ παρέρειυσιν τεσσάρων ἡμερῶν παρεπέμφθη εἰς τὸν σκόπελον τῆς Ἐρυκούσης. Μόλις δ' ἐγὼ εἶχον ἐπιβιβασθῇ ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου, ἔφθασαν ὀπισθέν μου δι' ἑτέρας λέμβου ὁ γραιματεὺς τοῦ ἀγγλοῦ τοποτηρητοῦ καὶ ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας, ὅστις προσκαλέσας με κατ' ἰδίαν

μοῦ διεκοίνωσεν ἀπλῶς καὶ μὲ ἥθος ὑπεροπτικὸν ὅτι κατ' ἀνωτέρας διαταγὰς ἐκτοπιζόμεν ἔς τὴν νήσον τῶν Ἀντικυθήρων καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης μοῦ ἀπηγορεύετο πᾶσα ἐλευθέρᾳ κοινωνία. Ἡ ἀναιτιολόγητος ὡς ὁ δεσποτισμὸς καὶ ἀπότομος ὡς ἡ ἐπίθεσις αὕτη ἀγγελλία ποσῶς δὲν μὲ κατετάραξε, διότι καὶ ἡ συνειδήσις τῆς ἀθωότητος καὶ τῶν δικαίων μου μέγα μοῦ ἐνέπνεον θάρρος καὶ τὰ κατὰ τῆς πατρίδας σχέδια τῆς ἐξονοκρατίας δὲν μ' ἦσαν πλέον μυστήρια. Γνωρίζων ὅμως ἐκ φήμης τὴν ἐρημίαν τοῦ βράχου τῶν Ἀντικυθήρων καὶ τὴν ἐπ' αὐτοῦ σπανιότητα καὶ δυσκολίαν παντὸς πορισμοῦ, ἀπήτησα μόνον τινὰ καιρὸν παρὰ τοῦ διευθυντοῦ ὅστις μοῦ παρεχώρησεν ἡμίσειαν ὥραν. Κατὰ δὲ τὸ βουχὺ αὐτὸ διάστημα μόλις ἐπρόφθασαν ἐκ τῆς οἰκογενείας μου νὰ μοὶ πέμψωσιν τινὰ ἱμάτια καὶ ὀλίγα χρῆματα. Ὅθεν διευθυνόμενος μετὰ τοῦ ἀποσπάσματος καὶ τοῦ λοχίου εἰς τὸν τόπον τῆς νέας διαμονῆς μου καὶ ἐμποδιζόμενος νὰ προμηθευθῶ τοῦλάχιστον ἐκ τῆς Ζακύνθου ἢ τῶν Κυθήρων, ὅπου διαπλέοντες εἶχονεν προσορμισθῇ, ὀλίγα τροφίμα, ἀπεβίβασθην μετὰ δύο ἡμερῶν διάπλουν εἰς τὴν ἐκβολὴν ἐνὸς ξηροποτάμου ὡς ἐκθετον τυλιγμένον εἰς τὰ ῥάκη του, στεγνόμενος πάσης περιθάψεως καὶ ἐγκαταλειμμένος οὕτως εἰπεῖν εἰς βρῶσιν τῶν κυνῶν καὶ τῶν ὀρνέων. Τότε ὅμως εἶδον πραγματικῶς κἀκκελυμμένα ἐν ρολῇ ὀφθαλμοῦ καὶ πατρίδα καὶ οἰκογένειαν καὶ συμφέροντα, αὐτὴν τὴν τριπλὴν ἐκφράσιν τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος.

»Εγὼ βεβαίως ἀγνοῶ ἂν ἀρχαῖοι ἢ καὶ νεώτεροι συγγραφεῖς τῶν μερῶν τούτων τῆς Ἑλλάδος ἀναφέρουν τι λεπτομερεῖς περὶ τῆς νήσου τῶν Ἀντικυθήρων, ἴσως δὲν ἔχρηξε καὶ τὸν κόπον νὰ ἐνασχοληθῶσι περὶ τοιούτου ἀγρίου ξηροσκοπέλου. Ἐπρεπέ τις νὰ χρηματίσῃ αἰχμάλωτος ἐπ' αὐτῶν καὶ νὰ διατελῇ συνάμα στενὸς ἀποκεκλεισμένος ἀπὸ τὸν λοιπὸν κόσμον ἵνα λάβῃ τὴν ὑπομονὴν νὰ τὰ περιγράψῃ καὶ νὰ καταστήσῃ ἔνεκα τοῦ σκοποῦ δι' ὃν προωρίσθησαν ἀξία τινος προσοχῆς.

»Πεντήκοντα ὡς ἐγγιστα οἰκογένειαι

δισπαρμέναι ἔνθεν ἀκαῖθεν ἀπαρτίζουσι
 ὅλον τὸν πληθυσμὸν τῆς νήσου. Αἱ οἰ-
 κίαι τῶν εἶναι κατασκευασμέναι ἄνευ
 ἀσβέστου ὡς τὰς ποιμενικὰς καλύβας·
 ἕτεραι εἰσδύουν ἐντὸς τῶν σχισμῶν τῶν
 βράχων ὡς τόσα αὐτοφυῆ σπήλαια ἢ ὑπὸ
 τὴν γῆν ὡς τόσαι κατακόμβαι. Τὰ δω-
 μάτια ἢ ὄροφαι εἶναι πηλοσκέπαστα καὶ
 ὑδροστάζουσιν ἐν καιρῷ χειμῶνος ὡς τὰ
 ὑπόγεια ἄντρα. Ἐσωτερικῶς διαχωρί-
 ζονται εἰς τόσας κρύπτας ὁμοίας μὲ τὰς
 κυψέλας σχεδὸν τῶν μελισσῶν καθύγρους,
 βορβορώδεις, πλήρεις μολυντικῶν καὶ
 ὀχληρῶν ζωύφιων, σκοτεινὰς ἢ φωτισμέ-
 νας ἀπὸ μικρὰν τινα ὀροφικὴν ὀλπήν. Τὸ
 ἔλαιον σπονώως ἀρτύνει τὸν πικρὸν κρι-
 θινὸν ἄρτον τῶν καὶ σπατιώτερον ἀνά-
 πτει τὴν ἀποχρωμένην λυχνίαν τῶν. Τὰ
 πυκνὰ σκότῃ συνοδεύουν τοὺς ὕπνους τῶν,
 ὡς ἡ ρακώδης πενία καλύπτει τὰς σάρκας
 τῶν, ἀσθενοῦντες δὲ θεραπεύονται ἢ ἀπο-
 θνήσκουν καὶ ἱατρὸς οὐδέποτε ἐπισκέπτε-
 ται τὴν κοίτην τῶν. Ἡ ἐγκατάλειψις καὶ ἡ
 ἐρημία συνωδεύουν τὴν ἐκφορὰν τῶν νε-
 κρῶν τῶν. Πολλάκις μόνος ὁ πατὴρ μετα-
 φέρει ἐπὶ τῶν ὤμων του, ἀνασκάπτει
 τὸ μνήμα καὶ ἐνταφιάζει τὸ πτώμα τῶν
 ἰδίων τέκνων του.

»Εἰς μίαν δὲ τῆς νήσου ταύτης ἡ μᾶλ-
 λον τοῦ καταχθονίου τούτου βαράθρου
 βόρειον ἑσχατιὰν κοιλωτὴν ὡς ὁ τάφος
 καὶ ἀγρίαν ὡς ὁ κρημνὸς καλουμένην πο-
 ταμὸν εἶχον τὴν διαμονὴν μου. Ἐντὸς
 τῶν ἀποτεφρωμάτων τούτων τῆς φύσεως
 καὶ τοῦ χρόνου ἐγείροντο ἑννέα οἰκίσι-
 μοι οἰκίαι. Μία δὲ ἀπὸ ταύτας εἰς τὴν δυ-
 τικὴν ὄχθην ἀπέναντι ἐκείνης τοῦ ὑπα-
 στυνόμου μὲ δύο σεστυπείας θύρας ἄνευ
 ἀσφαλῶν κλειθρῶν μὲ ἡμίθραυστα παρά-
 θυρα ἄνευ ὑέλων μὲ διαφόρους ὁπὰς ἢ
 φεγγίτας, μὲ στέγην οὕτως εἰπεῖν ἄστε-
 γον καὶ ὑδροστάζουσιν ἐν καιρῷ χειμῶ-
 νος καὶ μὲ σμήνη ἀκαθάρτων καὶ δηκτι-
 κῶν ζωύφιων ἐδιωρίσθη ὡς φυλακὴ μου.
 Ἐντὸς αὐτῆς εἶχε καὶ πρὸ ἐλίγου δια-
 στήματος προσβλητῇ γυνὴ τις ὑπὸ τῆς
 τρομερὰς καὶ μολυντικῆς ἀσθενείας τῆς
 ἐλεφαντιάσεως. Τὸ δίκαιον τῶν ἔθνῶν
 εἰς τοὺς Εἰρωκασίους εἶναι ἡ κροσφαγία,
 ὡς εἰς τοὺς ἀγρίους τοῦ Καναδά ἢ πυρ-
 πόλῃσις τῶν αἰχμαλώτων τοῦ πολέμου,

εἰς ἡμᾶς δὲ τοὺς ἐξευγενισμένους Εὐρώ-
 παίους εἶναι ὁ ἐπιθανάτιος μολυσμὸς τῶν
 ἀθῶων καὶ ἐντίμων πολιτῶν. Τοιαύτη
 ἦτο ἡ νήσος ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπεβιάσθην.
 Ἐν ὠχρὸν καὶ τρεμοσβύνον φῶς ὡς
 ἐκεῖνο τῶν ἐπιταφίων λαμπάδων διέχυνε
 τὴν νύκτα τὰς ἀμυδρὰς ἀκτῖνας τοῦ ἐν-
 τὸς τῆς φυλακῆς μου.

»Καθήμενος εἰς μίαν γωνίαν ἐπὶ τῆς
 στρωμνῆς μου μόνος κατηφῆς καὶ σιω-
 πηλὸς ἐκυριεύον ἰαΐφνης ὡς ἀπὸ ἐξαλ-
 λόν τινα ὀπτασίαν. Τὰ προσφιλέστερα
 τῆς οἰκογενείας ἀντικείμενα ἀπεικονί-
 ζοντο ὡς παρόντα εἰς τὴν φαντασίαν
 μου· σύζυγος, τέκνα, συγγενεῖς καὶ φίλοι
 ἦσαν ἐνώπιόν μου καὶ συνωμίλουν μετ'
 ἐμοῦ. Αἱ διαφοροὶ τῆς κοινωνίας παρα-
 στάσεις, αἱ κινήσεις, οἱ θόρυβοι, οἱ βη-
 ματισμοὶ καὶ νυκτωδία τοῦ εὐθυμοῦν-
 τος λαοῦ ἀντήχουν ζωηρῶς εἰς τὰ ὦτα
 μου. Ἀλλὰ μόλις ἔστρεφον τὰ βλέμματα
 πρὸς ἐμοῦ καὶ συναισθανόμην τὴν μό-
 νοσίν μου, τὴν ἀποφορὰν τῆς φυλακῆς
 μου, τὴν ἔλλειψιν πάσης ψυχῆς ζωῆς· καὶ
 τὴν διάρκειαν τῆς βαθείας καὶ πενθίμου
 σιγῆς, τότε, ὦ! τότε, ναί, ἀπηλλαττόμην
 ἀπὸ τὴν σκληρὰν ἀπάτην καὶ μετέβαινον
 εἰς τὴν σκληροτέραν πραγματικότητ. !
 Βαρεῖς στεναγμοὶ ἐξήρχοντο ἐκ τῆς τα-
 λαιπορουμένης καρδίας μου καὶ σταγόνες
 πικρῶν δακρύων ἔβρεχον τὰς παρειάς
 μου!....»

ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Ἀποτελέσματα τῆς ἀστυνομικῆς διατα-
 γῆς περὶ ἐπιγραφῶν ἐν Ληξουρίῳ. (1894)
 Κουρεῖον «Ὁ Τρωϊκὸς Πόλεμος».

Βασίλειος Κρύστης «βελονολόγος, πη-
 ληκλειδονολόγος, μποτιλολόγος, βιβλιο-
 ποῦλος καὶ μεταπράτης Ληξουρίου».

Ἱπποδηματωπῆζον Χαλαλάμπου Μο-
 σχονᾶς.

Παντοπωλεῖον «Ἡ Μεγαλοπρέπεια»
 (πωλοῦνται καὶ τσάκες γιὰ καταραμένᾶ).
 Καφφενεῖον μὲ ταβέρνα ὀπισθεν καὶ
 πώλησις γαιανθράκων
 Ἐνοδοχείον «ἡ ἡσυχία» (καταγεύονται
 καὶ μυαλά).

Καὶ μιά Ἀργαστολιωτικὴ: Τόπος διὰ
 ζῶα, ἤτοι ζωοστάσιον.

ΜΠΑΜΠΗ ΑΝΝΙΝΟΥ

ΤΑ ΔΕΙΝΟΠΑΘΗΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΔΗΜΑΡΧΟΥ

Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἔλαβε τὸ προσκλητήριο τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν διὰ νὰ πορευθῇ εἰς τὰς ἐπὶ τῇ ἐνηλικιώσει τοῦ διαδόχου ἐορτὰς ὁ κ. Σωτήριος Καλακαθαύμενος δήμαρχος τοῦ δήμου Φασκομηλίων, ἐδρεύων ἐν τῷ χωρίῳ Χαμομηλίῳ, ἀφῆρεσε τὰ χονδρὰ ὀμματουάλια του, ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀνεβόησε :

—Γαρουφαλιά !... Φώτη !...

Ἡ Γαρουφαλιά ἦτο ἡ σύνεννος τοῦ κ. δημάρχου. Ἄν ἦτο νομὸς ἡ κυρία Γαρουφαλιά καὶ ὄχι σῶμα γυναικεῖον, θὰ ἔδιδε κατὰ τὰς βουλευτικὰς ἐκλογὰς τοὐλάχιστον 25 βουλευτάς· τόσον εὐρεῖα ἦτο ἡ περιφέρειά της. Ἐν τούτοις μὲ ὅλος τὰς διαστάσεις της καὶ τὰ τεσσαράκοντα ἔτη της, διέσωζεν ἀκόμη ἵχνη καλλονῆς, δηλούσης ὅτι κατὰ τοῦτο ὁ κ. Σωτήριος δὲν ὑπῆρξεν σύζυγος ἀξιολύπητος. Ὁ Φώτης ἦτο ὁ κλητὴρ καὶ ὑπηρέτης αἵμα τοῦ δημάρχου, χρηματίσας ἐκ περιτροπῆς στρατιώτης, κρεοπώλης· καὶ φυγόδικοις πρὶν εὗρη ὀριστικὸν ἐπάγγελμα ὑπὸ τὴν φιλεὺσπλαγχον στέγην τῆς δημαρχίας.

Κατὰ σύμπτωσιν, ἐνῶ ἡ κυρία Γαρουφαλιά εἰσήρχετο ἀπὸ τὸ ἐν μέρος πλέκουσα κάλτσιν, εἰσήρχετο ἀπὸ τὸ ἄλλο ὁ Φώτης κομίζων τὰς ἐφημερίδας, τοῦτέστιν ἐν φύλλον τοῦ «Αἰῶνος» τὸ ὁποῖον τῷ ἔστειλλε πρὸς ἀνάγνωσιν ὁ ἱατρὸς τοῦ γειτονικοῦ χωρίου Ἀψιθιά, κ. Ψαρπούλης.

—Γαρουφαλιά ! ἐπανελάβεν ὁ δήμαρχος, νὰ μοῦ ἐτοιμάσης τὴ φουστανέλλα μου τὴν καλὴ καὶ τ' ἀσπρόρουχά μου ὅλα εἰς τὸ σεντοῦκι. Θὰ πάω στὰς Ἀθήνας, καταλαμβάνεις ; ὁ βασιλεὺς.. ὁ ὑπουργός, ὁ διάδοχος... εἰς τὸ παλάτι... Καὶ σὺ, Φώτη, νὰ φροντίσης γιὰ δυὸ καλὰ μουλάρια, διὰ νὰ πῶμε ὅσο μὲ τὸ γιαλὸ, γιατί θὰ φύγωμε μὲ τὸ πρῶτον ἀτμόπλοιο.

Ἡ σύζυγος καὶ ὁ ὑπηρέτης τοῦ δημάρχου προσέβλεψαν αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως.

Ὁ κ. δήμαρχος ἐξήγησεν αὐτοῖς τὰ περὶ τῆς προσκλήσεώς του εἰς τὰς ἐορτὰς καὶ ἡ φήμη διέτρεξε παραχοῆμα τὸ μικρὸν χωρίον, μεγαλοποιηθεῖσα βαθμὴ δόν. Ὅτε περὶ τὴν μεσημβρίαν ὁ κ. Σωτήριος ἐθεάθη εἰς τὴν μικρὰν πλατεῖαν τοῦ χωρίου, ὁ παντοπώλης κύρ Μελέτης καὶ ὁ δημοδιδάσκαλος κύρ Ἀνέστης οἵτινες εἶχον ἀκούσει ὅτι ὁ βασιλεὺς δι' αὐτογράφου ἐπιστολῆς του προσεκάλει τὸν δήμαρχόν των εἰς τὴν πρωτεύουσαν διὰ νὰ τῷ ἀναθέσῃ ἐν ὑπουργεῖον, προσεφώνησαν αὐτὸν λέγοντες :

—Καὶ εἰς ἀνώτερα, κύριε δήμαρχε !

Ὁ δήμαρχος κατεβρόχθησε μετ' ἐκτάκτου εὐφροσύνης τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὸ γεῦμα τὸ νησιήσιμον ἐκ φασολίων ῥόφημα καὶ μετὰ ταῦτα καθεσθεις πρὸ τοῦ γραφείου του ἀνέπτυξε τὸ φύλλον τοῦ «Αἰῶνος» καὶ ἤρχισε νὰ τὸ ἀναγινώσκῃ βραδέως, ἐκμυζῶν αἶμα ὑπερμέγεθες σιγᾶρον καὶ τρίβων μακαρίως διὰ τοῦ ἀντίχειρος τὸ πέλμα τοῦ τσαρουχίου του ἐπακουμβῶντος σχεδὸν ἐπὶ τοῦ σκέλους του, πλὴν μόλις εἶχε προχωρήσει εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσκοτίσθησαν, ἐξέφερεν ἡχηρὸν ἐπιφώνημα καὶ ἀφῆκε τὴν ἐφημερίδα.

Πρώτην φορὰν ἐμάνθη εἰς τὸ συνταράχτον τὴν πρωτεύουσαν φλογερὸν ζήτημα περὶ τῆς ἐνηλικιότητος τοῦ διαδόχου. Πρώτην φορὰν διέβλεπε τὴν παρανομίαν καὶ τὴν ἐπιβουλὴν τῆς αὐτῆς καὶ τῆς κυβερνήσεως, τὴν κατὰ τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν ἐλευθεριῶν σκευωρίαν καὶ ὥς Ἕλλην φιλελεύθερος ἀγανακτῶν ἀνέκραξεν :

—Ἄ ! γι' αὐτὸ λοιπὸν θέλουν νὰ μᾶς κουβαλήσουν στὴν Ἀθήνα !... Μᾶς θέλουν ὄργανα τῆς μηχανογραφίας... Δὲν τοὺς γίνετα αὐτὴ τὴν κάθ' ἡμέραν !... Γαρουφαλιά !... Φώτη !...

—Ἐτοιμα εἶνε, ἔτοιμα ! εἶπεν εἰσερχομένη περιχαρὴς ἡ εὐσάρκος σύζυγος τοῦ δημάρχου. Τὸ σεντοῦκι εἶνε γεμάτο.

—Νὰ τὸ ἀδειάσῃς πάλιν ! εἶπεν ἐπιτα-

κτικῶς ὁ κ. Σωτήριος.

Καὶ ἐνῶ ἡ κ. Γαρουφαλιά ἔμενεν ἐμβρόντητος, εἰσῆλθε κατηχυχαριστημένος ὁ Φώτης.

—Εὐρηκα δύο μουλάρια φεόρατα, ἀφρεντικὸ! εἶπεν. Τὰ ἐσυμφώνησα νὰ εἶνε ἔτοιμα...

—Νὰ πᾶς νὰ τὰ ξεσυμφωνήσης.

Ὁ Φώτης καὶ ἡ κυρία Γαρουφαλιά προσέβλεψιν ἀλλήλους ἔκθαμβοι, διότι ἤρχισαν ἤδη νὰ συλλαμβάνωσιν ὑπονοίας περὶ τῆς διανοητικῆς καταστάσεως τοῦ δημάρχου, καὶ ἀπῆλθον ἵνα ἐκτελέσωσιν ἕκαστος τὴν δευτέραν παραγγελίαν.

* *

—Πότε λοιπὸν γιὰ τὴν Ἀθήνα; ἠρώτησε τὸν περιλύπον δήμαρχον εἰσερχόμενος οἰκίως μετὰ τινος ὥρας εἰς τὸ γραφεῖόν του ὁ κ. Μανώλης Ἀνοικτομαῆτης, δικολάβος εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον, τοκιστής, κομματάρχης καὶ κουμπάρος τοῦ κ. Σωτηρίου, ἔχων μετ' αὐτοῦ καὶ πρὸ πάντων μετὰ τῆς κουμπάρας οἰκειότητα, ἥτις κατὰ τὰς κακὰς γλώσσας τοῦ χωρίου ἐδήλου ὅτι ἡ εὐρεῖα περιφέρεια τῆς κυρίας Γαρουφαλιάς δὲν ἦτο ὅλως ξένη πρὸς τὴν κομματάρχικὴν δ.καιοδοσίαν τοῦ κ. Μανώλη. —Πότε γιὰ τὴν Ἀθήνα; Χαρὰ στὴν τύχη σας! Εἶδα κ' ἐγὼ εἰς τὴν ἐφημερίδα τὰ ὅσα θὰ σᾶς γείνουν.

— Ποῖαν ἐφημερίδα; ἠρώτησε μετὰ περιεργείας ὁ δήμαρχος.

Ὁ κουμπάρος του ἔσυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου του καὶ τῷ ἐνεχείρισε ρικνὸν καὶ ἐρρυπωμένον φύλλον τῆς «Παλιγγενεσί-ας» πρὸς τὸ ὁποῖον ὁ δήμαρχος ἔρριπεν ἀπλήστως τὸ βλέμμα καὶ ἀφοῦ ἐπισταμένως ἀνέγνωσεν αὐτὴν, ἀνέκραξεν ἀγαλλιῶν:

—Μὰ λοιπὸν εἶνε ἐνῆλικος!

—Ποῖος; ἠρώτησεν ἀπορῶν ὁ κ. Μανώλης.

—Ὁ διάδοχος! Δόξα σοι ὁ Θεός!... ἦλθε ἡ καρδιά μου στὴ θέσι της· δὲν πρόκειται λοιπὸν διὰ μηχανορραφίας κατὰ τοῦ Συντάγματος!... Τότε θὰ ὑπάγω μετὰ χαρᾶς.

Καὶ ἔσπευσε ν' ἀνακαλέσῃ τὴν πρὸς τὴν σύζυγον δευτέραν παραγγελίαν καὶ νὰ μηνύσῃ εἰς τὸν Φώτην νὰ μὴ ξεσυμφωνήσῃ τὰ μουλάρια.

Ἡ χαρὰ τοῦ ἀγαθοῦ δημάρχου διήρκεσε μέχρι τῆς ἐσπέρας. Ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἀποτελειώσει τὸ δεῖπνον, ὅτε ὁ τηλεγραφικός διανομεὺς ἐλθὼν ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν τῆς ἐπαρχίας τῷ ἐνεχείρισε τηλεγράφημα. Ὁ κ. Σωτήρης τὸ ἤνοιξε μετὰ σπουδῆς καὶ εἶδεν ὅτι ὁ τηλεγραφῶν πρὸς αὐτὸν ἐξ Ἀθηνῶν ἦτο ὁ πολιτικός του φίλος τέως βουλευτὴς καὶ ὑποψήφιος κ. Κουνουπιδης. Ἐλεγε δὲ τὸ τηλεγράφημα:

«Μὴ ἀναχωρήσης πρωτεύουσαν· πρόσκλησις πηγίς· τεκταίνονται ἀπαίσια· ταχυδρομικῶς καθέκαστα».

Ὁ δήμαρχος ἔπεσε βαρύνμενος ἐπὶ μιᾷς ἔδρας καὶ μεθ' ὅσων φωνῶν εἶπε πρὸς τὴν προσελθοῦσαν σύζυγον:

—Γαρουφαλιά μου! μὴν ἐτοιμάσης τίποτε!.. κοντεύω νὰ παλαβώσω!.. Καὶ οὐ, Φώτη, προσέθηκε στραφεὶς πρὸς τὸν κλητῆρα, νὰ πᾶς νὰ πῆς πῶς δὲν ἔχομεν πλέον ἀνάγκην διὰ τὰ μουλάρια.

* *

Φοβερὸν νύκτα διῆλθεν ὁ ταλαίπωρος δήμαρχος καὶ φρικτὰ ὄνειρα εἶδε κατὰ τὰς ὀλίγας ὥρας καθ' αἷς ἐκοιμήθη. Ὅτε μὲν ἔβλεπεν ὅτι ἐνῶ εὐρίσκειτο εἰς τὰς περιχρύσους αἰθούσας τῶν ἀνακτόρων, τὸ ἔδαφος αἶφνης ἠνοίγετο ὑπὸ τοὺς πόδας του καὶ ἐβυθίζετο εἰς βάραθρον, ὅτε δὲ ὅτι συνελαμβάνοντο ὅλοι ὁμοῦ οἱ δήμαρχοι ἐντὸς τῆς Μητροπόλεως ὑπὸ χωροφυλάκων καὶ ἐξηναγάζοντο διὰ τῆς λόγχης ν' ἀποκηρύξωσι τὸ Σύνταγμα. Εὐθὺς ὡς ἐξύπνησε, δύσθυμος, μεθ' ὀφθαλμοῦς ἐρυθρούς, ἔπεισε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ εἰς τὰ πέριξ χωρία νὰ τοῦ φέρουν ὅσας ἐφημερίδας ἤθελον εὔρει καὶ κατηνάλωσε σχεδὸν τὰ δύο τρίτα τῆς ἡρας του ἀναγινώσκων αὐτάς. Αἱ περιγραφαὶ τῶν ἐσθρῶν, αἱ περὶ τῆς χρυσῆς ἀμάξης τοῦ βασιλέως πληροφορίαι, αἱ παρατάξεις, οἱ χοροὶ εἰς τὰ Ἀνάκτορα, τὸ γεῦμα εἰς τὸ δημαρχεῖον καὶ πρὸ πάντων ἡ περὶ τοῦ παρασήμου ὑπόσχεσις ἐξῆψαν τὸ πνεῦμα τοῦ ἀγαθοῦ κυρίου Σωτηρίου καὶ ἐνέπνεον αὐτῷ ἀκατανίκητον ἐπιθυμίαν. Ἀλλ' ἔπειτα ἤρχοντο αἱ συζητήσεις περὶ τῆς ἐνῆλικότητος ἢ μὴ ἢ κατὰ κράντ' ἐπὶ τῇ ἐνῆλικότητι καὶ αὐτὸς ἔκλειπε περὶ τῶν κυβερνητικῶν καὶ αὐλικῶν

σκευωριῶν καὶ τὸ αἷμά του πάλιν ἐπάγωνε καὶ ἡ ἀμφιβολία εἰσῆρχετο εἰς τὴν ψυχὴν του καὶ ἠγείρετο περιπατῶν καὶ ψιθυρίζων :

— Εἶνε ἄρα ἐνῆλιξ ἡ ὄχι ; ποῖος τέλος ἡμπορεῖ νὰ μὲ διαφωτίσῃ ;

Καὶ ὥς νὰ εἰσῆκουσεν ἀμέσως ὁ Θεὸς τὴν ἐπιθυμίαν του, εἰσῆλθε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀσθμαίνων ἡ Φώτης φέρων ἐν ἔγγραφον μὲ τὴν σφραγίδα τῆς Νομαρχίας. Ὁ δήμαρχος τὸ ἤνοιξεν, ἀνέγνωσεν αὐτὸ μετὰ σπουδῆς καὶ ἡ μορφὴ του ἱλαρύνθη.

— "Α, τοὺς μασκαράδες ! ἀνεβόησεν ἐπίτηδες λοιπὸν τὰ γράφουν διὰ νὰ κάνουν ἀντιπολέτευσιν !... Φώτη ! τρέξε γρήγορα σὲ παρακαλῶ, νὰ βρῇς πάλι τὰ μουλάρια !... Γαρουφαλιά !...

"Αλλ' ὁ Φώτης αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἐκινήθη.

— "Αφεντικό, εἶπεν, αὐτὸς ὁ κλητῆρας ποῦ ἔφερε τὸ ἔγγραφο, εἶπε πῶς ἦταν στὸ ταχυδρομεῖον καὶ ἕνα γράμμα γιὰ τοῦ λόγου σας. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε πρῶτα κι' αὐτὸ τί λέει !...

Ὁ Φώτης εἶχε προαίσθημα. Τὸ γράμμα τῷ ὄντι ἐκομίσθη μετ' ὀλίγον, ἥτο δὲ τὸ τοῦ ἀντιπολιτευομένου βουλευτοῦ Κουνουπιδῆ, ζωηρῶς παριστάνοντος ἐν αὐτῷ τὰς πλεκτάνας τῆς κυβερνήσεως καὶ αὐστηρῶς ἀπαγορευόντος εἰς τὸν κ. Σωτήριον νὰ κινηθῇ ἀπὸ τὸ χωρίον του.

— Λοιπὸν, ἀφεντικό, νὰ πάω τώρ ; ἠρώτησεν ὁ Φώτης.

— "Οχι, ἀπήντησε περίλυπος ὁ δήμαρχος, μὴν πᾶς ;...

— Τί μὲ θέλεις πάλιν ; εἶπεν εἰσερχομένη ἡ σύζυγός του.

— "Ηθελα, εἶπε μὲ φωνὴν σχεδὸν τραυλίζουσαν ὁ κ. Σωτήρης, ἅ σοῦ πῶ νὰ ἐτοιμάσῃς τὰ ρούχα... ἀλλὰ τώρα πάλιν.. δὲν εἶνε ἀνάγκη πλέον !...

— Μὰ δὲν μοῦλὲς πῶς εἶσαι διὰ δέσιμον ! εἶπεν ἡ εὐσαρκος κυρία Γαρουφαλιά ἀγανακτοῦσα. Μᾶς ἔχεις ἀποτάχθῃς ἄνω κάτω ὅλους μὲ αὐτὸ τὸ ταξίδι. Ἀποφάσισε τέλος πάντων θὰ πᾶς ἢ δὲν θὰ πᾶς ;...

"Αλλὰ μήπως ἦτο εὐκόλιν προᾶγμα αὐτὸ τὸ ὁποῖον τόσον ἀφελῶς τὸν διέτασσε νὰ πράξῃ ἡ σύζυγός του ;

Καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι δὲν ἐγαργάλιζον αὐτὸν αἱ διασκεδάσεις καὶ αἱ τιμαὶ τῆς πρωτευούσης οὔτε ἐπτόουν τὴν φιλοπατρίαν του τὰ τεκταινόμενα τυραννικά σχέδια, ἂν μετέβαινε θὰ δυσηρόσσει τὸν προστάτην του βουλευτὴν, ἂν δὲ δὲν μετέβαινε θὰ δυσηρόσσει τὸν νομάρχην καὶ τὴν κυβερνήσιν, ἥτις, ὥς διεδίδετο, εἶχε σκοπὸν νὰ φέρῃ σιδηροδροσμίους διὰ πολεμικῶν πλοίων τοὺς ἀπειθεῖς δημάρχους εἰς τὴν πρωτεύουσαν.

Καὶ τὸ δῖλημμα ἔπρεπε νὰ λυθῇ μέχρι ἐσπέρας, διότι τὴν ἐπαύριον λίαν πρωτὶ ἀνεχώρει νὸ ἀτμόπλοιο, ἡ μόνη μέχρι τῆς ἡμέρας τῶν ἑορτῶν εὐκαιρία !

"Αν ἦτο δυνατόν νὰ φύγῃ ἐνταυτῷ καὶ νὰ μέινῃ ... νὰ εὐρίσκεται εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ταυτοχρόνως νὰ παρευρίσκειται εἰς τὰς ἑορτὰς τῆς πρωτευούσης !..

Φαινὴ ἰδέα ἐπῆλθεν αἰφνης εἰς τὸ πνεῦμά του... "Εν ἀνδρείκῳ ἡδύνατο νὰ τὸν σώσῃ, νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ, ὅχι βεβαίως εἰς τὰς "Αθήνας, ὅπου δὲν ἡδύνατο τὸ ἀνδρείκῳ νὰ μεταβῇ μόνον του, ἀλλ' εἰς τὴν οἰκίαν του. Θ' ἀνεχώρει κρυφίως, θὰ διεσκέδαζεν εἰς "Αθήνας, θὰ διέδιδεν ὅτι ἦτο ἀσθενὴς καὶ ἐν ἀνδρείκῳ θ' ἀνεπλήρου αὐτὸν προσωρινῶς εἰς τὸ γορφεῖον ἢ καὶ εἰς τὴν κλίνην.

Τόση ἦτο ἡ χαρὰ του, ὥστε ἐνηγκαλίσθη περιπαθῶς τὴν κυρίαν Γαρουφαλιάν εἰσελθούσαν ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς τὸ γραφεῖον, ἀνακοινώσας παραχρῆμα εἰς αὐτὴν τὸ σχέδιόν του.

— "Ανδρείκελ-ν !... εἶπεν ἡ εὐσαρκος σύζυγος ; μὰ δὲν εἶνε φόβος μὴ ἀνακαλυφθῇ ; .. δὲν θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ ἦτο ἀνθρωπος ἀληθινός ;

— Μὰ ποῖος ; ἠρώτησεν ὁ κ. Σωτήριος.

— Ὁ κουμπάρος μας ! εἶπε δισταζούσα ἡ κυρία Γαρουφαλιά.

Ὁ δήμαρχος ἐνθουσιασθεὶς ἐκ τῆς ἰδέας, ἡσπασθη τὴν σύζυγόν του, ἐπαινῶν μεγαλοφώνως τὴν εὐφυΐαν της, ἔπεμψεν οὐριστικῶς τὸν Φώτην νὰ παραγγείλῃ τὰ μουλάρια καὶ προσκαλέσας τὸν κουμπάρου κ. Μανώλην, ἀνέβηκεν εἰς αὐτὸν τὴν λεπτὴν καὶ σοβαρὰν ἀμα ἐντολήν, ἣν ἐκείνος μετὰ τινὰς ἐνδοια-

σμούς, ἀπεδέχθη.

— Ἰδὲς καλὰ ! εἶπεν αὐτῷ ὁ κ. Σω-
τήριος, θέλω νὰ τὰ καταφέρῃς καλὰ !

Τὴν ἐσπέραν ἐνῶ δύο γοργοὶ ἡμίονοι
μετέφερον τὸν δήμαρχον καὶ τὸν κλητῆ-
ρά του εἰς τὴν παραλάν, ὁ κουμπάρος
κρυφίως ἐλάμβανε κατοχὴν ἐπὶ πάντων
τῶν δικαιομαμάτων τοῦ κ. Σωτηρίου, ὡς
τῷ ὑπεσχέθη.

Ἐν τούτοις καθ' ὁδὸν ἐξ ἑνὸς τινα-
γμοῦ τοῦ ζῶον εἶχε πέσει τὸ φέσιον ἀπὸ
τῆς κεφαλῆς τοῦ δημάρχου, μὲ ὅσας δὲ
προσπαθεῖας καὶ ἂν κατέβαλεν ὑπῆρξεν
ἄδύνατον πλέον νὰ σταθῇ ἐπὶ τῆς κεφα-
λῆς του.

— Τί διάβρολο ἔπαθε τὸ φέσι μου κ'
ἐστένευσες δὲν εἰξεύρω ! ἔλεγεν ὁ κ. Σω-
τήριος, ἀλλὰ δὲν πειράζει· θὰ πάρω ἕνα
καινούριο στὴν Ἀθήνα.

Καὶ ἀπέκτησε τῷ ὄντι ἕν φέσιον και-
νουργὲς καὶ εὐρύχωρον, μετὰ ἑννέα μῆ-
ναςδὲ καί ἕνα ὑδὸν ἐπίσης καινουργῆ, ὅστις
ἐνεγράφη μετὰ πομπῆς εἰς τὸ μητρώον
τοῦ δήμου ὡς γόνος αὐτοῦ γνήσιος καὶ
διάδοχος τῆς ἰσχύος του παρὰ τῷ λαῷ
τῶν Φασκομηλίων.

ΟΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΜΑΣ

Σὲ κάθε πόλη, σὲ κάθε χωριό, σὲ κάθε
τόπο πού υπάρχουν Κεφαλονίτες, πρέπει
τὰ «Κεφαλληνιακά Νέα» νὰ ἔχουν τὸν
ἀνταποκριτὴ τους. Ἀπὸ παντοῦ πρέπει
νὰ ἔχουμε νέα σχετικά μὲ τὴν κοινωνική,
καλλιτεχνική καὶ λογοτεχνική κίνηση.
Ὅλοι ὅσοι αἰσθάνονται τὸν ἑαυτό τους
ἱκανὸ καὶ θέλουν νὰ προσφέρουν τίς πο-
λύτιμες ὑπηρεσίες τους, ἂς μᾶς γρά-
ψουν στέλνοντας μαζί καὶ μία τους φω-
τογραφία γιὰ τὸ δελτίο ἀνταποκριτοῦ
πού θὰ τοῦ στείλουμε. Τὰ καθήκοντα τῶν
ἀνταποκριτῶν εἶναι πολλὰ καὶ διάφορα.
Τὸ κυριώτερο εἶναι ἡ τακτικὴ ἀποστολὴ
ἀνταποκρίσεων καθὼς καὶ σχετικῶν φω-
τογραφιῶν. Δεύτερον καθήκον εἰναι ἡ δι-
άδοσις τοῦ φύλλου, ὅσον τὸ δυνατόν εἰς
περισσότερους Κεφαλονίτες καὶ ἡ ἐγ-
γραφή συνδρομητῶν. Ἄλλο καθήκον
εἶναι ἡ κατὰ τόπους ἐκπροσώπηση τοῦ
περιοδικοῦ εἰς τὰς δημοσίας ἐορτὰς
καὶ γενικά εἰς κάθε δημοσίαν ἐμφάνισι.

‘ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΑ ΝΕΑ,

ΚΩΙΝΩΝΙΚΑ - ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ - ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

‘Οροι συνδρομῶν

Ἑ τ η σ ί α

Ἑσωτερικοῦ	Δρχ. 80
Ἐξωτερικοῦ	Σελ. 10
Ἀμερικῆς	Δολ. 2

Ἑ ξ ά μ η ν ο ς

Ἑσωτερικοῦ	Δρχ. 40
Ἐξωτερικοῦ	Σελ. 5
Ἀμερικῆς	Δολ. 1

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 5

Δι' ἀγγελίας καὶ δημοσιεύσεις ἰδιαιτέ-
ρα συμφωνία

Γράμματα καὶ ἐμβάσματα εἰς τὴν διεύ-
θυνσιν

Παν. Πατρίκιον

Βιβλιοπωλεῖον Α. Καραβία

Ἀκαδημίας 50, Ἀθήναι.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Κεφαλληνιακὴ Του-
ριστικὴ Ὀργάνωσις

Μὲ μεγάλη μας χαρὰ ἀναγγέλλουμε
τὴν ἵδρυσι τῆς «Κεφαλληνιακῆς Τουρι-
στικῆς Ὀργανώσεως» ἡ ὅποια σκοπὸν
ἔχει τὴν δημιουργίαν τουριστικῆς κινή-

Καθῆκον ἐπίσης τῶν ἀνταποκριτῶν μας,
εἶναι ἡ σύνδεσός τους μὲ τοὺς κατὰ τόπους
φίλους μας. Ὅλα τὰ ἔξοδα (κίνηση, φω-
τογραφίες κ.λ.π.) θὰ βαρύνουν τὸ περιο-
δικό.

Ἰδιαιτέρως ἐφιστοῦμε τὴν προσοχὴ
τῶν ἀγαπητῶν μας φίλων τοῦ ἑξωτερικοῦ
καὶ τοὺς παρακαλοῦμε θερμότατα, νὰ
γίνουν ἀνταποκριταὶ τῶν «Κεφ. Νέων»
καὶ ὅλους γενικά νὰ μᾶς στέλνουν φωτο-
γραφίες ἀπὸ τὴν κίνησή τους, ἀπὸ τὴ
ζωὴ τους, τίς ἐκδρομὰς τους, τίς γιορτὰς
τους. Τὸ περιοδικό μας ἔχει σκοπὸ καὶ
θὰ προσπαθήσῃ νὰ κατορθώσῃ, νὰ μὴν
ὑπάρχῃ ἄκρη τῆς ψυχῆς καὶ νὰ μὴν ἔχῃ
ἀναγνώστες φίλους καὶ ἰδιαιτέρως ἀντα-
ποκριτάς. Αὐτὸ θὰ τὸ κατορθώσουμε
μόνο μὲ τὴ δική σας βοήθεια. Ἐμπρὸς
λοιπόν! Μὲ πίστη ἂς δουλέψουμε γι' αὐτό,

σεως στο νησί μας. Μπορεί να πη και νεις πώς ήταν ανάγκη άμεσος ή ιδρυσις της Κ.Τ.Ο., γιατί ή ιδιαίτερη πατρίδα μας με τις τόσες ωμορφιές, με τις τόσες εύκολιες συγκοινωνίας δεν έχει καμιά κίνησι ξένων και ιδιαίτερος τὸ καλοκαίρι. Στο ἐρχόμενο φύλλο θὰ γράψουμε πολλά για τὴν Κ. Τ. Ο. και τους σποπούς της και θὰ ζητήσουμε συνεντεύξεις ἀπὸ τοὺς ιδρυτὰς και συμβούλους.

Στις ἀρχαιρεσίαις οἱ ὁποῖαι ἔγιναν, ἐξελέγησαν οἱ ἑξῆς: Πρόεδρος ὁ κ. Χοῦδᾶς, ἀντιπρόεδρος ὁ κ. Μ. Δελαδέτσιμα, γενικὸς γραμματεὺς ὁ κ. Ὀδ. Μαρκέτος, ταμίας ὁ κ. Ἀν. Κοσμετάτος, ἐφορος τμημάτων ὁ κ. Δ. Καρούσος, και σύμβουλοι αἱ κυραὶ Μαρίνου Βαλλιάνου, Μεταξά—Τσαγκοῦ, Μομφερράτου—Φλώρου και οἱ κ.κ. Π. Ἀγγελᾶτος, Π. Γιαννουλάτος, Π. Γκιόλιας, Θρ. Δρακάτος, Π. Ἰγγλέσης, Ἀλ. Κρασσᾶς, Μ. Λυκούδης, Πλ. Μεταξᾶς, Π. Ποταμιᾶνος και Δ. Τρωϊάνος.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΤΟΥ ΝΗΣΙΟΥ ΜΑΣ

Ναυτικὰ ἀτυχήματα

10)2)34

Τὴν παρελθοῦσαν ἐβδομάδα διὰ τοῦ Ὀλλανδικοῦ «Σαντούρνονς» μετεφέρθη τὸ πλήρωμα τοῦ ἀνατραπέντος μικροῦ ἱστιοφόρου «Ἅγιος Νικόλαος» τόννων 15 ὑπὸ τὸν Κυβερνήτην Δ. Ρήγαν.

Τὸ ἐν λόγῳ ἱστιοφόρον πλέον ἀπὸ Κρουνέριον διὰ Πάτρας ἀνετράπη 3 μίλλια βορειοδυτικῶς τοῦ λιμένος Πατρῶν, λόγῳ τοῦ πνέοντος σφοδροτάτου ἀπληρώτου. Τὸ πλήρωμά του ἀναρριχθὲν συνεκρατεῖτο ἐκ τῆς τρύπιδος τοῦ ἱστιοφόρου ἐπὶ τρώρον, διερχομένου δὲ ἐκεῖθεν τοῦ Ὀλλανδικοῦ φορτηγοῦ, διὰ φωνῶν και σημάτων ἐπέστησαν τὴν προσοχὴν τοῦ πληρώματός του και ρίψαν τοῦτο τὴν λέμβον εἰς τὴν θάλασσαν τοὺς παρέλαβε και τοὺς μετέφερε εἰς τὸν λιμένα μας.

Ὡς ἀφηγήθησαν, τὸ πλήρωμα και ὁ πλοίαρχος τοῦ Ὀλλανδικοῦ παρέσχον εἰς αὐτοὺς ἀκραν περιποίησιν.

Ἐπίσης τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην ἐβ-

θίσθη λόγῳ τρικυμίας ἔξωθι τῶν Ἀλυκῶν Ζακύνθου ἡ βρατοῖέρα «Σωτηρία» τοῦ κυβερνήτου και ἰδιοκτητοῦ Δ. Γαλιατσίου τόννων 30, με φορτίον ἐλαίου πυρῆνος τὸ ὁποῖον εἶχε παραλάβει ἐκ τοῦ λιμένος μας.

Τὸ πλήρωμά του ἀποτελούμενον ἐκ τριῶν ἀνδρῶν μετὰ πολλοῦ κόπου κατάρθωσε και ἔφθασε διὰ τῆς λέμβου τοῦ ἱστιοφόρου εἰς τὴν ξηράν.

Ἀπὸ τὴν πνευματικὴ κίνησι

Ὁ γνωστὸς ποιητὴς και λογοτέχνης κ. Τάκης Μαυροκέφαλος, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς Κυρίας του, ἔδωσε σειρὰν μαθημάτων—διαλέξεων στὰ ἐκπαιδευτήρια τοῦ Ἀργυροστολίου.

Ἀγορὰ φορτηγῶν πλοίων

Τὰ ἀγορασθέντα παρὰ τῆς εταιρίας τοῦ κ. Ν. Λυκιαρδοπούλου φορτηγὰ «Σουλάντις» Ἀγγλικὸν τόννων γκρὸς 4882 (κατασκευῆς 1918) και «Βαλτικέ» Γαλλικὸν τόννων γκρὸς 5.085 (κατασκευῆς 1917), τελοῦν ἤδη ὑπὸ ἐπιθεώρησιν και παραλαβὴν, τὸ μὲν πρῶτον εἰς Τάιν, τὸ δὲ δεύτερον εἰς τὸ Λονδίνον. Ἀμφότερα θὰ τεθοῦν ὑπὸ τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν και θὰ νηολογηθοῦν εἰς Ἀργοστόλι, θὰ μετονομασθοῦν δὲ «Δάφνη» και «Κεραμίες».

Ναυτικαὶ εἰδήσεις

Τὸ φορτηγὸν «Τάσις» τοῦ ἐφοπλιστοῦ Γ. Ραζῆ, πλέον ἐκ Γδύνιας διὰ Μπούενος Ἀῤῥες με φορτίον γαιανθοράκων, προσέκρουσεν ἐπὶ τῆς πλευρᾶς τῆς διώρυγος τοῦ Κιέλου εἰς τὸ χιλιόμετρον 41.4 και κατόπιν εἰς τὸ χιλ. 356. Τὸ σκάφος μὴ ὑποστὰν ζημίας ἐξηκολούθησε τὸν διὰ τὸ Μπούενος Ἀῤῥες πλοῦν του.

Τὸ ὑπὸ Αἰγυπτιακὴν σημαίαν φορτηγὸν «Τρεγκόδνα» τῶν ἐφοπλιστῶν υἱῶν Εὐδιᾶ πλέον ἐκ Λένιγκραντ δι' Ἀμβέρσαν προσήραξεν εἰς τὴν νῆσον Χόνκλαντ.

Χοροὶ

Ὁ ἐφετείνος χορὸς τοῦ Συλλόγου Κεφαλλήνων και Ἰθακησίων Παλαιῶς, δὲν εἶχε βεβαίως τὴν περυσινὴν ἐπιτυχία. Ἡ ἀναβολὴ του τὴν τελευταίαν στιγμὴν, λόγῳ τοῦ χιονιοῦ ποὺ ἔκανε ἀδύνατον τὴν κυκλοφορίαν στοὺς δρόμους, ἡ ὅχι

καλή ὁργάνωσίς του, καὶ ἡ κακὴ ἐκλογὴ αἰθούσης καὶ ὥρα, εἶναι οἱ λόγοι τῆς καταστάσεως αὐτῆς. Ὁ κόσμος ὅμως ποὺ ἦταν ἄφθονος καὶ ἐκλεκτὸς διεσκέδασε καὶ ἐπέρασε μὲ πολλὴ εὐχάριστη βραδυά. Μεταξὺ τῶν πολλῶν σημειώμεν. Τοῦ κ. κ. Ἰωάννην Μεταξᾶν Ἀρχηγὸν τῶν Ἐλευθεροφρόνων, Στρατήγην, Ἀ)φούς Παῖζη, Ἀθ. Μεταξᾶν, Κατσίγεραν, Σβορώνον, Χωραφᾶν. Τὰς κυρίας Ἰγγλέση, Χατζῆ. Τὰς δίδας Ἰγγλέση, Ζαμάνη, Δοβέροδου, Τουλιάτου, Μεταξᾶ, Τρουπέτα, Τουλιάτου, Βασιλοπούλου κλπ. Τοὺς κ.κ. Δανηλάτον, Ἀ)φούς Ζαμάνη, Ἀ)φούς Βασιλοπούλου κλπ. Ἦσαν τόσα τὰ ὀνόματα τῶν παρευρισκομένων καὶ τόσας οἱ διακρίσεις, ὥστε ἔπρεπε νὰ γεμίσουμε σελίδες ὀλόκληρες τοῦ περιοδικοῦ μας μὲ αὐτά. Τὸ λαγεῖο, τὸ πλούσιο κοτιγιόν, ἀττραξιὸν κλπ. ἔδωσαν ἐξαιρετικὴ ζωηρότητα στὸ χορὸ καὶ ἔτσι κράτησε μέχρι τὴς πρωῒνές ὥρες.

Δυστυχῶς στὴν Ἀθήνα δὲν ἔγινε ἐφέτος οὔτε ὁ ἐτήσιος χορὸς τοῦ Συλλόγου τῶν Κεφαλλήνων. Εἶναι αὐτὸ πολὺ λυπηρὸ φαινόμενο.

* *

Καὶ στὸ Ἀργοστόλι ἐφέτος, καθὼς μαθαίνουμε ἔγιναν πολλοὶ χοροὶ καὶ μάλιστα ἐξαιρετικὰ ἐπιτυχημένοι. Λυπούμαστε ποὺ δὲν ἔχουμε ὥρο νὰ δημοσιεύσουμε περισσότερες λεπτομέρειες.

Ἀπὸ τὴν Ἑρυσσο μαθαίνουμε ἐπίσης ὅτι ὁ κόσμος διεσκέδασε ἀρκετά. Ἐγιναν χοροὶ στὴν Ἀσσο, στὸ Φισκάργο καὶ ἓνας μεγάλος στὸ καινούργιο σχολεῖο τῆς Κοινότητος Τουλιάτου.

Καὶ σ' ὅλο ὅμως τὸ ἄλλο νησί δὲν πῆγαν πίσω. Παντοῦ γλέντησαν, χόρεψαν καὶ διεσκέδασαν στὸ διάστημα τῆς Ἀποκριᾶς. Καὶ τοῦ χρόνου!

Ὁ κοσμικὸς...

ΤΑ ΦΟΡΤΗΓΑ ΜΑΣ

Τελευταῖα εἰδήσεις

Ἀθανάσιος. Ν. Λυκιαρδοπούλου. Ἐφθάσε Πορὶ Τάμπον 16 Φεβρουαρίου.

Αἴγιος. Α. Λούζη. Εἰς Πλέϊτ ἀπὸ 22 Ἰανουαρίου, φορτώνει.

Ἀνδρέας. Σ. Γ. Ραζῆ. Ἐφθάσε Γδύνια 12 Φεβρουαρίου.

Ἄννα. Ν. Λυκιαρδοπούλου. Ἐφθάσε Ροζάριο 1 Φεβρουαρίου.

Ἄννα Μαζαράκη. Ἀδ. Μαζαράκη. Ἐφθάσε Ἀμβέρσαν 11 Φεβρουαρίου.

Ἀντζουλέττα. Υἱοὶ Ἀντ. Γιαννουλάτου. Εἰς Πειραιᾶ ἀπὸ 31 Ἰανουαρίου.

Ἀρτεμισία. Π. Μακρῆ. Ἀργεῖ Πειραιᾶ ἀπὸ 26 Ὀκτωβρίου 1933.

Ἀττικός. Α. Λούζη. Διήλθε Γιβραλτάρ 11 Φεβρουαρίου διὰ Νέαν Ὑόρκην.

Βαλλιάνος. Α. Λούζη. Εἰς Βασσόραν 15 Φεβρουαρίου.

Βασ. Δεστούνης. Π. Β. Δεστούνη. Ἐφθάσε Svendborg 13 Φεβρουαρίου καὶ Ἀντσίγκ 19, Λάφνη. Ν. Λυκιαρδοπούλου. Διήλθε Φ. Νορόνχα 20 Φεβρουαρίου διὰ Πλέϊτ.

Εἰρήνη. (τάνκερ). Α. Καλλιγᾶ κλπ. Ἐφθάσε Σαβόνναν 15 Φεβρουαρίου καὶ ἀνεχώρησε 17 διὰ Βατοῦμ (Πειραιᾶ 24).

Ελισάβετ. Ἀδ. Μαζαράκη. Ἀνεχώρησε Τάιν 11 Φεβρουαρίου. Γιβραλτάρ 19 διὰ Πόρτ Σάϊδ.

Εὐτυχία. Γ. Βεργωτῆ. Ἀργεῖ Βενετίαν ἀπὸ 5 Σεπτεμβρίου 1932.

Εὐτ. Βεργωτῆ. Γερ. Βεργωτῆ. Ἀνεχώρησε Χαλκίδα 13 Φεβρουαρίου διὰ Ρωσσίαν.

Ζέφυρος. Α. Λούζη. Ἐφθάσε Ροζάριο 1 Φεβρουαρίου.

Ἡφαιστος. Υἱὸν Ἀν. Γιαννουλάτου. Διήλθε Πειραιᾶ 12 Φεβρουαρίου διὰ Ἀμστερνταμ.

Καλυψὼ Βεργωτῆ. Γερ. Βεργωτῆ. Ἐφθάσε Σάντος 3 Φεβρουαρίου.

Κάτε. Ν. Λυκιαρδοπούλου. Διήλθε Γιβραλτάρ 11 Φεβρουαρίου. Skaw 20 διὰ Δανίαν.

Κεραμίδες. Ν. Λυκιαρδοπούλου. Ἐφθάσε Ὁρόν 12 Φεβρουαρίου καὶ ἀνεχώρησε 15 διὰ Κωστάντζαν.

Μαίρη Δευτεραίου. Βασ. Δευτεραίου. Ἀργεῖ Πειραιᾶ ἀπὸ 22 Ἰανουαρίου.

Μαιώτις. Α. Συνοδινοῦ. Ἀνεχώρησε 20 Φεβρουαρίου διὰ Ρωσσίαν.

Μεμᾶς. Α. Βεργωτῆ. Ἀνεχώρησε Ἀμστερνταμ 17 Φεβρουαρίου διὰ Νάντσιγκ, ἔφθάσε 20.

Νικόλας. Β. Σ. Ρωσολύμου. Ἐφθάσε Ρότ-

ΤΑ «ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΑ ΝΕΑ»

ἔχουν ἐξασφαλίσει τὴ συνεργασία τῶν ἐκλεκτοτέρων Κεφαλλήνων διανοομένων καὶ ἐπιστημόνων. Ἀπὸ τὴς στήλες μας θὰ παρουσιασθῶν μετὰ ἔργα τοὺς ὅλοι οἱ καλλιτέρες ἐργάζονται τοῦ πνεύματος παλαιοὶ καὶ νέοι.

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Τὴ στήλη αὐτή, πὺ ἐγκαινιάζουμε ἀπὸ τὸ πρῶτο μας φύλλο, πρέπει νὰ τὴν προσέξουν πολὺ ὅλοι μας οἱ ἀναγνώστες. Ἀπὸ ἐδῶ θ' ἀπαντᾶμε σ' ὅλους ὅσους μᾶς στέλνουν συνεργιστά τους, ἀπ' ἐδῶ θὰ λύνουμε τὶς ἀπορίες τῶν φίλων μας καὶ ἐδῶ θ' ἀναί --μπορεῖ νὰ τὸ πῇ

τεργναμ 17 Φεβρουαρίου

Νύμφη. Ν. Λυκιαρδοπούλου. Διήλθε Φ. Νορόνια 19 Φεβρουαρίου διὰ Πλεῖτ.

Παναγῆς. Ν. Λυκιαρδοπούλου. Ἐφθασε Ρότερνταμ 11 Φεβρουαρίου.

Παναγῆς Βαλλιάνος. Α.Σ. Βαλλιάνου. Ἀργεῖ Σύρον ἀπὸ 20 Νοεμβρίου 1931.

Πάνις. Α. Ἀναστασάτου. Ἐφθασε Λιβόρνο 10 Φεβρουαρίου καὶ Πειραιᾷ 26.

Περσεύς. Α. Ἀνδρεάτου. Διήλθε Olinda 15 Φεβρουαρίου διὰ Μπούενος Ἀῤῥες.

Πολύμνια. Σ. Μιχαλιτσιάνου. Ἐφθασε Πενσακόλαν 19 Φεβρουαρίου.

Προμηθεύς. Υἱὸν Ἀντ. Γιαννουλάτου. Ἐφθασε Πειραιᾷ 21 Φεβρουαρίου (δι' Ἰνδίας).

Ρίτα. Γ. Πανᾶ. Ἐφθασε Πειραιᾷ 16 Φεβρουαρίου (διὰ Θεοδόσιαν).

Ρόκος. Γ. Βεργωτῆ. Ἐφθασε Huston 22 Φεβρουαρίου.

Ρόκος Βεργωτῆς. «Βεργωτῆς» Α.Ε. Ἐφθασε Ρότερνταμ 22 Φεβρουαρίου.

Τάκης. Π. Ἀντύπα. Ἐφθασε Πειραιᾷ 22 Φεβρουαρίου.

Τάσις. Γ. Ραζῆ. Εἰς Μπούενος Ἀῤῥες 22 Φεβρουαρίου.

Φώτης. Ν. Λυκιαρδοπούλου. Ἐφθασε Μπούενος Ἀῤῥες Ρόδς 18 Φεβρουαρίου.

Χαράλαμπος. Υἱοὶ Ἀντ. Γιαννουλάτου. Ἐφθασε Πειραιᾷ 1 Φεβρουαρίου.

Χλόη. Ν. Λυκιαρδοπούλου. Ἐφθασε Ἀμβέρσαν 17 Φεβρουαρίου.

Διγαῖον. (Υπὸ Ἀγγλικὴν σημαίαν). Ἀδ. Κουρούκλη—Ἀσίνη καὶ Σία. Εἰς Γαλάτσι ἀπὸ 10 Δεκεμβρίου.

Auratan. (Υπὸ Ρουμανικὴν σημαίαν). Μ. Ν. Βαλσαμάκη. Εἰς Γαλάτσι ἀπὸ 13 Νοεμβρίου 1933.

Modig. (Υπὸ Νορβηγικὴν σημαίαν). Γεωργ. Βεργωτῆ. Ἀνεχώρησε 15 Φεβρουαρίου ἀπὸ Γάνδην δι' Ὀσλο.

Τρεγκόδαν. (Υπὸ Αἰγυπτιακὴν σημαίαν). Κ. Ξεδιᾷ καὶ Υἱὸν. Ἀργεῖ Ἀμβέρσαν ἀπὸ 31 Ἰανουαρίου.

κανεῖς αὐτὸ καθαρὰ—τὸ ἐσωτερικὸ δελτίο τῆς κινήσεώς μας. Παρακαλοῦμε ὅλους ὅσους ἔχουν ἀπορίες, ὅσους βλέπουν λάθη μέσα στὸ περιοδικὸ μας νὰ μᾶς γράφουν ἀφοβὰ τὴ γνώμη τους καὶ ὅτι εἶναι σωστὸ θὰ γίνεταί ἀμέσως. Τὰ χειρόγραφα πρέπει νὰ εἶναι καθαρογραμμένα καὶ ἀπὸ τὴν μιὰ ὄψη τοῦ χαρτιοῦ. Γιὰ νὰ μὴ δημιουργηθοῦν παρεξηγήσεις, δηλώνουμε ὅτι δὲν χρειάζεται κανένα δικαίωμα κρίσεως, γιὰτὶ θ' ἀναίσιχρὸ νὰ φτάσουμε σ' ἓνα τέτοιο σημεῖο.

Κον Γερ. Εὐθυμῆτον. Καθηγητὴν Ληξούρι.—Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια. Ἐλπίζουμε σύντομα ὅτι θὰ σᾶς δοθῇ καιρὸς καὶ θὰ μᾶς στείλετε συνεργασία σας. **Κον Γεράς.** Ἀντύπαν. Ἰνδίας.—Γιὰ τὶς εὐχὲς σας εὐχαριστοῦμεν πολὺ. **Κον Κώσταν Ἀντύπαν Ἀντυπάτα.**—Γιὰ ὅλες σας τὶς φροντίδες θερμότατα εὐχαριστήρια. Νέα ἔλαβαμε. Ἐπίσης ἀντίτιμα συνδρομῶν. Γράφουμε ἰδιαίτερος. **Κον Γεράσιμον Τουλιᾶτον. Ληξούρι.**—Μᾶς ὑποχρεώοντε μέ τὰ καλὰ σας λόγια καὶ σᾶς ὑπερευχαριστοῦμε γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας. **Κον Ἀνδρέαν Τουλιᾶτον, Γυμνάσιον Ἀργοστόλι.** Ἐλάβαμε τὸ γράμμα σας. Τὴ στιγμή πού δὲν ὑπῆρχαν φωτογραφίες σὲ χαρτὶ μὰτ ἔπρεπε νὰ μᾶς στέλνατε φωτογραφίες σ' οἰδιδήποτε χαρτί. Σᾶς γράφουμε καὶ ἰδιαίτερος. Τὰ δελτία τῶν ἀνταποκριτῶν θ' ἀναί ἔτοιμα αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα. Περιμένουμε φωτογραφίες ἀπὸ τὴν κίνηση τοῦ Γυμνασίου σας. **Κον Παναγὴν Βανδῶρον Μέμφις Ἀμερικῆς.**—Πρὸ καιροῦ σᾶς ἐστείλαμε γράμμα καὶ μπλόκ ἐγγραφῆς συνδρομητῶν. Εὐχαριστοῦντες ἐκ τῶν προτέρων περιμένουμε ἀπάντησίν σας. Ἄν σᾶς εἶναι δυνατόν μᾶς στέλνετε φωτογραφίες ἀπὸ τὴν κίνηση τῶν Κεφαλλήνων τῆς πόλεώς σας. Θὰ μᾶς ὑποχρεώσετε. **Κον Γεράς. Ματσούκην.** Salusbury Ἀφρικῆς.—Τὶ γίνεστε; Ἀσφαλῶς θὰ λάβατε γράμμα μας καὶ ἀγγελίες καθὼς καὶ μπλόκ. Στείλτε μας καμμιά φωτογραφία ἀπὸ τὴν Κεφαλονίτικη κίνηση τοῦ τόπου σας. Περιμένουμε γράμμα σας.

Εὐχετότατα εὐχαριστοῦμεν ὅλους ὅσους μᾶς ἐστειλαν συγχαρητήρια γράμματα γιὰ τὴν ἐκδοση τοῦ περιοδικοῦ καθὼς καὶ ὅσους μᾶς ἐβοήθησαν ἠθικὰ καὶ υἱικά.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

**ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ**

ΠΟΛΥ ΣΥΝΤΟΜΑ

ΣΤΑ "ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΑ ΝΕΑ,"

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΟ ΝΗΣΙ ΜΑΣ. *Πεωτομερῆς ἔρευνα σ' ὄλο
τὸ νησί. Ἐννευτεύξεις μὲ τοὺς ἀρμοδίους. Οἱ
ἀνάγκες τῆς Κεφαλληνίας. Πλουσιωτάτη εἰ-
κονογράφησις.*

ΝΕΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ. ΝΕΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

Μελέτες ἐπιστημονικῆς ἐκλαϊκευμένης.

ΠΟΙΟ ΉΤΑΝ ΤΟ ΝΟΣΤΙΜΩΤΕΡΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΣΑΣ; *Ένα
ἑρώτημα ποὺ δ' ἀπαντήσουν ὅλοι οἱ ἐφέχον-
τες συμπατριῶτες μας.*

Κ. τ. λ. κ. τ. λ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΛΗΜΜΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ